

Mục Lục

Hình bìa: *Kính mừng Phật Đản*

- 02 Thư tòa soạn
- 04 Quan điểm
- 05 Thư mời tham dự kỷ niệm ngày Quân Lực 19-06
- 06 Thời sự
- 09 Bình luận
- 12 Xây dựng quyền lực đảng sau tiếng súng
- 14 Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng Hoà Lan
- 15 Tin Hòa Lan
- 17 Tin Thế Giới
- 19 Tin Việt Nam
- 21 Truyền thông xã hội dân sự
- 22 Dự án phỏng vấn thuyền nhân... sau một năm
- 23 Phỏng vấn ông Nguyễn Hữu Phước
- 28 Tù nhân lương tâm xin đừng quên họ
- 29 Duyên (Hà Bạch Trúc)
- 33 Tìm gặp tác giả "Thề không phản bội quê hương" ở Sài Gòn (Tuấn Khanh)
- 35 Truyện ngắn:
 - 35 - "Rừng thiêng mất lối" (Tô Pa)
 - 42 - "Đôi mắt mùa xuân" (Phạm Tín An Ninh),
 - 46 Khoa học đời sống (Ks. Trần Tấn Hồng Đức)
 - 48 Trang sức khỏe (Bs. Nguyễn Ý Đức)
 - 50 Vui cười (sưu tầm)
 - 51 Đố vui "sukoku"
 - 52 Quảng cáo
 - 53 Danh sách độc giả đóng tiền báo
 - 54 Nhạc: Nguyễn Quyết Thắng

740

- Hoài Tâm Niệm "Mừng lễ Phật Đản" (3)
- Lưu Vong "Tháng tư còn có niềm đau" (7)
- Văn Quang Diệp "Chậu hoa không" (12)
- Nguyễn Bình "Xuân về" (16)
- Nguyễn Nguyệt Ánh "Miền vô ngã" (27)
- Trịnh Thanh Hằng "Cầu an" (32)
- Tuệ Sỹ "Cánh chim trời" (41)
- Thế Lữ "Tiếng trúc tuyệt vời" (45)
- Thế Lữ "Tiếng chuông chùa" (47)

Việt Nam Nguyệt San

Cơ Quan Ngôn Luận CĐVNTNCS/HL

Vietnam Magazine

Tijdschrift van Vietnamese

Vluchtelingen in Nederland

Website: www.congdonghoalan.com

ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS

Kroeten 9

4871 JT Etten-Leur Nederland

Email: info@congdonghoalan.com

Telefoon: +31 (0)6.38544847

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64

t.n.v. AVVN

Chủ nhiệm: Nguyễn Hữu Phước

Chủ bút: Nguyễn Đắc Trung

Thủ Quỹ: Nguyễn Khai Trí

Kỹ thuật: Bạch mai

Phát hành: Hans Smeekens

Với sự cộng tác của

Bạch Mai, Đinh Ngọc Hiến, Đặng An, Đỗ Văn Bùi, Hoài Tâm Niệm, Vành Khuyên, Lê Quang Kế, Miên Thụy, Lãng Du, Ngô Thụy Chương, Nguyễn Đắc Trung, Trần Hữu Sơn, Nguyễn Quyết Thắng, Ông Năm Chuột, Tam Hợp, Tiểu Yến Tử, Thái Tăng An, Trúc Hà, TyNa, Trần Quốc Hiền, Nguyễn Lê Hồng Hưng, Nguyễn Hoàn Nguyên, Nguyễn Hiền, Võ Đức Tiến, Thảo De Wit, Trang Đài Nguyễn, Ý Nga, Topa, Lê Lãng Du, Trần Tấn Hồng Đức, Tuyết Lê, Hans Smeekens, Anh Quang, Trần Hoàng Yến, San Hàn.

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tình cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tình đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Thư Tòa Soạn

Kính thưa quý đồng hương,

Sau thời gian bị hạn chế sinh hoạt do nạn dịch Corona, tháng 5 năm nay, phật tử tại Hoà-Lan lại có dịp đón mừng lễ phật đản, kỷ niệm Đản Sinh Đức Bổn Sư Thích Ca tại chùa Vạn Hạnh.

Với niềm tin và hy vọng, chúng ta cùng cầu xin cho nạn dịch Corona mau chóng qua đi, chiến tranh tại các nơi trên thế giới sớm chấm dứt, quê hương Việt Nam mau thoát khỏi sự cai trị của cộng sản để người dân có thể được sống trong yên bình và hạnh phúc.

Tình trạng chiến tranh tại Ukraine đến nay đã diễn ra trên 2 tháng và càng ngày càng ác liệt, hàng chục ngàn người đã thiệt mạng, các mồ chôn người tập thể và nhà cửa tan hoang do đạn pháo bắn bừa bãi của Nga đã gây phẫn nộ cho toàn thế giới. Cuộc chiến phi nhân do Putin phát động không có dấu hiệu kết thúc sớm và đạt được kết quả như ông ta mong muốn, trái lại ông ta gặp phải sự kháng cự mãnh liệt của người dân Ukraine với sự hậu thuẫn mạnh mẽ về quân sự và tài chính từ Hoa Kỳ, Canada, Úc, Nhật, ... và khối Liên Hiệp Âu Châu (EU). Khi cuộc chiến sa lầy và kéo dài tại Ukraine, nước Nga dưới sự lãnh đạo của Putin càng ngày càng thối nát với sự trừng phạt kinh tế của phương tây. Để tìm lối thoát, Putin đã “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” bắt tay với các nước có thể chế độc tài như Trung Cộng, Bắc Hàn, Việt Nam.... Trong khi thế giới lên án cuộc xâm lăng của Nga tại Ukraine thì Việt Nam là một trong những nước hậu thuẫn Nga bằng cách bỏ phiếu chống lại việc loại bỏ Nga khỏi Hội Đồng Nhân Quyền Liên Hiệp Quốc và gần đây nhất Nga thông báo hai nước sẽ tập trận chung vào cuối năm nay.

Tùng là một chư hầu của Liên Xô, hiện nay phần lớn các thiết bị quân sự của Việt Nam vẫn được nhập khẩu từ Nga và có quan hệ kinh tế đặc biệt với nước đàn anh này.

Đối với thế giới, nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam đứng về phe “*phi chính nghĩa*”, còn đối với người dân trong nước họ là một chế độ độc tài với một tập đoàn cai trị tham nhũng bóc lột hà hiếp người dân. Mặc dầu Tổng bí thư đảng cộng sản kiêm Chủ tịch nước Nguyễn Phú Trọng là người đứng đầu trong việc bài trừ tham nhũng, nhưng chính ông ta lại là người từng ký tên tặng thưởng bằng khen cho công ty Việt Á, một công ty cấu kết với các

quan chức của bộ y tế và bộ quốc phòng trong việc dùng kit test Corona trục lợi trong mùa dịch bệnh. Liệu ông Nguyễn Phú Trọng và ông thủ tướng Phạm Minh Chính có dám nhận trách nhiệm về việc này hay không?

Đọc tin tức của Việt Nam, chúng ta thấy quan này bị bắt vì nhận hối lộ, quan kia bị bắt làm thâm thủng ngân quỹ nhà nước,...và đã kéo dài vài chục năm qua, với chế độ cộng sản này, người dân phải oằn mình lao động đóng thuế cho nhà nước, để rồi các quan tìm cách moi móc, chia chác những đồng tiền làm ra bằng mồ hôi nước mắt của người dân.

Gần đây, cộng sản trong lúc thiếu tiền lại mang một vài đại gia nuôi cho béo rồi làm thịt như bắt các đại gia Trịnh Văn Quyết của công ty FLC, đại gia Đỗ Anh Dũng của công ty Tân Hoàng Minh với các tội danh “*thao túng thị trường chứng khoán và lừa gạt chiếm đoạt tài sản*”. Tìm hiểu về các đại gia tỷ phú này, chúng ta mới biết họ đều là những nhà tư bản đồ “*giàu vì đất*”. Các đại gia này cấu kết với các quan chức cộng sản để thâm tóm đất đai của người dân, đuổi họ ra khỏi những mảnh vườn, thửa ruộng mà ông cha họ đã sinh sống trên đó bao nhiêu năm, biến họ trở thành những người vô gia cư, những “*dân oan khiếu kiện*” đi từ Nam ra Bắc để kiện mà không bao giờ được giải quyết, tiếng than oán của họ vọng tới trời xanh.

Việt Nam hiện nay đang trở thành thời phong kiến kiểu mới; thời phong kiến cũ chỉ có 1 ông vua là người có độc quyền cai trị, còn thời phong kiến mới thì quyền cai trị người dân thuộc về đảng cộng sản với một tập đoàn tham quan ô lại. Chỉ có xoá bỏ chế độ độc tài cộng sản thì người dân Việt Nam mới có được Tự Do, Dân Chủ và xây dựng một đất nước văn minh và tiến bộ.

Chúng tôi xin thông báo quý vị muốn đóng góp bài vở cho số báo 330 tháng 6/2022 xin gửi đến e-mail: dtnguyen@quicknet.nl hạn chót nộp bài ngày 12/6/2022

Nguyễn Đức Trung

Chủ bút Việt Nam Nguyệt San

thơ Hoài Tâm Niệm

Mừng Lễ Phật Đản

Xa gần phật tử nhiều nơi
Viếng chùa lễ Phật thanh thoi tác lòng
Bước chân hành giả thong dong
Tưởng chừng chẳng vướng bụi hồng Trần Ai
Đường về nhẹ gót khoan thai
Nắng vàng hóa cảnh Bồng Lai hiện tiền
Không gì sánh được bình yên
Lòng thành hướng Phật tạo duyên tu hành
Tâm an trí định trong lành
Vô Ưu nở rộ đơm cành tốt tươi

Hoa thơm hé nụ như cười
Già Lam tịnh độ đón người phát tâm
Tháng tư mùng tám hằng năm
Trẻ già trai gái về thăm Phật Ngài
Dâng hương kính bái tượng đài
Ngàn năm Pháp Bảo độ rày chúng sanh
Đời đời nhớ mãi hồng danh
Thích Ca Phật hiệu cha lành thế nhân
Nhớ người, nhớ sửa tâm thân
Tâm hồn sáng nhẹ đến gần cảnh Tiên

HTN 2022

Tâm An Bình

Sáng thứ năm ngày 24 tháng 2 năm 2022 cả nước Oekraïne bùng dậy khi được tin về cuộc xâm lược của Nga Xô vào quê hương họ. Hàng trăm xe tăng Nga vượt biên giới Oekraïne, hàng loạt chiến đấu cơ Nga thả bom liên tục các khu vực quân sự Oekraïne, hàng ngàn hỏa tiễn bắn phá chung quanh các thành phố lớn của Oekraïne. Putin, tổng thống của Nga Xô đã ra lệnh đánh chiếm Oekraïne với lời tuyên bố đây là một cuộc hành quân đặc biệt nhằm “*trung lập hóa và tiêu diệt Phát xít tại Oekraïne*” và cuộc hành quân này chỉ nhắm vào các căn cứ quân sự của Oekraïne. Nhà cửa và thường dân sẽ không bị thiệt hại bởi cuộc hành quân đặc biệt này.

Với quân số và hỏa lực mạnh gấp trăm lần Oekraïne, Putin tin tưởng chỉ trong một hai tuần lễ Oekraïne sẽ rơi vào tình trạng hỗn loạn, Oekraïne sẽ phải đầu hàng và Putin sẽ thành lập một chính quyền thân Nga tại Oekraïne.

Gần ba tháng đã trôi qua, ước mơ của Putin đã không trở thành hiện thực. Cả thế giới theo dõi hàng ngày cuộc chiến tranh giữa ông khổng lồ Nga Xô và anh tỵ hon Oekraïne, đã cảm phục sự lãnh đạo dũng cảm của vị tổng thống trẻ tuổi Zelensky, khâm phục sự chiến đấu “*thà chết vinh hơn sống nhục*” của quân đội Oekraïne, dân quân một lòng ngăn chặn và phá vỡ mọi cuộc tấn công của Nga Xô.

Giận quá mất khôn, khi mục đích không đạt, Putin bất chấp lời hứa ban đầu, ra lệnh bắn phá khắp nơi bất chấp đó là khu dân cư, trường học hay nhà thương. Lòng hận thù và tham vọng của Putin đã đưa đến những hành động điên cuồng và tàn bạo như thời Đức quốc xã.

Trước những đau khổ của chiến tranh, Giáo pháp của Đức Phật một lần nữa rọi sáng lòng Từ Bi và tâm Thanh Tịnh là những phương thuốc nhiệm màu hóa giải mọi hận thù, mọi đau thương của nhân loại. Lòng từ bi và hỷ xả sẽ đem lại an lạc cho chính mình và cho tha nhân.

Chuyện kể rằng, một hôm Đức Phật đi giáo hóa cho chúng sanh, trên đường về Đức Phật gặp một tên cướp. Anh ta thấy túi nải nặng trĩu trên vai Đức Phật bèn động lòng tham, muốn cướp túi này. Anh ta rút dao ra và tiến đến gần Đức Phật. Thấy vậy, Đức Phật dừng lại và điềm tĩnh nói:

“*Hãy bỏ dao xuống!*”

Tên cướp nhìn thấy nét mặt uy nghi của Đức Phật, lòng chùng xuống và buông rơi con dao xuống đất.

Đức Phật nhẹ nhàng nói:

“*Không, ta không nói ông quăng con dao trong tay ông, ta muốn ông quăng con dao trong tâm ông đó*”.

Tên cướp giật mình, ngộ được ý câu nói của Phật, cúi đầu lạy tạ, ăn năn hối lỗi.

Một trong những giáo lý của Phật giáo là tu tâm. Đức Phật khuyên ta luôn giữ tâm được thanh tịnh. Có được tâm thanh tịnh, tình thương, niềm hạnh phúc sẽ hiện hữu, lòng sân si và sự thù hận sẽ tan biến. Để có được như vậy phải có lòng từ bi, phải thành thật với chính mình và tha nhân.

Năm nay, nhân dịp kỷ niệm ngày Đản sinh Đức Phật Thích Ca Phật lịch 2566, hãy cùng nhau nguyện cầu cho người người thân tâm thường an lạc, thế giới an bình, dân tộc Việt Nam sớm an cư lạc nghiệp trong tự do, dân chủ.

Quảng Phúc

Thư mời kỷ niệm ngày Quân Lực 19/6

Hoà Lan tháng 5 -2022

Kính thưa quý vị,

Ngày Quốc Hận 30-4 âm thầm trôi qua, tại hải ngoại khối người Việt tỵ nạn cộng sản thừa dần trong các cuộc xuống đường, trong nước ngày lễ mừng chiến thắng không rầm rộ như những thập niên trước! Có lẽ thời gian dần dần vùi chôn những đau thương ...

Dù vật đổi sao dời nhưng những người lính năm xưa chúng tôi không thể quên nỗi thống khổ của dân tộc vì ít nhiều chúng tôi cũng có phần trách nhiệm vì không bảo vệ được tổ quốc, xin tạ tội cùng đồng bào và quê hương Việt Nam.

Ngày 19/6 hàng năm chúng tôi xem như ngày sinh nhật của QLVNCH, qua đó chúng ta không chỉ nhớ đến một kỷ niệm hay một số anh hùng đã dựng nước và giữ nước, mà để tưởng niệm cả một quân đội anh hùng đã dâng hết cả tâm hồn và xương máu trong công cuộc bảo vệ tổ quốc chống lại sự xâm lăng của CS Bắc Việt và khối Cộng Sản thế giới .

Nhân ngày này chúng tôi muốn được cùng quý vị thành tâm tưởng nhớ đến toàn thể anh hùng tử sĩ VNCH từ người binh nhì đến các vị tướng đã anh dũng hy sinh vì Tổ Quốc và sự sống còn của chúng ta !

Mấy năm qua do dịch bệnh corona hoành hành nên mọi sinh hoạt bị gián đoạn, hiện tại tình hình tương đối khả quan nên chúng tôi muốn có cơ hội để hàn huyên tâm tình cùng quý niên trưởng, quý chiến hữu, đồng hương ... Trước để cùng nhau dâng nén tâm hương lên chư liệt vị anh hùng dân tộc, cầu nguyện hồn thiêng sông núi gia hộ cho quê hương Việt Nam chúng ta sớm thoát khỏi ách thống trị độc tài của đảng CSVN. Cũng là dịp để chúng ta bầu bạn trao đổi tâm tư về tương lai vận mệnh quê hương!

Với những lý do đơn giản như trên, trong tình huynh đệ chi binh, tình quân dân cả nước, kính mời quý vị cùng đến với GD-QCCVNCH/HL.

Trưa Chủ Nhật. 12 tháng 6 – 2022

Lúc. 14.00 giờ. Tại NICO SCHUURMAANS

Ketheuvel. 50. – 5231. PT. DENBOSCH

Sau phần nghi thức của ngày tưởng niệm 19/6, mạn phép mời quý vị bữa tiệc nhà binh đậm bạc trong tình nghĩa kim băng.

Trong phần văn nghệ lính hát lính nghe, mời quý vị mang dvd theo để giúp cho chương trình thêm vui nhộn.

Trân trọng kính mời

BCH- GDQCCVNCH – HL

PS: Để cho sự tiếp đón được chu đáo xin vui lòng hồi báo qua:

- phone 06 53438433.

- hoặc 06 81001982

**-NGÀY QUÂN LỰC-
VINH DANH NGƯỜI LÍNH VNCH.**

Thời sự

Hội nghị trung ương 5 và nội tình của đảng

• Thu Hà - Báo Tiếng Dân 02/05/2022

Hội nghị Trung ương 5 khoá 13 của đảng cộng sản Việt Nam sẽ nhóm họp vào ngày 4/5/2022 và dự kiến sẽ bế mạc sáng 10/5/2022. Thông tin cho hay, hội nghị lần này ngoài việc “lập trình” và định hướng các nội dung cho kỳ họp thứ 3 quốc hội khoá 15 diễn ra từ ngày 23/5 đến 17/6/2022, thì nội dung còn lại chỉ tập trung vào xây dựng tổ chức đảng, chỉnh đốn đảng và kỷ luật đảng. Ngoài ra, Bộ Chính trị trình đề nghị trung ương bàn và thông qua việc thành lập Ban phòng chống tham nhũng và tiêu cực cấp tỉnh. Đúng như nhiều đồn đoán, ông Nguyễn Phú Trọng không có ý định chuyển giao quyền lực để rút lui khỏi chính trường lúc này. Ba lý do mà phe ông Trọng loan ra: Một là thời điểm chưa “chín muồi,” hai là chưa có được sự đồng thuận cao trong đảng cho nhân sự kế vị, ba là dân chúng mong ông Trọng ngồi hết nhiệm kỳ để “đốt lò.”

Sau cú đột quy ở Kiên Giang hồi tháng 4/2019, ngày 6/4/2022, ông Nguyễn Phú Trọng “vi hành” đoạn đường dài hơn... 150km để thăm tỉnh Quảng Ninh. Có lẽ ông Trọng muốn minh chứng cho đồng đảng thấy được sức khỏe của ông vẫn ổn, không vấn đề gì.

Chủ Tịch Hà Nội Chu Ngọc Anh (phải) và Bộ Trưởng Y Tế Nguyễn Thanh Long, hai ủy viên trung ương khoá 13 dính vụ bê bối kít xét nghiệm Việt Á.

Ảnh: Internet

Ủy viên BCH Trung ương Chu Ngọc Anh và Nguyễn Thanh Long sẽ lên “thớt,” do dính vào đại án Việt Á. Nhẹ thì bị cách chức, nặng thì có thể bị đuổi ra khỏi Trung ương đảng khoá 13 như trường hợp Trần Văn Nam, bí thư tỉnh Bình Dương.

Đảng CSVN luôn đưa khẩu hiệu đoàn kết, dân chủ (trong nội bộ). Liệu họ có thực tâm làm và làm được không, là câu hỏi muôn thuở. Ảnh minh họa

Thật ra, nguyên nhân lớn nhất buộc ông Trọng ở tuổi 78 phải ngồi lại là, do nội bộ đảng ở thượng tầng đang lục đục, các phe nhóm chính trị tranh quyền không nhượng. Trước thềm hội nghị 5, trong hai ngày 28 và 29/4/2022 khi Vương Đình Huệ thăm Trà Vinh, Vĩnh Long, thì Phạm Minh Chính cũng làm việc ở Sóc Trăng. Hình như cả hai nhân vật ứng viên sáng giá kế vị chiếc ghế tổng bí thư đang tranh thủ lấy lòng các đồng chí Nam Bộ.

Những cuộc “so găng” để hạ bệ lẫn nhau đã thành truyền thống trong đảng CSVN. Chỉ cần tung bằng chứng một trong ba yếu tố: Có vấn đề về lý lịch và lập trường, sai phạm trong đạo đức và lối sống, tham nhũng và bảo kê; thì lập tức một chính trị gia sẽ nhanh chóng trở thành tội đồ của đảng.

Hội nghị Trung ương 5 lần này, dự kiến là hai

Quay lại thời điểm sôi động chính trường Việt Nam hiện nay, với hệ quả là sân sau của các đại ca bị xới tung lên để tìm vết tích, một số sự kiện đáng lưu ý:

Ngày 29/3 chủ tịch FLC Trịnh Văn Quyết bị bắt, ngày 5/4/2022 ông chủ Đỗ Anh Dũng của tập đoàn Tân Hoàng Minh lại tra tay vào còng. Để chế mà hai ông lớn trong thị trường bất động sản và khu du lịch nghỉ dưỡng gây dựng bao nhiêu năm nay có bóng dáng của các lãnh đạo cấp cao.

Nguồn tin nội bộ cho rằng, cựu bộ trưởng Trịnh Đình Dũng và thủ tướng đương nhiệm Phạm Minh Chính là hai trong số nhiều chính khách dành ưu ái cho hai đại gia kể trên. Không phải ngẫu nhiên mà tại Hội nghị về phát triển thị trường vốn chiều 22/4/2022, ông Phạm Minh Chính nhắc đi nhắc lại nhiều lần, rằng: “Quan trọng là chúng ta không hình sự hoá các quan hệ dân sự, các hoạt động kinh tế.”

Việc bắt hai đại gia có tầm ảnh hưởng lớn, cùng một số con em của họ, đã gây rúng động thị trường chứng khoán trong nước. Các “đại ca” đang toan tính giải cứu, nhưng phe “đốt lò” đã nhanh hơn một bước. Ngày 27/4/2022, Ban chỉ đạo Trung ương về phòng, chống tham nhũng, tiêu cực đã đưa vụ án “Thao túng thị trường chứng khoán” xảy ra tại Công ty cổ phần tập đoàn FLC; vụ án “Lừa đảo chiếm đoạt tài sản” xảy ra tại Công ty TNHH Thương mại và dịch vụ khách sạn Tân Hoàng Minh vào diện Ban chỉ đạo theo dõi, nhằm tránh việc can thiệp, chạy án của các “ông trùm.”

Chưa hết, ngày 29/4/2022 Cơ quan điều tra Bộ Công an đã khởi tố vụ án và ra lệnh bắt giam Nguyễn Thị Thanh Nhân, Chủ tịch Hội đồng quản trị kiêm Tổng giám đốc Công ty AIC, cùng một số quan chức y tế tỉnh Đồng Nai với tội danh “Vi phạm quy định về đầu thầu gây hậu quả nghiêm trọng.”

Nguyễn Thị Thanh Nhân là người đàn bà thế lực “một tay che trời”, dính nhiều đến các vụ đưa và nhận hối lộ, câu kết với lãnh đạo các bộ ban ngành, các tỉnh thành để thông thầu, lập dự án “ma” rút ruột ngân sách nhà nước, lừa đảo và rửa tiền.

Bà Nguyễn Thị Thanh Nhân. Ảnh: Tiền Phong

Đến đây, rất dễ thấy màu sắc “Cuộc chiến Ba – Tư”, giai đoạn 2011-2015. Khi mà phe Trương Tấn Sang “so găng” cùng phe Nguyễn Tấn Dũng. Gay cấn đến nỗi đệ tử ruột của Ba Dũng là trùm tài phiệt Nguyễn Đức Kiên, tức “bầu” Kiên, phải lãnh án 30 năm tù giam, người của Tư Sang là ĐBQH Đặng Hoàng Yến bị bãi nhiệm, rời khỏi nghị trường, ĐBQH đại gia Đặng Thành Tâm phải trốn ra nước ngoài chữa bệnh một thời gian...

Trở lại vụ án Nguyễn Thị Thanh Nhân, trước ngày khai mạc đại hội đảng khoá 13, để tránh bị bới móc và ảnh hưởng đến đại ca, Nhân đã xuất cảnh ra nước ngoài cho đến tận hôm nay vẫn chưa về. Tuy nhiên, việc khởi tố và phát lệnh truy bắt Nhân lúc này, chứng

tỏ nhóm thế lực của phe bên kia trội hơn, rất nôn nóng muốn kết thúc nhanh vãn cờ.

Nên nhớ, sức ép từ các ban đảng là rất lớn, đến nỗi bộ trưởng Bộ Công an (BCA) cũng không thể bao che được. Việc bắt giữ bầu “Kiên”, Dương Chí Dũng, dưới thời Trần Đại Quang nắm BCA và việc bắt thượng tá tình báo Vũ “nhôm” và đại tá Nguyễn Duy Linh (con trai của bố già Nguyễn Văn Hưởng) dưới thời Tô Lâm là minh chứng.

Trong một diễn biến khác, việc khởi tố bắt giam thứ trưởng Tô Anh Dũng và nhiều lãnh đạo chủ chốt của Cục lãnh sự Bộ Ngoại giao, được xem là đòn đánh “vỗ mặt” Ủy viên Bộ Chính trị, Phó Thủ tướng thường trực Phạm Bình Minh. Tô Anh Dũng có ba năm làm thư ký riêng cho Phạm Bình Minh và chính ông Minh là người đề bạt, quy hoạch Tô Anh Dũng vào ghế thứ trưởng Bộ Ngoại giao. Phạm Bình Minh được đánh giá là gương mặt sáng giá, có thể ngồi ba khoá Ủy viên Bộ chính trị và tranh chiếc vé “tứ trụ” khoá sau.

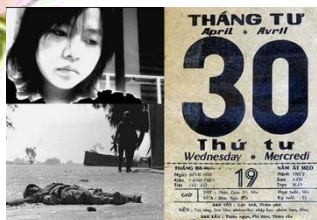
Về phần ông Nguyễn Phú Trọng, với việc giành được chức Trưởng ban Ban Chỉ đạo Trung ương về phòng, chống tham nhũng từ tay Nguyễn Tấn Dũng hồi tháng 2 năm 2013, cùng với việc tái lập hai ban của đảng là Ban Nội chính và Ban Kinh tế Trung ương, quyền năng của ông Trọng gần như tuyệt đối. Thể chế độc tài đảng trị tập trung quyền lực quá lớn cho một người mà không có chế tài nào kiểm soát. Vì vậy, chiếc ghế tối thượng Tổng Bí thư luôn là đích nhắm của các phe phái.

Ông Nguyễn Phú Trọng đang được đồng đảng và bộ hạ tung hô hơn cả ông Hồ Chí Minh, rằng “đầu bạc trắng hiên ngang”, “thế thiên hành đạo”, “bồ tát tái sinh”... cho nên quân cờ ông chọn, toan tính

nước đi của ông ta bị ai cản đường, người đó sẽ trả giá. Từ nay cho đến Hội nghị Trung ương 8, lấy phiếu tín nhiệm của tổng cộng 23 ủy viên Bộ Chính trị và Ban Bí thư, sẽ có những cuộc thanh trừng “một mất một còn”.

Đại quan triều đình đánh nhau, đại gia “sân sau” vỡ mật, thót tim, còn dân chúng thì mãi khổ cực và mê muội. Ngày xưa, khi đất nước có “loạn sứ quân” thì xuất hiện anh hùng cái thế, ngày nay dân đen kêu thấu trời xanh, nhưng đa số sĩ phu, trí thức chỉ biết khoanh tay, cúi mặt, đi giữa “thiên đường mù.”

thơ Lưu Vong

Tháng Tư Còn Có Niềm Đau

Khô mùa hạn khát cơn mưa
Tháng tư nức nở mây trôi về nguồn
Điêu hiu lá rụng tủi hờn
Bên hiên mưa gió còn vờn bụi bay

Xót xa ngày cũ lên tay
Rồi bùng mặt khóc nghe cay đắng về
Tháng tư nhớ một ê chề
Cờ sao máu đỏ u mê búa liềm

Tung hô giải phóng mọi miền
Tháng tư mẹ Việt lặng thầm niềm đau
Mất buồn hỏi xác con đâu
Chị nhìn ngơ ngác lòng sầu nhớ em.

Biển xa sóng vỗ hằng đêm
Rì rào chan chứa có niềm bao la
Tháng tư lên núi tìm cha
Anh em mấy đứa cũng vừa vượt biên

Người đi kinh tế mọi miền
Mang danh lính nguy điều tàn đời thoi
Miền Nam xơ xác máu rơi
Ngụy nhào Mỹ cút đồng bào tả tơi

Khiếp chưa giải phóng tới rồi
Vừa nghe Việt cộng rưng rờ thất kinh
Người thua mang hận nhục vinh
Thắng thì tráo trở kết tình bắc phương

Tháng tư mộ vắng khói hương
Có đàn con Việt tha phương miệt mài
Đất người nương nấu hình hài
Tháng năm đếm nhớ thờ dài nhớ quê

Dòng đời cứ giặc u mê
Thiên đường Việt cộng ê chề bao năm
Xác xơ xương trắng phơi nằm
Tháng tư nuốt nỗi hờn căm rợ Hồ

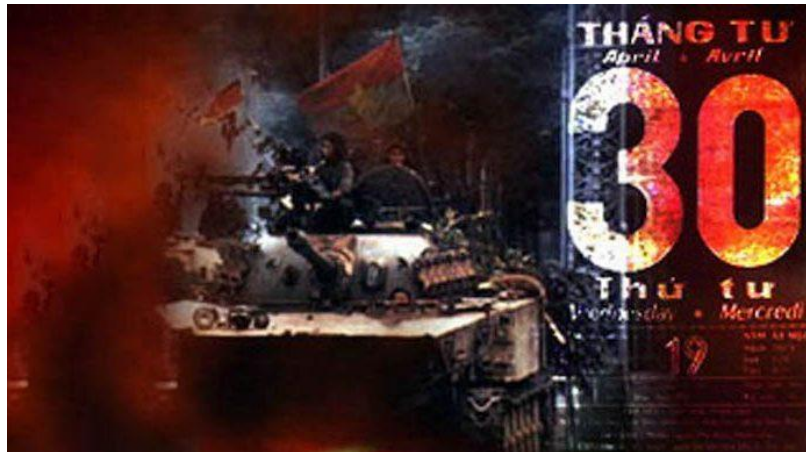
Lưu vong 2022

Bình luận

47 năm, ai là “bên thắng cuộc,” ai là bên thua cuộc?

• Tân Phong 30/04/2022

Để kỷ niệm cái ngày “triệu người vui, triệu người buồn” của người Việt sắp tới, TP.HCM sẽ lại bắn pháo hoa. Thường thì những ngày lễ lớn vào năm chẵn, nhà cầm quyền sẽ tổ chức trọng thể, hoành tráng hơn năm lẻ, có pháo hoa, có duyệt binh, có ca nhạc hội... để dân chúng được dịp vui vẻ, tự hào và “*quên đi cái dạ dày xẹp lép.*” Nhưng năm nay, mặc dù là năm lẻ, 47 năm kể từ ngày “*thống nhất đất nước,*” ông Nguyễn Văn Nên vẫn muốn khuấy động Sài Gòn bằng những hoạt động hoạt náo, xua bớt cái âm khí nặng nề ám ảnh thành phố suốt hai năm ôn dịch hoành hành?

Nhân dịp ngày “*triệu người vui, triệu người buồn,*” người Việt nên chặng nhìn về đoạn đường 47 năm đã qua với một đôi mắt mở to, khách quan và tôn trọng sự thực? Người Việt được gì, mất gì? Thân phận của những “*chủ nhân đất nước*” ở xứ thiên đường xã hội chủ nghĩa hôm nay ra sao? Tương lai nào đang chờ đợi?

47 năm qua đi như một cái chớp mắt của lịch sử nhưng với đời người thì là chặng đường dài. Khoảng thời gian đó, đủ để một Hàn Quốc đói nghèo trở thành một cường quốc, một làng chài Singapore trở thành trung tâm tài chính khu vực, quốc đảo giàu có nhất Châu Á.

47 năm cũng là quãng thời gian đủ để 3 thế hệ sau chiến tranh đã sinh ra và lớn lên. Những thế hệ trẻ hôm nay được thừa hưởng gì từ một quốc gia đã thống nhất về mặt địa lý suốt từ Ải Nam Quan (cứ giả như vẫn còn) tới mũi Cà Mau với tài nguyên “*rừng vàng biển bạc, đất đai phì nhiêu,*” dưới chế độ luôn tự vỗ ngực cho rằng mô hình cai trị mang tên XHCN là sự lựa chọn tất yếu của văn minh nhân loại, là chế độ ưu việt “*do dân và vì dân*”?

47 năm, ai là bên thắng cuộc, ai là bên thua cuộc?

Mấy hôm trước, đưa em họ của người viết gọi điện khoe rằng sau 2 năm dịch bệnh chờ đợi, cuối cùng sắp tới đây sẽ được đi xuất khẩu lao động... tận Hàn Quốc. Cậu này đã hoàn thành khóa học và thủ tục cần thiết để sang Hàn vào tháng Sáu và bắt đầu công việc nuôi trồng thủy sản ở bên đó với mức lương khoảng 40 triệu đồng/tháng. Nếu ăn tiêu tiết kiệm và trừ chi phí khác, thuế thu nhập cá nhân... vẫn hàng tháng gửi về nhà được phân nửa số tiền lương cho vợ con. Đó là một mức lương mơ ước cho những công việc tay chân ở Việt Nam.

Câu chuyện của cậu em họ cũng giống như hơn 120.000 người Việt mỗi năm đi lao động ở xứ người trong nhiều năm qua. Ước tính có khoảng 1,8 triệu người Việt Nam trong 16 năm (2005 – 2021) đã bỏ lại phía sau những làng quê nghèo khó, kiếm tìm sinh kế bằng những nghề tay chân hạ bạc ở nơi xứ người theo con đường xuất khẩu lao động.

Nhưng số người ra đi bằng những thùng container lạnh, bằng con đường du lịch, thăm thân, kết hôn giả... thậm chí còn lớn hơn. Sự kiện bi thảm 39 người Việt chết ngạt và đông cứng trong thùng container ở Essex, Anh Quốc tháng Mười, năm 2019 chỉ hé lộ một phần nhỏ mạng lưới buôn người khổng lồ do các tổ chức mafia Việt và cơ quan Ngoại Giao, Bộ Công An, Cục Xuất Nhập Cảnh, hãng Hàng Không Việt Nam... cấu kết và vơ vét bạch tuộc từ các thập niên 80, 90 của thế kỷ trước.

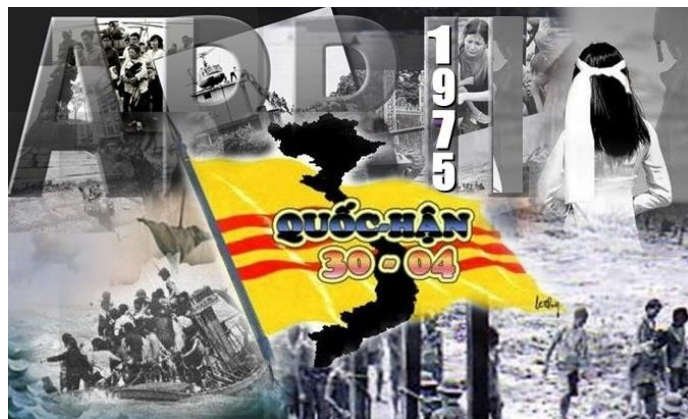
Chỉ riêng vụ việc liên quan tới 39 tử thi người Việt trong thùng container lạnh ở Essex – Anh Quốc, Bỉ đã bắt giữ 11 người Việt có liên quan và công tố Bỉ cho biết đường dây này mỗi ngày đưa hàng chục người Việt nhập cư trái phép vào Anh, Châu Âu trong nhiều tháng.

Bên cạnh nạn buôn người, một đội quân đông đảo hàng vạn cô gái Việt Nam tung hoành khắp Đông Nam Á, sang cả trời Âu bằng visa du lịch để... bán dâm. Phần lớn những “*nàng kiều*” này đến từ những vùng quê nghèo ở đồng bằng sông Cửu Long.

Một nghịch lý đau đớn là vùng đất trù phú miền Nam Việt Nam, nơi có đầu tàu kinh tế Sài Gòn và vựa lúa gạo, cá tôm không những nuôi sống cả nước mà còn chiếm tới 80% nông thủy sản xuất khẩu, nhưng mức sống người dân rất thấp. Các dịch vụ công ích như y tế, giáo dục, giao thông, xử lý rác thải, hạ tầng hết sức thiếu thốn, lạc hậu. Suốt hơn 4 thập kỷ, nhà cầm quyền Hà Nội thi hành chính sách “đào Nam, đắp Bắc” tàn khốc và không đầu tư tương xứng với tiềm lực cũng như đóng góp của vùng đất này vào ngân sách quốc gia. Nghèo đói, thất học đã đẩy người dân vào bước đường cùng, sẵn sàng dấn thân vào những chốn nhơ nhớp, rủi ro nhất để sinh tồn.

Sự khó khăn, cơ cực của người dân đồng bằng sông Cửu Long thậm chí được chính ông Nguyễn Phú Trọng xác nhận trong một bài phát biểu gần đây trong cuộc họp bàn phương hướng phát triển kinh tế-xã hội vùng đồng bằng sông Cửu Long diễn ra hôm 22 tháng Tư. “Vùng đất mà sau nhiều năm ‘ngủ yên,’ đã được ‘đánh thức’ vào những năm 80 của thế kỷ trước, nhưng chỉ mới ‘thức dậy’ mà chưa vươn lên mạnh mẽ. Người dân nơi đây phần lớn chỉ mới đủ ăn mà chưa khá giả, mặt bằng y tế, giáo dục chưa theo kịp cả nước.” – theo báo Thanh Niên.

47 năm sau tháng Tư Đen, hàng triệu người Việt ở dưới vĩ tuyến 17 đã phải bỏ nước ra đi. Họ bị tước đoạt nhà cửa, bị tù đày, bị xua đuổi lên vùng “kinh tế mới” rừng thiêng nước độc, bị gạt ra rìa xã hội, bị tước bỏ khỏi các dịch vụ công ích như giáo dục, y tế và cơ hội việc làm, sinh kế. Những kẻ “bên thắng cuộc” đã nhanh chóng trở thành những kẻ cướp bóc, trả thù tàn độc người “bên thua cuộc.” Các chính sách đàn áp thâm hiểm, có hệ thống của Hà Nội trực tiếp và gián tiếp đẩy hàng triệu người ra Biển Đông gây ra cuộc khủng hoảng nhân đạo khủng khiếp kéo dài gần 2 thập kỷ kể từ 30 tháng Tư, 1975. Những người già ở Bãi Trước và Bãi Sau Vũng Tàu kể lại, sau ngày Gãy súng, có thời gian xác những người vượt biển dạt vào bờ nhiều tới mức mỗi sáng phải đem xe bò ra thu nhặt và chở đi chôn tập thể trong những rừng dương. Ước chừng khoảng 200.000 người đã làm mồi cho cá hoặc nạn nhân thê thảm của cướp biển Thái Lan.

47 năm sau khi đất nước “thống nhất,” người Cộng Sản ngậy ngất trên “đỉnh cao muôn trượng” với chiến thắng “chấn động địa cầu” nhưng dòng người Việt vẫn tiếp tục tha phương, bỏ lại phía sau “thiên đường mù” tăm tối. Họ là đội quân chủ lực gửi về quê nhà nguồn ngoại tệ lớn gấp 4 lần tổng xuất siêu quốc gia (khoảng 18 tỷ Mỹ Kim) năm 2019. Nguồn ngoại tệ này có ý nghĩa sống còn với thể chế CSVN, nó được đánh đổi bởi mồ hôi, nước mắt, phẩm giá và cả những xác người chết chóc trong thùng container lạnh của người Việt viễn xứ.

Những đồng tiền gửi về quê nghèo để xây lên những ngôi nhà to lớn, khang trang nhưng vắng bóng người ở, chợ vỡ giữa những làng quê chỉ còn lại toàn người già và con nít. Những đứa bé lớn lên xa cha mẹ, đến tuổi niên thiếu nhanh chóng rơi vào nghiện hút, ma túy đá và các tệ nạn xã hội bủa vây khắp hang cùng ngõ hẻm ở nông thôn Việt Nam. Trong khi đó, nhà cầm quyền lấy hình ảnh các “làng tỷ phú, làng biệt thự” làm thành tựu phát triển kinh tế xã hội, là kết quả “lãnh đạo đúng đắn của đảng và nhà nước.”

Không chỉ người dân nghèo sẵn sàng đánh đổi mạng sống, cầm cùm nhà cửa, vay nợ lãi cao mong tìm đường sang xứ người mưu sinh. Người giàu Việt Nam cũng sẵn sàng chi hàng triệu Mỹ Kim để có một tấm hộ chiếu ở các quốc gia Tư bản “giấy chết.”

Đặc biệt, đám quan chức Cộng Sản sau khi đã hạ cánh an toàn cùng khối tài sản khổng lồ đã trộm cắp, cướp bóc được nhờ “sự nghiệp cách mạng,” rất ưa thích xum họp cùng đám con cháu, hưởng thụ cuộc sống xa hoa ở Cali, Paris hay Dubai...

Cớ làm sao, một quốc gia tự hào về “cơ đồ, vị thế, tiềm lực chưa bao giờ được như hôm nay” là đất nước đáng sống, có nền văn hóa “đậm đà bản sắc dân tộc, nhân ái, nhân văn,” v.v... mà từ người nghèo cho đến kẻ giàu sang đều muốn bỏ nước mà đi?

Cách đây không lâu, trên báo CAND – cơ quan ngôn luận của Bộ Công An có một bài viết “30 tháng Tư nghĩ về những giấc mộng tan vỡ ở xứ người.” Trong bài viết có đoạn “Chiến tranh đã đi qua, vết thương đã ‘liền da’ khi quê hương hòa làm một, đất nước được vẹn tròn. Nhưng nỗi thù, sự ích kỷ và

mưu lợi cá nhân vẫn còn tồn tại trong lòng những con người đó, họ chấp nhận đời tha hương mà không chịu thừa nhận thất bại, vẫn luyến tiếc cuộc sống dựa dẫm hưởng lợi từ ngoại bang, vẫn cay cú, vẫn cố tìm mọi cách thực hiện giấc mơ được ngoại bang giúp sức để trở về ‘phục quốc.’”

Hãy nhìn những gì “*bên thắng cuộc*” đã làm với bên thua cuộc? Có lẽ, một hình ảnh rõ ràng nhất minh chứng cho cái gọi là chính sách “*hòa hợp dân tộc*” của người Cộng Sản là nghĩa trang Biên Hòa, nơi yên nghỉ của hàng chục ngàn phần mộ của những người lính phía “*bên thua cuộc*.” Phần mộ của họ bị xâm hại, bị phá bỏ, bị đục tên, bị cắm thân nhân, đồng đội đến thăm viếng trong nhiều thập kỷ. Những người nằm dưới mộ phần đó là cha anh của cộng đồng người Việt lưu vong sau 1975. Trong khi giới chức Hà Nội kêu gọi “*khúc ruột ngàn dặm*” về Việt Nam đầu tư làm ăn và tích cực gửi càng nhiều “*kiều hối*” càng tốt để “*xây dựng quê hương*.” Tính cho đến 2017, cái “*khúc ruột ngàn dặm*” đó đã có giá 150 tỷ Mỹ Kim tính từ thời điểm 1990 tới nay.

Thử hỏi nếu phía “*bên thắng cuộc*” thực tâm thi hành một chính sách hòa hợp, không cướp bóc nhà cửa, công xưởng, không bức hại tù đầy hàng trăm ngàn cán binh VNCH sau ngày 30 tháng Tư khiến 160.000 người đã bỏ xác lại trong những trại tù khổ sai... không bức hại vợ con, thân quyến của họ... thì hàng triệu người dân miền Nam có phải liều mình vượt biển hay không?

Mới đây thôi, năm 2019, ngay sát những ngày Tết cổ truyền Mậu Tuất, nhà cầm quyền Cộng Sản thành Hồ đã đập phá tan tành hơn 200 căn nhà ở vườn rau Lộc Hưng, xua đuổi những thương phế binh VNCH ở tuổi gần đất xa trời, thân thể không còn lành lặn... biến họ trở thành vô gia cư, không nơi nương tựa.

Trại K1 Gia Trung

Chính sách tàn độc, đàn áp, truy bức những người bị coi là “*nguy quân, nguy quyền*” chưa bao giờ thay đổi. Thậm chí, sự hận thù và chia rẽ, bôi nhọ thể chế VNCH được đưa vào sách giáo khoa, được phổ biến bằng thơ ca và được coi là “*lich sử*.” Đó là “*lich sử*” của riêng kẻ thắng cuộc? Câu chuyện mới đây, cô hoa hậu xứ Thanh Hóa đã biểu diễn bài “*Cô gái vót chông giết giặc Mỹ cọp beo*” ngay trên đất Mỹ, trong một cuộc thi nhan sắc. Đó là sản phẩm của thứ giáo dục tuyên truyền thù hận. Không thể có một lý giải nào khác.

Những tưởng như sự tàn độc, sát máu đó người CS chỉ dành cho những người “*thuộc chế độ cũ*.” Nhưng không, bất kể ai nếu chống đối lại quyền

lợi của những kẻ cầm quyền thì đều là “*kẻ thù của nhân dân*.” Thậm chí, đó là một ông lão 84 tuổi như ông Lê Đình Kinh – một cựu lãnh đạo đảng cấp xã kỳ cựu, tiêu biểu. Khi ông ta chống lại quân cướp đất. Ông ta cũng nhanh chóng trở thành “*khủng bố*” và bị những “*đồng chí*” của ông ta đập vào nhà riêng bắn chết. Con cháu 3 đời nhà ông ta bị tù đầy, dày vò cho tới thân tàn ma dại. Những gì đã xảy ra ở Đồng Tâm, Hà Nội hay ở Lộc Hưng, thành Hồ đều giống nhau.

Có một nhà văn Nga từng nói “*Chiến tranh rồi sẽ qua đi, cách mạng rồi sẽ thôi gào thét*” nhưng trên mảnh đất này, dường như chưa bao giờ “*cách mạng*” ngừng gào thét... Những người Cộng Sản nhìn đâu cũng thấy kẻ thù. Tất cả tiếng nói phản biện, những đòi hỏi về Dân chủ, Tự do ngôn luận, Minh bạch, Nhân quyền, đều là “*thế lực phản động*.”

Tự do của những tù nhân lương tâm, dân oan, di cốt của những người lính Mỹ, lính Cộng Hoà, quyền lợi của người dân thậm chí đã được hiến định như quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do lập hội, biểu tình... trở thành những món đồ để chính quyền CSVN ngã giá với các nước phương Tây trong các lộ trình hội nhập quốc tế để tìm kiếm lợi ích kinh tế. Công thổ, tài nguyên quốc gia là của riêng để đám quan chức và giới tư bản Đỏ chia chác, bán rẻ cho ngoại quốc.

Hóa ra, không chỉ những người chế độ cũ là “*bên thua cuộc*,” mà tất cả chúng ta, Nhân Dân và Dân Tộc này là “*bên thua cuộc*.” Chỉ những kẻ hung bạo tàn độc, nắm trong tay súng đạn là “*bên thắng cuộc*” mà thôi.

Tân Phong

XÂY DỰNG QUYỀN LỰC ĐĂNG SAU TIẾNG SÚNG

Năm 1944, các quốc gia thuộc phe đồng minh ký thỏa thuận Bretton Woods. Họ cam kết rằng, các ngân hàng trung ương ở các quốc gia tham dự sẽ duy trì tỉ giá hối đoái cố định với đồng Dollar. Như vậy, nếu nói tiền là thước đo mọi hàng hóa ở mỗi quốc gia, thì với Thỏa thuận Bretton Woods quy định đồng Dollar Mỹ là thước đo của mọi đồng tiền khác, nên người ta nói đồng Dollar Mỹ là tiền của tiền là vì thế.

Vì nước Mỹ nằm xa Châu Âu và Nhật Bản, lúc đó Mỹ là cường quốc duy nhất trong khối Đồng Minh ít bị sa lầy chiến tranh Thế giới thứ 2 nên nhiều quốc gia trong khối này đã chấp nhận Dollar Mỹ làm nền tảng cho thước đo cho đồng tiền của họ. Mục đích là để các Ngân hàng Trung ương có thể neo đồng tiền của họ vào đồng Dollar Mỹ nhằm tránh trường hợp siêu lạm phát như các quốc gia Âu Châu sau Chiến tranh thế giới thứ nhất. Vì thế mà Dollar trở nên đồng dự trữ mạnh nhất trong kho dự trữ ngoại hối ở các Ngân hàng Trung ương từ đó cho đến nay.

Thỏa thuận Bretton Woods có 2 ý chính: Thứ nhất, các đồng tiền khác sẽ neo giá vào đồng Dollar Mỹ; Thứ nhì là Dollar Mỹ neo giá vào Vàng (tức chế độ bản vị vàng). Tuy nhiên năm 1971, vì chế độ bản vị vàng gây khó khăn cho các chính sách tiền tệ của Cục dự Trữ Liên Bang-FED nên Mỹ hủy bỏ chế độ bản vị vàng và hệ thống Bretton Woods xem như “sụp đổ”. Tuy hệ thống này sụp đổ nhưng cho đến nay, hầu hết các Ngân hàng Trung ương vẫn dùng đồng Dollar Mỹ để giữ ổn định đồng nội tệ của họ. Nghĩa là Thỏa thuận Bretton Woods chỉ sụp đổ một nửa chứ không sụp đổ hoàn toàn.

Việc xóa bỏ chế độ bản vị vàng của Mỹ có thể sẽ làm các ngân hàng Trung ương khác không còn tin tưởng đồng Dollar nữa, bởi vì chính họ đang neo giá đồng tiền của họ vào một đồng tiền đang thả nổi. Chính vì thế, Mỹ đi thêm bước nữa để buộc thế giới phụ thuộc vào đồng Dollar Mỹ hơn nữa. Đó là năm 1973, Mỹ đã thuyết phục Saudi Arab đồng ý thiết lập giá dầu bằng Dollar Mỹ. Điều đó có nghĩa là bất kì quốc gia nào muốn mua dầu từ chính phủ Saudi Arabia sẽ phải đổi tiền nước mình thành đôla Mỹ để có thể thanh toán cho dầu mỏ. Sau này các nước OPEC còn lại cũng làm theo và yết giá dầu của họ bằng đồng tiền của Mỹ. Chưa hết, cũng năm 1973, Mỹ đã lập ra Hiệp hội Viễn thông tài chính liên ngân hàng toàn cầu - SWIFT làm nền tảng cho việc thanh toán bằng đồng Dollar Mỹ trên toàn thế giới.

Khi Mỹ xóa bỏ chế độ bản vị vàng để cời trói cho FED thì điều đó có nghĩa là đồng Dollar Mỹ sẽ suy yếu nếu Mỹ không có giải pháp thay thế. Đó là lý do Mỹ đã đi thêm 2 bước nữa buộc thế giới phải dùng Dollar của họ. Đây là nước cờ vẹn toàn mà người Mỹ đã tính trước vượt xa các cường quốc khác. Các quốc gia khác có thể dùng đồng tiền mạnh khác thay thế Dollar Mỹ để mua hàng hóa nhưng họ không thể không dùng Dollar Mỹ để mua năng lượng hóa thạch. Dù cho các quốc gia thù địch Mỹ cũng phải có nhu cầu dùng dollar Mỹ. Và nhờ đó, đồng Dollar Mỹ chiếm thế thượng phong so với những đồng ngoại tệ khác cho đến ngày nay.

Toàn cầu hóa là gì? Đó là hiện tượng là một hiện tượng gia tăng số lượng, cường độ của các hoạt động làm phụ thuộc lẫn nhau giữa các quốc gia về mặt kinh tế, xã hội, văn hóa, chính trị và pháp lí. Đi đầu trong vấn đề toàn cầu hóa là kinh tế, từ đó mới dẫn tới những phụ thuộc khác. Mà xương sống trong vấn đề quan hệ kinh tế chính là sự lưu thông hàng hóa trên toàn cầu. Mà hàng hóa có lưu thông được hay không nó phụ thuộc 100% vào sự lưu thông tiền tệ trong thanh toán quốc tế. Có thể nói, nếu không có SWIFT thì vấn đề toàn cầu hóa không phát triển mạnh như ngày nay.

Hãy để ý cuộc chiến tranh thế giới thứ 2 cách chiến tranh thế giới thứ nhất chỉ có 21 năm. Tuy nhiên từ sau thỏa thuận Bretton Woods đến nay, thế giới chỉ xảy ra chiến tranh ở các điểm nhỏ chứ không xảy

ra chiến tranh thế giới, mặc dù là một thời gian dài thế giới bị đe dọa bởi Chiến Tranh Lạnh. Các quốc gia tự kiểm chế đã đành, mà ẩn sâu trong đó là khi phát động chiến tranh súng đạn thì các quốc gia gây chiến cũng bị Mỹ và Phương Tây trừng phạt kinh tế. Mạnh như Liên Xô mà còn phải sụp đổ khi Mỹ và OPEC cho ghìm giá giàu mỏ thấp (vì nền kinh tế Liên Xô phụ thuộc quá nhiều vào việc bán dầu). Điều này cho thấy, dù cho Liên Xô không tham gia sân chơi chung với khối tự do trong vấn đề toàn cầu hóa nhưng họ vẫn không thể nằm ngoài vòng xoáy của nó. Vì thế, công cụ trừng phạt kinh tế dựa vào sức mạnh đồng Dollar của Mỹ hiện nay có thể nói nó hiệu quả còn hơn cả việc nổ súng.

Hiện nay vấn đề toàn cầu hóa nó đã phủ khắp thế giới, dù cho quốc gia độc tài, không thân thiện với Phương Tây và Mỹ cũng không nằm ngoài cuộc. Trong cuộc chiến Ucraina, Trung Quốc rất muốn ủng hộ Nga nhưng chỉ ủng hộ miệng, bởi sự lợi hại của công cụ kinh tế mà Mỹ đang nắm. Thương mại 2 chiều của Trung Quốc và Mỹ lên đến 4500 tỷ đô la, gấp 3 lần GDP của Nga, và trong kho dự trữ ngoại tệ của Trung Quốc có đến 1.100 tỷ là Dollar Mỹ, mà hầu hết là trái phiếu chính phủ Mỹ. Tức chỉ cần Trung Quốc hòa với Nga thì Mỹ có thể cho đóng băng hoàn toàn 1.100 tỷ Dollar khiến Ngân hàng Nhân dân Trung Quốc mất một công cụ sắc bén để ổn định đồng Yuan của họ.

Thông qua chiến tranh Ucraina, Mỹ một mặt giúp đỡ vũ khí hiện đại cho Ucraina chống lại thứ vũ khí “đồng nát” của Nga và đặc biệt ở cánh tay còn lại, Mỹ bóp chết kinh tế Nga. Sau cuộc chiến, vị thế siêu cường quân sự của Nga sẽ sụp đổ và vị trí cường quốc kinh tế của Nga từng có cũng bị Mỹ cho bay mất. Xét về quân sự, Trung Quốc không hơn Nga, xét về kinh tế thì Trung Quốc lớn hơn Nga 10 lần nhưng về bản chất thì nền kinh tế này vẫn phụ thuộc nền kinh tế Mỹ, phụ thuộc đồng Dollar Mỹ và phụ thuộc vào hệ thống thanh toán quốc tế của Mỹ không khác gì Nga. Như vậy, kết thúc chiến tranh Ucraina, Putin chỉ có thể hạ thấp vị thế Nga và nâng cao vị thế Mỹ hơn mà thôi. Và qua đó Mỹ gián tiếp cho Trung Quốc hiểu hơn về sự lợi hại của những công cụ mà Mỹ đang có trong tay./.

-Đỗ Nga - Fb Thế Giới Kpop

thơ Văn Quang Diệp

Chậu Hoa Không

Chạm đá thành chậu bông.
Chung đấng trước thiên viện.
Cùng hoa đỏ vàng tím
Hương về miền thịnh không.
Hoa tựa đất phô sắc.
Chậu nương mây tỏ lòng.
Cả hai cùng tĩnh lặng.
Cả hai cùng dung thông.

Chậu không chờ người trồng
Cội phúc cho ngàn năm
Cối đi về lỏng lẻo.
Ai người gieo chút tâm.
Chậu không người hằng chăm.
Nở hoa không quanh năm
Hoa dâng Tam thế Phật.
Hương lừng người thiện tâm.

Tác giả Văn Quang Diệp

Tin sinh hoạt cộng Đồng

Hàng năm cứ đến 30/4 thì CĐTNCS Hòa Lan lại tổ chức biểu tình, để tưởng nhớ và nhắc nhở Đồng Hương về nỗi đau mất nước.

Khoảng 13g30 Ban Thường Vụ Cộng Đồng, Gia Đình Quân Cán Chính, Đảng Việt Tân cùng các đồng hương bắt đầu tề tựu trước tòa đại sứ Cộng Sản VN tại Den Haag. Anh Tấn phó nội vụ, phụ trách điều khiển chương trình, bắt đầu nghi lễ vào lúc 14g.

Chào quốc kỳ sau đó là một phút mặc niệm, để tưởng nhớ công ơn các vị tiền nhân dựng nước, và giữ nước, cùng các nạn nhân đã bỏ mình trên đường tìm tự do.

Anh Phước chủ tịch Cộng Đồng Tỵ Nạn Cộng Sản Hòa Lan, phát biểu trước sự hiện diện của tất cả Đồng Hương, về việc tổ chức biểu tình phản đối nhà cầm quyền CS VN, đã cưỡng chiếm miền Nam ngày 30/4, gieo tang tóc, chia lìa, đau thương cho người dân Việt nói chung, và cho dân miền Nam nói riêng.

Tiết mục hô khẩu hiệu và hát, xen kẽ trong thời gian biểu tình, đã được anh Phước, anh Tấn, xuất sắc kêu gọi Đồng Hương hưởng ứng, trong bầu không khí sôi động, theo những bài hát ca ngợi lòng yêu nước, chống giặc ngoại xâm.

Chị Tuyết Lê phó ngoại vụ, đọc sơ lược về 5 vị tướng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã anh dũng tử tiết theo vận nước ngày 30/4/75

Anh Hans phát biểu dành cho người Hòa Lan, về ý nghĩa của ngày 30/4/75 và những diễn biến lịch sử, mà hàng triệu người dân Việt đã 2 lần di tản:

Năm 1954 cố TT Ngô Đình Diệm sau khi thành lập chính phủ Đệ Nhất Cộng Hòa, ông đã cưu mang và ổn định đời sống cho một triệu dân di cư, từ Bắc vào Nam, thành quả này khiến cả thế giới thời bấy giờ ngưỡng mộ.

Năm 1975 một cuộc di tản vĩ đại đã làm chấn động, mà cả thế giới phải cưu mang, lịch sử lập lại một lần nữa làn sóng người di tản, trốn chạy khỏi chế độ độc tài, man rợ của CSVN tìm tự do.

Anh Thắng đại diện Gia Đình Quân Cán Chính tại Hòa Lan phát biểu: Sau 47 năm cưỡng chiếm miền Nam đảng CSVN đã làm băng hoại xã hội, cai trị độc đảng, độc tài khiến cho quê hương VN điêu linh, tham nhũng có hệ thống từ trên xuống dưới, chiếm đoạt tài sản quốc gia, làm giàu cho phe nhóm.

Là những người cưu quân nhân QLVNCH, tuy bị bức tử nhưng không khuất phục CS.

Anh Hiền đại diện Đảng Việt Tân phát biểu:

Biến cố 30/4 của 47 năm trước, không phải là biến cố có “triệu người vui và triệu người buồn”, mà đúng ra chỉ có một thiểu số vui mừng, trong khi đại khối dân tộc thất vọng, và nhục nhã vì thảm kịch này.

Chúng ta may mắn đang được sống trong một xã hội, thật sự tự do khi được chứng kiến tận mắt những gì đang xảy ra Ukraine. Chắc hẳn trong chúng ta, ít nhiều đều nhìn ra một số điểm tương đồng với tình hình của VN, của 47 năm về trước, đó là sự đối trá một cách trơ trẽn của Nga, giống như VC cưỡng chiếm miền Nam, chúng đã dùng một mỹ từ lừa bịp dân VN và thế giới: giải phóng Miền Nam.

Hơn 47 năm nhà cầm quyền CSVN đưa dân tộc vào nghèo đói, tụt hậu, kém trí tuệ và văn minh.

Nếu chúng ta cùng tưởng niệm biến cố 30 tháng 4 với ý thức như trên, mỗi người sẽ là một 'chiến sĩ tranh đấu' đóng góp, tạo những chuyển đổi thật sự cho Việt Nam trong tương lai.

Ngoài ra chúng ta có hai vị khách tham dự đến từ Pháp, hai anh chị đã phát biểu về cảm xúc, đau buồn, căm phẫn ngày mất nước 30/4/75.

Sau cùng chị Tuyết phát biểu với tư cách một người lớn tuổi, quan tâm đến vận mệnh quốc gia, yêu cầu nhà cầm quyền CSVN hãy xem xét lại đường lối sai lầm bao năm qua, mà thay đổi, làm những điều ích nước lợi dân.

– Chương trình kết thúc vào 15g.

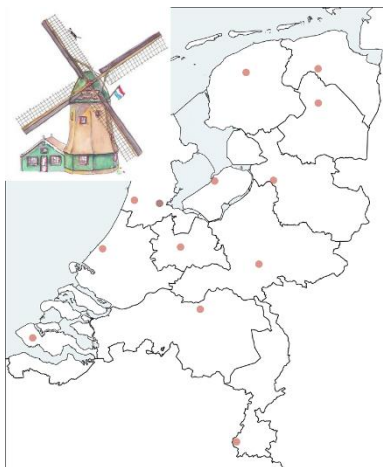
Đồng hương còn nán nã, trò chuyện và hẹn nhau năm tới sẽ gặp lại cũng vào ngày 30/4.

Người tường thuật: Tuyết Lê

Quang cảnh đồng hương biểu tình trước tòa đại sứ Việt Cộng tại Den Haag ngày thứ bảy, 30-04-2022

Tin Hòa Lan

Những Khó Khăn Trước Mặt Nội Các Rutte IV

Như chúng ta biết, tại Hòa Lan, mỗi năm vào tháng Chín, chính phủ sẽ công bố ngân sách quốc gia cho năm tới. Nói một cách nôm na là chính phủ sẽ chính thức cho biết họ sẽ dự định chi bao nhiêu tiền cho việc gì và dự định thu bao nhiêu tiền từ đâu để làm các điều đó với mục đích duy trì một đất nước Hòa Lan an bình và giàu mạnh. Lẽ tất nhiên việc soạn thảo một ngân sách quốc gia là một việc tốn nhiều thời gian. Do đó nên đôi khi dự chi và dự thu của chính phủ bị các biến cố bất ngờ làm cho lỗi thời hay không còn phù hợp với tình hình mới ngay trước khi chúng được công bố.

Nguy cơ nói trên đã trở thành hiện thực đối với ngân sách quốc gia cho năm 2023 mà Nội Các thứ tư do Thủ Tướng Mark Rutte cầm đầu dự trù sẽ công bố vào tháng Chín năm nay. Một số biến cố không được tiên liệu đã xảy ra trong thời gian gần đây khiến cho Nội Các Rutte IV sẽ phải chi ra tiền rất nhiều hơn dự định và sẽ thu tiền vào rất ít hơn sự ước lượng từ trước, trong khi chưa rõ họ sẽ lấy đâu ra tiền để bù đắp cho sự thâm hụt không thể tránh khỏi này.

1/ Biến cố thứ nhất là cuộc chiến vừa bùng nổ tại Đông Âu vào cuối tháng Hai vừa qua. Điều này đã làm cho nước Nga trở thành một mối đe dọa quân sự cụ thể đối với phương tây nói chung và Hòa Lan nói riêng. Nội Các Rutte IV do đó đã quyết định gia tăng mạnh số tiền giành cho quốc phòng để đáp ứng với mối đe dọa đó.

2/ Biến cố thứ hai là sự leo thang tới tấp của lạm phát. Nguyên nhân chính cho làn sóng lạm phát là cơn đại dịch Corona. Nhờ có đầy đủ thuốc ngừa nên nền kinh tế của các quốc gia phương tây tại Bắc Bán Cầu đã có

thể hồi phục, nâng cao nhu cầu sản phẩm tiêu dùng mới một cách nhanh chóng. Trong khi đó thì các quốc gia đang phát triển chuyên cung cấp nhiên liệu và sản xuất hàng tiêu dùng, thường nằm tại Nam Bán Cầu, lại chưa có thể vượt qua cơn đại dịch khiến cho nguồn cung ứng sản phẩm không theo kịp nhu cầu tiêu thụ chúng ở Bắc Bán Cầu, với lạm phát leo thang trên toàn thế giới là hậu quả tất nhiên. Thêm vào đó, chiến tranh giữa Nga và Oekraïne tại Đông Âu cũng có tác dụng rất tiêu cực đối với sự lạm phát. Nước Nga là một quốc gia chuyên xuất khẩu dầu hỏa và ga, trong khi các quốc gia ở phía tây Châu Âu là các nước nhập cảng nguồn năng lượng này. Cuộc chiến nói trên tạo ra nguy cơ là Nga sẽ không bán dầu hỏa và ga cho các quốc gia Tây Âu nữa để trả đũa việc các quốc gia này đã áp dụng các biện pháp trừng phạt kinh tế lên nước Nga sau khi Nga xua quân xâm lấn nước láng giềng là Oekraïne. Chính nguy cơ bị Nga ngừng cung cấp năng lượng đã khiến cho giá dầu hỏa và ga gia tăng, khiến cho lạm phát vốn đã cao còn trở nên cao lên thêm. Vào tháng Tư năm nay thì vật giá đã gia tăng với 9,6 % so với vật giá vào tháng Tư năm ngoái. (“In april stegen de prijzen met 9,6 procent ten opzichte van april 2021.”)

3/ Biến cố thứ ba khiến cho Nội Các không những phải chi ra nhiều hơn mà còn thu vào thấp hơn dự định là một phán quyết của Tối Cao Pháp Viện Hòa Lan (Hoge Raad der Nederlanden) trong một vụ án về thuế mà

Sigrid Kaag (trái) và Mark Rutte (phải)

chính phủ Hòa Lan đã đánh vào người gửi nhiều tiền tiết kiệm tại ngân hàng từ năm 2017 đến năm 2021. Trong những năm này mức tiền lời mà ngân hàng trả cho tiền tiết kiệm là rất thấp, nhưng Sở Thuế Vụ lại dựa vào một mức tiền lời giả định (fictief rendement) cao hơn mức tiền lời thật sự rất nhiều để bắt những người có nhiều tiền tiết kiệm trả thuế cho chính phủ. Những kẻ có tiền này do đó đã đưa chính phủ Hòa Lan ra tòa và kết quả là Tối Cao Pháp Viện Hòa Lan phán quyết

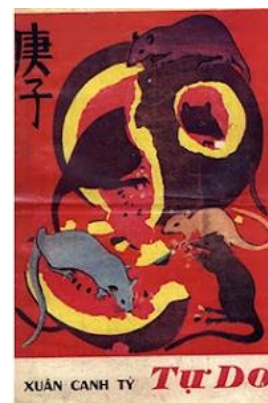
rằng cách đánh thuế nói trên là một hành động bất hợp pháp. Phán quyết này không những làm cho chính phủ mất đi một nguồn thu nhập đáng kể mà còn bắt buộc nó phải chi ra thêm rất nhiều tiền để bồi thường thiệt hại mà những người có nhiều tiền nói trên đã gánh chịu. Theo giới quan sát cho biết, có một số cách mà Bộ Tài Chính có thể chọn để thi hành phán quyết của Tối Cao Pháp Viện. Tùy theo cách mà bộ này chọn, chính phủ Hòa Lan có thể sẽ phải chi thêm ngoài dự tính từ 2,4 đến 11,7 tỷ Euro. (“De kosten tussen verschillende opties lopen fors uiteen, van 2,4 miljard tot 11,7 miljard euro.”)

4/ Biến cố thứ tư sẽ đưa đến sự bội chi trong năm 2023 là làn sóng phá sản trong giới doanh nghiệp gây ra bởi đại dịch Corona. Sau khi đại dịch bùng nổ vào năm 2020, chính phủ Hòa Lan đã cho phép nhiều doanh nghiệp hoãn đóng thuế, giúp họ có khả năng tài chính để sống còn trong lúc vì khuẩn Corona đang hoành hành. Chính phủ dự đoán là ngân sách quốc gia sẽ tổn thất khoảng 1,5 tỷ Euro vì một số doanh nghiệp sẽ bị phá sản trong cơn đại dịch và do đó không thể đóng thuế khi không còn được hoãn thuế nữa. Nhưng mới đây, Bộ Tài Chính lại loan báo rằng theo dự đoán mới nhất chính phủ sẽ thất thu đến khoảng 6 tỷ Euro vì số doanh nghiệp thực sự bị phá sản cao hơn dự liệu rất nhiều. Như vậy, chỉ riêng trong việc này, số tiền chính phủ thu vào sẽ thấp hơn dự đoán là 4,5 tỷ Euro.

Theo giới truyền thông Hòa Lan cho biết thì hiện giờ Thủ Tướng Rutte và Bộ Trưởng Bộ Tài Chính là bà Sigrid Kaag đang tìm cách thương lượng với các đảng đối lập để có thể làm cho ngân sách quốc của năm 2023 được cân bằng hơn. Nội Các do Thủ Tướng Rutte cầm đầu cần có sự ủng hộ của một số đảng đối lập vì nó không có đa số quá bán tại Thượng Nghị Viện. Cơ quan lập pháp này có 75 ghế, liên minh thân chính phía sau Rutte IV chỉ có 32 ghế trong đó, vậy để thông qua ngân sách tại Thượng Viện, Nội Các Rutte IV cần phải có sự hậu thuẫn của tối thiểu 6 Thượng Nghị Sĩ thuộc các đảng đối lập để đạt được đa số quá bán là 38 trên 75. Thông thường thì việc tranh thủ sự ủng hộ của khối đối lập không phải là điều dễ làm vì khối này tất nhiên đòi nội các cầm quyền trả một giá cao cho sự ủng hộ đó. Sự eo hẹp tài chính mà Nội Các Rutte IV đang gặp phải lại làm cho việc vốn đã khó trở nên khó khăn hơn rất nhiều. Vậy chúng ta phải chờ xem ông Rutte và bà Kaag có thành công hay không trong việc đó.

14/05/2022

(Ông Năm Chuột tổng hợp các sự kiện và ý kiến lấy từ báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình và mạng lưới thông tin toàn cầu.)

thơ Nguyễn Bình

Xuân về

Đã thấy xuân về với gió đông
Vội trên má gái chưa chồng
Bên hiên hàng xóm cô hàng xóm
Ngước mắt nhìn giời đôi mắt trong

Từng đàn con trẻ chạy xum xoe
Mưa tạnh trời quang nắng mới hoe
Lá nõn nhành non ai trắng bạc
Gió về từng trận gió bay đi

Thong thả nhân gian nghĩ việc đồng
Lúa thì con gái mượt như nhung
Đầy vườn hoa bưởi, hoa cam rụng
Ngào ngạt hương bay, bướm vẽ vòng

Trên đường cát mịn một đôi cô
Yếm đỏ khăn thâm trắng hội chùa
Gậy trúc giắt bà già tóc bạc
Lần lần tràng hạt niệm nam mô

Nguyễn Bình

Tin Thế Giới

Cơ quan LHQ: Cần hành động khẩn cấp để giải quyết tình trạng mất an ninh lương thực gia tăng

Reuters 04/05/2022

Một người chuẩn bị thức ăn ở Kyiv, Ukraine, ngày 3/3/2022.

Xung đột, thời tiết khắc nghiệt và các cú sốc kinh tế đã làm tăng số người đói mất với khủng hoảng lương thực thêm 20% lên 193 triệu người vào năm ngoái và dự báo sẽ xấu hơn nữa nếu không có hành động khẩn cấp “trên quy mô lớn”, Reuters dẫn báo cáo hôm 3/5 của một cơ quan nhân đạo LHQ cho biết.

Mạng lưới Toàn cầu Chống Khủng hoảng Lương thực (GNAFC) do Liên hợp quốc và Liên minh châu Âu thành lập, cho biết trong báo cáo hàng năm rằng tình trạng mất an ninh lương thực đã tăng gần gấp đôi trong sáu năm kể từ năm 2016 khi tổ chức này bắt đầu theo dõi. Báo cáo của GNAFC cho biết: “Dự báo cho tương lai là không tốt”.

“Hành động nhân đạo khẩn cấp là cần thiết trên quy mô lớn để ngăn chặn điều đó xảy ra”, báo cáo viết.

Đã có thêm 40 triệu người, tăng 20%, bị rơi vào tình trạng mất an ninh lương thực nghiêm trọng ở mức khủng hoảng hoặc tệ hơn vào năm ngoái, theo định nghĩa trạng mất an ninh lương thực nghiêm trọng là bất kỳ tình trạng thiếu lương thực nào đe dọa cuộc sống, sinh kế hoặc cả hai trường hợp.

Trong tương lai, báo cáo cho biết cuộc xâm lược của Nga vào Ukraine - cả hai nước đều là nhà sản xuất lương thực lớn – sẽ gây ra rủi ro nghiêm trọng đối với an ninh lương thực toàn cầu, đặc biệt là ở các nước khủng hoảng lương thực bao gồm Afghanistan, Ethiopia, Haiti, Somalia, Nam Sudan, Syria và Yemen.

Năm 2021, Somalia nhập hơn 90% lúa mì từ Nga và Ukraine, Cộng hòa Dân chủ Congo nhập 80%, trong khi Madagascar nhập khẩu 70% lương thực chính từ hai nước này.

Báo cáo cho biết: “Các quốc gia đang đối mặt với mức độ đói cấp tính đặc biệt dễ bị tổn thương bởi (chiến tranh) do phụ thuộc nhiều vào nhập khẩu lương thực và tình trạng dễ bị tổn thương trước các cú sốc giá lương thực toàn cầu”.

Tổng thống Ukraine: Nga đã quên bài học Đệ nhị Thế chiến

Reuters 03/05/2022

Tổng thống Ukraine Volodymyr Zelenskyy

Tổng thống Ukraine, Volodymyr Zelenskyy, ngày 2/5 nói việc Ngoại trưởng Nga Sergei Lavrov ngụ ý nói rằng lãnh đạo Đức

quốc xã Adolf Hitler có nguồn gốc Do Thái chứng tỏ Moscow đã quên hay chưa từng học bài học của Đệ nhị Thế chiến.

Trong thông điệp qua video, Tổng thống Zelenskiy, người có gốc Do Thái, nói ông cặn lời trước phát biểu của Ngoại trưởng Nga.

“Ngoại trưởng Nga không ngần ngại công khai tuyên bố rằng những người chống Do Thái chính là những người Do Thái. Và rằng ông Hitler có dòng máu Do Thái. Làm thế nào có thể nói như thế trước thêm ngày kỷ niệm chiến thắng Đức quốc xã? Những lời lẽ này có nghĩa là nhà ngoại giao hàng đầu của Nga đang quy trách nhiệm cho người Do Thái về những tội ác của Đức quốc xã. Cặn lời.”

Trước đó, khi trả lời phỏng vấn đài truyền hình Ý, Ngoại trưởng Nga Lavrov nói ông Adolf Hitler có gốc gác Do Thái, khi được hỏi tại sao Nga bảo là cần phải phi đức quốc xã Ukraine khi mà chính bản thân Tổng thống của Ukraine, ông Volodymyr Zelenskiy, là một người Do Thái. Ông còn nói thêm rằng “Từ lâu nay chúng ta nghe những người Do Thái thông thái nói rằng những kẻ chống Do Thái ghê gớm nhất lại chính là những người Do Thái.”

Cùng ngày 2/5, Israel lên án Ngoại trưởng Nga về phát biểu này và đề nghị Moscow xin lỗi.

Bộ Ngoại giao Israel cho hay sẽ triệu đại sứ Nga để nói chuyện ‘cứng rắn’ về những lời phát biểu mà Ngoại trưởng Lavrov đưa ra. Ngoại trưởng Israel, Yair Lapid, nói “Đó là một tuyên bố tai tiếng không thể nào tha thứ được và dĩ nhiên cũng là một sai lầm khủng khiếp về lịch sử, và chúng tôi trông chờ một lời xin lỗi.”

Chưa có phản hồi tức thì từ đại sứ quán Nga.

Ông Dani Dayan, chủ tịch đài tưởng niệm Yad Vashem của

Israel dành cho 6 triệu nạn nhân Do Thái trong cuộc tàn sát chủng tộc Holocaust, nói phát biểu của Ngoại trưởng Nga là sai và đáng khinh, đáng phải bị lên án kịch liệt.

Quân đội Nhật Bản, Đài Loan trong tình trạng báo động khi đội tàu Trung Quốc tiến ra Thái Bình Dương
RFA 04-05-2022

Tàu sân bay Liêu Ninh của Trung Quốc tham gia cuộc diễn tập quân sự của Hải quân Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc (PLA) ở tây Thái Bình Dương. Ảnh chụp ngày 18/4/2018.

Reuters

Quân đội Nhật Bản và Đài Loan đã được đặt trong tình trạng báo động sau khi phát hiện một đội tàu hải quân của Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc (PLA) dẫn đầu bởi tàu sân bay Liêu Ninh đang trên đường từ Biển Hoa Đông đến Thái Bình Dương.

Văn phòng Tham mưu liên hợp của Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản hôm thứ Hai (2/5) ra tuyên bố cho biết tàu sân bay Liêu Ninh cùng với 7 tàu khu trục và tàu tiếp tế, đã rời Biển Hoa Đông và đi qua vùng biển giữa các đảo Okinawa và Miyako của Nhật Bản trước khi tiến vào Tây Thái Bình Dương.

Tuyên bố cho biết: Bộ Quốc phòng Nhật Bản đã điều động tàu sân bay hạng nhẹ Izumo, máy bay tuần tra hàng hải P-1 và máy bay chống ngầm P-3C giám sát hoạt động của các tàu Trung Quốc.

Trong khi đó, hôm thứ Ba (3/5), người phát ngôn quân đội Đài Loan Tôn Lập Phương (Sun Li-fang) nói với các phóng viên rằng quân đội Đài Loan theo dõi chặt chẽ các hoạt động diễn tập quân sự của Trung Quốc trong vùng biển và không phận xung quanh Đài Loan và có thể có "các biện pháp đáp trả thích hợp".

Theo tuyên bố của Nhật Bản, trong số 7 tàu chiến thuộc nhóm tàu sân bay Liêu Ninh có tàu khu trục tên lửa dẫn đường cỡ lớn Type 055 Nam Xương (Nanchang), tàu khu trục tên lửa dẫn đường Type 052D Thành Đô (Chengdu) và tàu tiếp vận Type 901 Hulunhu.

Với tổng cộng tám tàu, đây là nhóm tàu sân bay Liêu Ninh lớn nhất trong các chuyến đi gần đây, tờ Thời báo Hoàn Cầu của nhà nước Trung Quốc cho biết.

Tờ báo này cho biết nhiều khả năng tàu Liêu Ninh và các tàu chiến đồng hành sẽ tham gia "một cuộc tập trận biển xa thường kỳ của Hải quân PLA".

Tờ báo dẫn lời một nhà phân tích quân sự giấu tên dự đoán rằng các tàu Trung Quốc "có thể đi xa hơn về phía đông vào Thái Bình Dương, hoặc có thể quá cảnh qua eo Bashi ở phía nam đảo Đài Loan và tiến hành các cuộc tập trận ở Biển Đông".

Huấn luyện chiến đấu

Một trong những bức ảnh được quân đội Nhật Bản công bố cho thấy tàu sân bay Liêu Ninh - hàng không mẫu hạm đầu tiên của Trung Quốc - chở một số máy bay chiến đấu J-15 cũng như trực thăng Z-8 và Z-9.

Đây là lần đầu tiên trong năm nay nhóm tàu sân bay Liêu Ninh đi qua cái gọi là "Chuỗi đảo thứ nhất" trong đó có Đài Loan và Nhật Bản để tiến vào Thái Bình Dương.

Tháng 12 năm ngoái, tàu sân bay và 5 tàu khác đã tiến hành

các cuộc tập trận ở biển Hoàng Hải, Biển Hoa Đông và Tây Thái Bình Dương trong 21 ngày nhằm tăng cường khả năng tác chiến. Bộ Quốc phòng Đài Loan cho biết các hoạt động di chuyển của hải quân Trung Quốc trong khu vực gần Đài Loan luôn được quân đội nước này theo dõi chặt chẽ.

Phát ngôn viên Tôn Lập Phương cho biết Đài Loan "có các kế hoạch đáp trả dựa trên các hành động có thể Trung Quốc".

Tàu Liêu Ninh thường xuyên tuần tra eo biển Đài Loan và có thể được triển khai trong trường hợp xảy ra xung đột vũ trang với hòn đảo tự trị này. Trung Quốc coi Đài Loan là một tỉnh ly khai sẽ phải được hợp nhất với đại lục.

Gordon Arthur, nhà phân tích quân sự và biên tập viên khu vực Châu Á - Thái Bình Dương của cổng thông tin quốc phòng Shepherd cho biết: "Không có gì bí mật khi Hải quân Đài Loan hoàn toàn lép vế so với Hải quân PLA".

"Ví dụ, năm ngoái, Trung Quốc đã đưa vào biên chế một số tàu chiến mới có tổng trọng tải 170.000 tấn - con số này nhiều hơn tất cả hạm đội của Đài Loan cộng lại và đó chỉ là sự phát triển của Trung Quốc trong vòng một năm".

"Đài Loan không thể hy vọng cạnh tranh được [với sự phát triển này], do đó họ đang tập trung đầu tư vào các tàu sẽ mang lại cho họ một số lợi thế phi đối xứng" - ông Arthur nói và đưa các ví dụ về tàu hộ tống tự chế lớp Tuo Chiang và tàu ngầm Phòng thủ bản địa của Đài Loan. Tuy nhiên, theo nhiều chuyên gia, vẫn cần một số năm nữa hải quân của Đài Loan mới có đủ khả năng chống lại bất kỳ nỗ lực phong tỏa hoặc xâm lược nào của Trung Quốc.

Tin Việt Nam

Việt Nam xếp gần cuối bảng Chỉ số Tự do Báo chí Thế giới 2022 RFA 03-05-2022

Người dân đứng xem báo Hà Nội Mới ở Hà Nội hôm 21/4/2020

Chỉ số Tự do Báo chí Thế giới năm 2022 do Tổ chức Phóng Viên Không Biên giới (RSF) công bố ngày 3/5 xếp Việt Nam ở vị trí 174 trên 180 quốc gia và vùng lãnh thổ. Với thứ hạng này, Việt Nam có tăng một bậc so với chỉ số năm ngoái.

Các chỉ số cụ thể của Việt Nam được nêu ra gồm chỉ số chính trị ở hạng 173, chỉ số kinh tế xếp hạng 176, chỉ số lập pháp 172, chỉ số xã hội 170 và chỉ số an ninh 170.

Trong thông cáo báo chí phát đi nhân ngày Tự do Báo chí Thế giới 3/5, RSF nhận định rằng tình trạng phân cực trong lĩnh vực truyền thông tăng gấp hai lần do thực trạng hỗn loạn thông tin. Thực tế phân cực tạo nên chia rẽ trong chính các nước cũng như phân cực giữa các quốc gia ở cấp độ quốc tế.

Chỉ số Tự do Báo chí Thế giới năm 2022 của RSF nêu rõ những tác động tệ hại của không gian thông tin mạng toàn cầu hóa và không theo qui định dẫn đến khuyến khích đưa tin giả và tuyên truyền.

Thông cáo cho biết tại 180 quốc gia và vùng lãnh thổ được đánh giá, các chỉ số được dựa trên căn bản khảo sát định lượng về những vụ vi phạm, lạm dụng quyền tự do báo chí đối với các phóng viên và giới truyền thông; song song đó là căn cứ chất lượng dựa trên đánh giá của hàng trăm chuyên gia về tự do báo chí theo bảng câu hỏi được RSF đưa ra. Bảng với 123 câu hỏi được cập nhật nhằm có được đánh giá tốt hơn về những thách thức mới gồm những thách thức liên quan đến số hóa truyền thông.

Truyền thông Việt Nam vẫn bị cho là chịu sự kiểm soát chặt chẽ của Đảng Cộng sản độc quyền lãnh đạo. Giới phóng viên và các bloggers độc lập thường bị bỏ tù khiến Việt Nam thuộc nhóm bỏ tù nhà báo nhiều nhất đứng hàng thứ ba thế giới.

Thống kê của RSF cho thấy có chừng 40 nhà báo đang bị giam cầm tại những nhà tù vốn tiếng là ngược đãi tù nhân ở Việt Nam. Trong số những người đang bị cầm tù có những người thuộc Hội Nhà báo Độc lập Việt Nam, nhóm Báo Sạch và bà Phạm Đoàn Trang.

Theo bảng xếp hạng năm 2022 về Chỉ số Tự do Báo chí của RSF, Việt Nam đứng trên Trung Quốc, Myanmar và Bắc Hàn.

Hội Nghề cá Việt Nam lên tiếng phản đối lệnh cấm đánh bắt cá tại Biển Đông RFA 04-05-2022

Bản đồ vùng cấm đánh bắt cá ở Biển Đông do Trung Quốc áp đặt hè năm 2022

Hội Nghề cá Việt Nam vào ngày 4/5 ra công văn phản đối lệnh của Trung Quốc cấm đánh bắt tại khu vực Biển Đông kể từ ngày 1/5.

Công văn vừa nêu do Phó Chủ tịch Thường trực Hội Nghề cá Việt Nam, ông Nguyễn Chu Hồi, ký gửi đến Văn phòng Chính phủ Hà Nội, các bộ, ban ngành liên quan.

Hội Nghề cá Việt Nam cho rằng lệnh của phía Trung Quốc đơn phương cấm đánh bắt tại Biển Đông ở một phần vùng biển Vịnh Bắc Bộ và quần đảo Hoàng Sa là phi lý.

Công văn của Hội Nghề cá Việt Nam nêu rằng "Việc ban hành lệnh cấm lặp lại hằng năm và kéo dài thời gian cấm đánh bắt cá trên Biển Đông làm gia tăng nguy cơ đụng độ giữa tàu cá của ngư dân Việt Nam với lực lượng hải cảnh phía Trung Quốc, cản trở hoạt động bình thường của tàu cá và ngư dân Việt Nam trên vùng biển thuộc chủ quyền Việt Nam."

Vào ngày 29/4, Người phát ngôn Bộ Ngoại giao Việt Nam Lê Thị Thu Hằng lên tiếng phản đối lệnh cấm đánh bắt mà phía Trung Quốc áp dụng tại Biển Đông kể từ ngày 1/5. Trung Quốc đã bắt đầu lệnh cấm đánh bắt cá đơn phương ở khu vực Biển Đông từ năm 1999 bất chấp những phản đối của các quốc gia láng giềng bao gồm Việt Nam.

Đây là vùng biển đang có tranh chấp giữa Trung Quốc với các nước láng giềng.

Hồi đầu năm ngoái, Trung Quốc ban hành Luật Hải cảnh mới cho phép lực lượng Hải cảnh của nước này được sử dụng vũ lực đối với các tàu thuyền nước ngoài bị Bắc Kinh cáo buộc là xâm phạm vùng biển của Trung Quốc. Luật này đã gặp phải nhiều chỉ trích từ quốc tế vì tính chất mập mờ và đi ngược lại luật quốc tế.

Bộ Công an ra lệnh bắt nữ doanh nhân từng ‘có tâm ảnh hưởng nhất Việt Nam’

VOA 02/05/2022

Bà Nguyễn Thị Thanh Nhân, Chủ tịch HĐQT AIC bị công an Việt Nam truy tố và ra lệnh bắt giam trong vụ án hình sự "vi phạm quy định về đấu thầu gây hậu quả nghiêm trọng" liên quan đến mua sắm thiết bị y tế.

Bộ Công an Việt Nam vừa ra quyết định khởi tố và lệnh bắt giam bà Nguyễn Thị Thanh Nhân, chủ tịch Hội đồng Quản trị kiêm tổng giám đốc Công ty Cổ phần Tiến bộ Quốc tế (AIC), người từng được tạp chí Forbes xếp trong danh sách những phụ nữ có ảnh hưởng nhất Việt Nam nhưng đang bị xem là đã "thực hiện nhiều dự án tai tiếng."

Theo truyền thông trong nước, cùng bị ra lệnh bắt giữ với bà Nhân là Giám đốc Sở Y tế Đồng Nai Phan Huy Anh Vũ trong vụ án hình sự "vi phạm quy định về đấu thầu gây hậu quả nghiêm trọng" xảy ra tại Bệnh viện Đa khoa tỉnh Đồng Nai và AIC cùng các đơn vị liên quan.

Người phát ngôn Bộ Công an Tô Ân Xô hôm 29/4 cho biết rằng Cơ quan điều tra của bộ đã ra quyết định khởi tố vụ án, trong đó bà Nhân, 53 tuổi, và ông Vũ, 55 tuổi, cùng 7 người khác bị cáo buộc có những sai phạm liên quan đến việc mua

sắm thiết bị y tế trong quá trình xây dựng Bệnh viện Đa khoa Đồng nai, gây thiệt hại tài sản nhà nước 152 tỷ đồng.

Cơ quan điều tra nói rằng họ đã thực hiện lệnh bắt giam ông Vũ, cũng từng là giám đốc BVĐK Đồng Nai, nhưng không cho biết đã thực hiện lệnh bắt giữ bà Nhân hay chưa. Trong khi đó, thông tin từ mạng xã hội cho biết bà Nhân đã ra nước ngoài và thông cáo báo chí của Bộ Công an ra ngày 29/4 chỉ đăng 8 trong số 9 bị cáo bị bắt giam, trong đó không có bà Nhân.

Trong một đăng tải hôm 29/4 khi có thông tin bà Nhân bị ra lệnh khởi tố, nhà báo có nhiều ảnh hưởng Trương Huy San, tức Osin Huy Đức, đưa ra hình ảnh bà Nhân chụp tại Nhật Bản, cùng với cựu Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng và lãnh đạo Bộ Quốc phòng. Nhà báo này viết "chị Nhân" trong ngoặc đơn, theo sau thông tin "vẫn đang tiếp tục hành trình từ Nhật".

Cũng hôm 29/4, Facebooker Lê Nguyễn Hương Trà, được biết tiếng với blog Cô gái Đồ long, nói trong một đăng tải rằng thông tin bà Nhân bị khởi tố "gây sốc cho rất nhiều người" vì bà "được biết như một nhân vật 'sân sau' của nhiều quan chức." Bà Trà cũng cho biết rằng bà Nhân đã có mặt ở Nhật từ tháng 2 năm ngoái và "từ đó chưa quay trở lại Việt Nam, vài lần họp với công ty được báo chí đưa tin và đều là hình thức online."

Bà Nhân, quê ở Bắc Ninh, từng được nhận giải thưởng nữ doanh nhân tiêu biểu "Bông hồng vàng" cùng nhiều danh hiệu khác, theo Zing News. Hồi năm 2018, bà Nhân cũng nhận được huân chương "Mặt trời mọc" do chính phủ Nhật trao tặng cho những đóng góp của bà giúp tăng cường quan hệ và tình hữu nghị giữa hai nước. Trước đó vào năm 2017, bà được Forbes bình chọn vào danh sách 50 phụ nữ ảnh hưởng nhất Việt Nam, trong đó còn gồm có Bộ trưởng Y tế Nguyễn Thị Kim Tiến, người sau này đã bị kỷ luật cảnh cáo và miễn nhiệm trong vụ bê bối nhập khẩu thuốc

giả, mua sắm trang thiết bị y tế gây thất thoát lớn cho Nhà nước.

Công ty AIC do bà Nhân làm chủ tịch được thành lập từ năm 2005, khởi thủy là doanh nghiệp chuyên về lĩnh vực xuất khẩu lao động. Theo Thanh Niên, trong quá trình sản xuất kinh doanh, đến nay công ty này đã mở rộng hệ sinh thái với hơn 10 công ty thành viên và trở thành một tập đoàn hoạt động đa ngành với doanh thu hàng ngàn tỷ đồng. Trong những năm gần đây AIC Group trở thành đơn vị trúng nhiều gói thầu cung cấp trang thiết bị trong lĩnh vực y tế, giáo dục...

Bà Nhân được nhắc đến nhiều vào năm 2014 khi công ty AIC của bà đứng sau dự án gây tranh cãi của Sở Giáo dục và Đào tạo TPHCM với đề án số hóa sách giáo khoa và yêu cầu mỗi học sinh từ lớp 1 đến lớp 3 phải mua một máy tính bảng. Báo chí Pháp năm 2021 đưa tin rằng bà Nhân có liên quan đến việc buôn bán vũ khí giữa Việt Nam và Israel.

Tòa nhà công ty AIC của bà Nhân ở Hà Nội bị công an phong tỏa và khám xét hôm 29/4, theo Thanh Niên.

Đây là vụ khởi tố và bắt giam mới nhất trong chiến dịch chống tham nhũng, do Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng phát động từ năm 2016, đã lan từ các quan chức chính phủ sang giới doanh nghiệp tư nhân. Chủ tịch tập đoàn FLC Nguyễn Văn Quyết và Chủ tịch tập đoàn Tân Hoàng Minh Đỗ Anh Dũng là hai lãnh đạo doanh nghiệp về bất động sản bị bắt giữ gần đây trong chiến dịch được gọi là "đốt lò" mà báo chí phương Tây cho là đấu đá nội bộ trong Đảng dưới vỏ bọc chống tham nhũng. Cũng trong chiến dịch này, cựu Thứ trưởng Bộ Công thương Hồ Thị Kim Thoa và Chủ Công ty Nhật Cường, Bùi Quang Huy, đang bị công an Việt Nam truy nã sau khi bị khởi tố vắng mặt.

Truyền Thông Xã Hội Dân Sự

Lts. Trong số này VNNS xin hân hạnh giới thiệu đến quý độc giả bài viết đang được lan truyền rộng rãi trên các diễn đàn xã hội dân sự của facebooker Manh Dang (Ls. Đặng Đình Mạnh) từ Sài Gòn. Kính mời quý độc giả theo dõi sau đây:

* * *

THẾ GIỚI NÀO CHỈ ĐEN & TRẮNG ?

Thế giới vốn tồn tại muôn sắc màu đẹp đẽ. Nhưng đó là chuyện của thế giới, vì trong phạm vi xứ sở mà chúng ta đang sống, đáng sợ khi mà trong nhận thức của nhiều người lại chưa được đẹp đẽ như thế, họ tự cho mình quyền tước bỏ mọi màu sắc. Với họ, chỉ tồn tại đen và trắng ! Thậm chí, hạn hẹp hơn, nếu không chọn phe trắng thì dĩ nhiên bạn ở phe đen, không có phe chính giữa cho bạn.

- Ủng hộ Ukraina à ? Đích thị phản động !
- Sống chung với dịch (Covid) ư ? Đích thị thù địch !
- Phản biện chính sách chẳng ? Đích thị chống phá !
- Kêu gọi hòa giải dân tộc ? Đích thị đu còng !

...

Thật ra, thế giới không "chật hẹp" đến như vậy. Không phải lúc nào cũng chỉ có đen/trắng hoặc địch/ta.

Nhìn rộng ra, nhiều người ủng hộ Ukraina vệ quốc, thì không ít người trong số họ đã từng ngưỡng mộ Putin cho đến khi ông ấy ngang nhiên đưa quân đội vào một quốc gia có chủ quyền. Họ, người ái quốc hôm nào mà đã sớm trở thành phản động chỉ sau vài chục ngày xảy ra cuộc chiến ở nơi cách xa cả nửa vòng quả đất ?

Cũng thế, sống chung với dịch là đối sách phòng chống Covid hữu hiệu và ít tổn kém của hầu hết các quốc gia trên thế giới, trừ Trung Quốc và Việt Nam (thời điểm trước tháng 10/2021). Kêu gọi chính quyền trị quốc theo phương cách của thế giới văn minh sao lại trở thành thế lực thù địch ?

Thật là vô lý khi ai đó lại có thể cho rằng mình độc quyền về chân lý. Chỉ được phép theo chứ không được phép khác. Khác là biểu hiện chống phá, là thù địch, là kẻ thù phải tiêu diệt... Sự trao đổi quan điểm, tư tưởng, nhận thức trong xã hội trở nên căng thẳng theo cách không cần thiết. Các khái niệm góp ý, phản biện, phê bình, phê phán, chỉ trích, đánh giá, phân tích... bị biến dạng méo mó. Tác giả của chúng, có khả năng trở thành những vấn đề an ninh quốc gia.

Nạn nhân của cái nhìn đen/trắng, địch/ta đều trở nên tội nghiệp cả, nhưng nếu tội nghiệp họ một, thì nên tội nghiệp người có cái nhìn đen/trắng, địch/ta đến mười. Vì lẽ, như con ngựa thồ bị che mắt tầm mắt, họ đã không được nhìn thấy thế giới này thật sự đã đẹp đẽ đến như thế nào với muôn sắc màu, kể cả đen và trắng của họ trong ấy...

Saigon, đã bắt đầu mùa mưa

Manh Dang

Ảnh chụp với ông tiên có khả năng thấu thị xã hội

Ls. Đặng Đình Mạnh và Ts. Hà Sĩ Phu

Dự án phỏng vấn thuyền nhân: thấy gì sau hơn một năm?

“Dự án phỏng vấn chia sẻ một trang sử với nhiều biến cố của những cựu thuyền nhân Việt Nam. Chúng ta không thể quên trang sử này và chúng ta cũng không được phép cho trang sử này chìm vào quên lãng”.

(Henk van der Veldt, đồng sáng lập và là cựu chủ tịch Hội ZOA trợ giúp người tỵ nạn).

Sau hơn một năm hoạt động, chúng tôi đã đón nhận nhiều sự ưu ái, không những của những đồng hương ở mọi lứa tuổi, mà còn của nhiều thân hữu Hòa Lan. Sự ưu ái của đồng hương dẫn đến việc nhiều vị sẵn lòng trả lời phỏng vấn, cho dù tâm lý không muốn “vạch áo cho người xem lưng” cũng còn vắng vất ở quanh ta. Cho đến nay dự án đã có vinh dự thực hiện được mười lăm bài phỏng vấn bằng tiếng Hòa Lan và mười hai bài bằng tiếng Việt. Sau bài phỏng vấn, mục sư Huỳnh Văn Công nhận nhiều lời chúc mừng. Ông tâm tình: ‘Hôm qua nhận báo Việt Nam Nguyệt San, thấy bài phỏng vấn giữa chú và tôi, tờ báo có 58 trang, mà bài phỏng vấn đã chiếm 10 trang. Sáng nay nhận nhiều cú điện thoại hỏi thăm, tôi trả lời là báo đã trung thực đăng lại những gì tôi trả lời. Nhiều người chúc mừng tôi về đời sống hanh thông, chẳng những cho chúng tôi, con cháu và Hội Thánh Tin Lành Việt Nam tại Hòa Lan và cũng tâm tình về việc làm có ý nghĩa của Team dự án phỏng vấn thuyền nhân’.

Cũng trong chiều hướng tốt đẹp ấy, Quý Rombouts ở Leiden đã ngõ ý tài trợ cho một tập sách kỷ niệm khi kết thúc dự án. Giáo sư John Kleinen đồng ý viết bài nhận định tổng quan. Dự định là các bài phỏng vấn sẽ được viết lại trong thể loại những câu chuyện dễ đọc bằng tiếng Hòa Lan. Nhiếp ảnh gia Gerlo Beernink, người đoạt giải World Press Photo và Zilveren Camera năm 1991, xúc động khi đọc những bài phỏng vấn, đã tìm đến chúng tôi với đề nghị chụp một loạt ảnh chân dung về hoạt động của cựu thuyền nhân Việt Nam ở Hòa Lan cho trang **Onvertelde Verhalen** (Những câu chuyện bây giờ mới kể).

Chúng tôi tin tưởng vào sự (tiếp tục) hợp tác của quý vị để hoàn thành vai trò này. Dự án nào bắt đầu rồi cũng sẽ đến lúc cần kết thúc, chúng tôi dự định đến cuối năm nay hoặc đầu năm tới sẽ ngưng loạt bài phỏng vấn thuyền nhân. Những hoạt động sau đó sẽ tập trung vào việc phát hành ấn bản, với hy vọng sẽ ra mắt khi ban chấp hành cộng đồng này còn đương nhiệm. Trang Onvertelde Verhalen sẽ không vì thế mà chấm dứt vai trò lịch sử của nó...

Trân trọng,
Thay mặt nhóm thực hiện
Lam Ngo

Thống kê trang Onvertelde Verhalen		
	Số lượt đọc	Số lượng người vào đọc
Năm 2021	5044	1548
Năm 2022 (đến hết tháng 4)	1150	465

PHỎNG VẤN ÔNG NGUYỄN HỮU PHƯỚC

Lời giới thiệu: Tuy không xa lạ với cộng đồng người Việt ở Hòa Lan, nhưng chắc hẳn nhiều người trong chúng ta vẫn chưa biết nhiều về thân thế và những ưu tư của ông. Vì thế lần này chương trình phỏng vấn thuyền nhân xin giới thiệu bài phỏng vấn ông Nguyễn Hữu Phước (NHP), chủ tịch cộng đồng Người Việt Ty Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan, thực hiện bởi ông Phạm Kim Luân (PKL).

Phiên bản tiếng Hòa Lan đã được đăng trên trang

<https://onverteldeverhalen.wordpress.com/2022/04/09/het-verhaal-van-nguyen-huu-phuoc/>

PKL: Chào Phước, như đã giao hẹn trước, tôi xin phép được gọi Phước bằng tên cho bớt khách sáo. Trước tiên, tôi cảm ơn Phước đã nhận lời tham gia cuộc phỏng vấn này và xin Phước tự giới thiệu vài dòng về bản thân và gia đình?

NHP: Chào anh Luân! Tôi rất hân hạnh được anh, đại diện nhóm phỏng vấn thuyền nhân, mời tham gia buổi phỏng vấn này. Vì việc này sẽ giúp ích rất nhiều cho thế hệ mai sau hoặc cho người bản xứ hiểu rõ về nguồn gốc và lý do chúng ta có mặt nơi đây. Tôi quê quán ở Cần Thơ, sinh ra trong một gia đình đông anh chị em. Tôi là người con thứ 11, áp út. Trước biến cố 30-04-1975 ba tôi làm nghề thầu khoán, với công việc này ông có thể nuôi cả gia đình rất tốt. Nhưng rồi, đến khi Việt Cộng vào thì ông không thể tiếp tục công việc này nữa. Gia đình tôi cũng như bao gia đình khác lâm vào cảnh túng thiếu, chạy lo miếng ăn từng ngày. Thời điểm 30-04-1975, lúc đó tôi mới 11 tuổi đang học trung học được vài năm thì bị vỡ lẽ việc học hành bởi hoàn cảnh túng thiếu trầm trọng của gia đình.

PKL: Là một thuyền nhân, Phước còn nhớ gì về chuyến vượt biển của mình?

NHP: Chuyến vượt biển của tôi đã diễn ra trong 4 ngày 3 đêm, tôi không còn nhớ rõ ngày nào chỉ biết là vào tháng 5 năm 1981. “Tàu mẹ” thì đậu ở đâu đó gần cửa biển (Đại Ngãi), tôi đi trên một chiếc “taxi” (thuyền nhỏ) cùng với 5 người khác. Khởi hành khoảng 12 giờ trưa, đi đến “tàu mẹ” thì lúc ấy trời đã tối. Tàu dài độ 13 thước, chiều ngang khoảng chừng 3-4 thước. Trên tàu chứa khoảng trên dưới 100 con người ta, chật nít như niêm. Trên đường từ đây ra cửa biển gặp rất nhiều trở ngại vì có rất nhiều cồn, không khéo sẽ bị mắc cạn, rồi thêm phải tránh các chốt kiểm soát của công an. May mắn thay tàu không gặp trở ngại, đi một hơi ra đến cửa biển. Đến cửa biển là mình biết liền, vì sóng đánh dữ lắm tất cả

Hình minh họa

đều bị say sóng, ra khỏi cửa biển thì dần dần hết sóng và mọi người từ từ lấy lại sức. Đến chiều ngày thứ hai thuyền đã rời xa bờ, nhìn xa xa về hướng đất liền còn thấy thì trong khoảng thời gian ấy tàu chúng tôi bị công an hải cảnh chặn lại (cướp lần đầu). Họ xuống tàu chúng tôi chia súng bắt mọi người phải nộp tiền, vòng vàng, nữ trang, v.v... Xong họ vẫn cho đi tiếp. Nhưng, đến một lúc sau họ vòng lại tiếp tục chặn thuyền chúng tôi (cướp lần thứ hai). Lần này, họ làm dữ hơn bắn chỉ thiên đùng đùng làm mọi người khiếp sợ. Và họ lại bắt mọi người nộp tiền bạc, vòng vàng lần nữa, nhưng họ không bắt và vẫn cho thuyền chúng tôi đi tiếp. Chuyến đi của chúng tôi ngoài hai vụ cướp của công an hải cảnh ra thì phải nói rất may mắn không gặp một trở ngại nào khác, thuyền cứ thế ra đi theo hướng Singapore (vì trên thuyền có hải bản và có một anh gốc hải quân, nên anh biết hướng nào sẽ đi đến được Singapore). Đến đêm thứ ba trời gần sáng thì thuyền chúng tôi được tàu Hòa Lan (Nedlloyd Hoorn) vớt. Về sau chúng tôi được họ cho biết là họ đã nhìn thấy chúng tôi trước đó rồi, nhưng không đến vớt, mãi đến gần sáng thì mới vớt, bởi vì sắp có cơn bão sẽ ập đến, nếu họ không vớt thì chúng tôi không thoát được cơn bão ấy. Lên được trên tàu mọi người ai nấy mệt rũ rời như vừa chết đi sống lại, họ cho

mình ăn thức ăn nhẹ sau đó ai nấy nằm lăn ra ngủ... không biết thời gian trôi qua bao lâu. Sau đó họ đưa chúng tôi vào trại tỵ nạn Singapore (25 Hawkins Road – Sembawang) và ở đây khoảng trên dưới 3 tháng thì chúng tôi được sang Hòa Lan định cư.

PKL: Vì lý do gì mà Phước đã rời khỏi Việt Nam? Quyết định này có bị ảnh hưởng bởi thân nhân hay một ai khác?

NHP: Tôi ra đi trong hoàn cảnh bất chợt vào giờ chót, vì ba má tôi chỉ tính cho anh trai tôi đi thôi, bởi vì ba má tôi không muốn anh tôi đi lính mà danh từ Việt Cộng gọi là “*nghĩa vụ quân sự*”. Lúc bấy giờ anh tôi phải rày đây mai đó chứ không dám ở nhà, vì công an thường xuyên đến nhà tôi để tìm bắt ảnh đi lính. Chính tôi đã có lần chứng kiến cảnh công an nửa đêm ập vào nhà gõ cửa, đêm ấy anh tôi lại có mặt ở nhà. Họ sùng sục vào nhà nửa đêm, trên nét mặt của má tôi hiện rõ sự sợ hãi đến tột cùng. Nhưng, may mắn thay không biết ảnh trốn thế nào trong buồng mà họ không tìm thấy.

Đến ngày anh tôi ra đi vào phút chót, ba tôi nhìn tôi nói “*thằng Phước năm nay cũng 17 tuổi, sang năm là nó phải đi lính rồi, thôi cho nó đi với anh nó luôn đi!*”. Thế nên, tôi ra đi rất bất ngờ không có một chuẩn bị nào trước cả. Sự ra đi bất ngờ của tôi vào giờ chót đã tạo cảm xúc hốt hoảng cho cả gia đình, nhất là má tôi. Lúc tiễn hai anh em tôi đi bà không cầm được nước mắt.

PKL: Khi mới đến HL, Phước sống tại thành phố nào, cùng với ai. Việc tiếp cư đã diễn ra như thế nào trong giai đoạn đầu?

NHP: Có một sự trùng hợp thật ngẫu nhiên lạ lùng, đó là, mình được tàu **Nedlloyd Hoorn** vớt và khi đến Hòa Lan vào tháng 9 năm 1981, sau 3 tháng ở trại tiếp cư Leerdam, chúng tôi lại được đưa về thị xã **Hoorn** để nhận nhà. Ở trại Leerdam có một kỷ niệm rất vui đó là, có một hôm anh trai tôi tổ chức sinh nhật vào buổi tối, mấy anh em rủ nhau đi ra quán bar uống vài ly bia chơi, xong trước lúc ra về ảnh muốn mua một chai rượu mang về trại “*nhậu*” tiếp. Trong nhóm không một ai biết tiếng anh cả, chỉ nói

Cùng các bạn học trường trung học Prisma School (Hoorn) – 1983. Nguyễn Hữu Phước, người đứng thứ bảy từ trái qua phải.

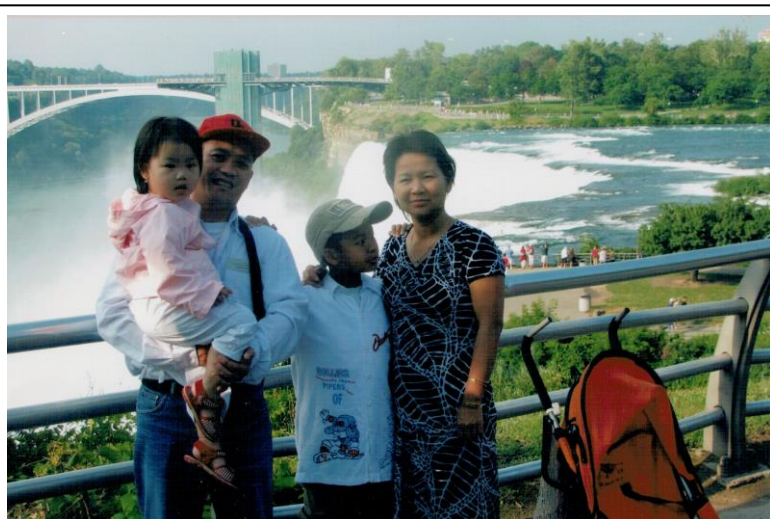

Trại tiếp cư Leerdam, Hòa Lan tháng 9 năm 1981
Nguyễn Hữu Phước (người thứ nhất từ trái qua phải).

tiếng “*quốc tế*” mỗi cả chân tay, vậy mà một lúc sau anh chủ quán bar hiểu là hôm nay sinh nhật anh tôi và chúng tôi muốn mua một chai rượu về trại uống. VUI THẬT !!! Người dân trong vùng Leerdam xung quanh trại tiếp cư họ rất thân thiện, mỗi khi đi đường gặp nhau họ chào hỏi tỏ vẻ rất niềm nở với mình. Khi về Hoorn người ta xếp đặt hai anh em tôi và một người độc thân nữa (anh Dũng) cùng ở chung một nhà. Chúng tôi được thị xã Hoorn phân chia mỗi gia đình có một “*bạn gia đình*” (gastgezin), họ giúp mình tất cả các công việc cần thiết cho cuộc sống. Từ việc giấy tờ tùy thân, bảo hiểm sức khỏe, mở trương mục ngân hàng, v.v... cho đến việc mua sắm đồ đạc trong nhà. Sau đó ít lâu thì mọi người đều phải tham gia khóa học 400 giờ tiếng Hòa Lan.

PKL: Sau đó, Phước đã đi học và làm việc ở đâu. Phước có những kỷ niệm nào đáng ghi nhớ nhất trong khoảng thời gian này, đặc biệt là sự giao tiếp với bạn bè, thầy cô và đồng nghiệp?

NHP: Sau khi học xong khóa 400 giờ tiếng Hòa Lan tôi được xếp xếp vào trường để học chung với người Hòa Lan. Cùng lứa với tôi còn có khoảng mười mấy bạn Việt Nam khác nữa, trường học tổ chức cho chúng tôi một khóa trắc nghiệm (aftoetsing) để biết trình độ của mỗi đứa. Sau đó, tôi và một số bạn khác được đưa vào MAVO học năm thứ hai. Thời gian đầu học thật vất vả, vì học xong 400 giờ thì vốn liếng tiếng Hòa Lan quá ít để có thể hiểu hết những gì thầy cô giảng. Cho nên, ngồi ở lớp nghe thầy cô giảng bài như “*vịt nghe sấm*”, về nhà tối phải “*kéo cày*” 3-4 tiếng là chuyện gần như bắt buộc, nếu không sẽ không theo kịp chương trình của lớp. Lúc đó ở Hòa Lan mình chưa có tự điển Hòa-Việt, Việt-Hòa như bây giờ, trên bàn học của tôi lúc nào cũng phải có 3 cuốn tự điển Việt-Anh, Anh-Hòa Lan, Hòa Lan-Anh. Nói theo ngôn ngữ trong nước hiện giờ là chúng tôi đã trải qua thời gian học hành “*lên bờ xuống ruộng*” trong những năm đầu. Học xong MAVO tôi học tiếp HAVO, sau đó ngưng một năm và sau cùng là tôi theo học trường trung cấp kỹ thuật (Middelbare Technische School (MTS)). Tôi có rất nhiều bạn học người Hòa Lan, bọn chúng thường đến nhà tôi chơi vào cuối tuần, lý do đơn giản là vì đến nhà tôi tụi nó có 100% tự do đùa nghịch đủ thứ các kiểu trên đời. Kỷ niệm với thầy cô thì tôi nhớ có một lần trong giờ nghỉ trưa ông thầy môn địa lý (ông ấy cao 2 mét mốt), ông vừa đi trong hành lang trường vừa huýt gió, tôi thấy vậy cũng vừa đi song song với ông vừa huýt gió theo. Đứng từ đằng xa cô giáo Anh văn của tôi cười lẩn cười nhào vì trông thấy cảnh mắc cười: thầy thì cao trên 2 mét còn trò thì có mét rưỡi mà vừa đi vừa huýt gió thì nhìn cười chết được. Khi học xong MTS tôi phục vụ cho hãng Teleplan, hãng làm về ngành sửa chữa và tu bổ các loại màn ảnh computer và máy phóng ảnh hiệu Philips (projector, còn có tên gọi khác là beamer). Làm ở đây được 13 năm thì hãng quyết định dời qua Ba Lan. Năm ấy là vào khoảng năm 2007, tôi không thể tìm được công việc tương tự với đồng lương xấp xỉ như ở Teleplan để có thể trang trải cuộc sống đang có lúc bấy giờ. Thế nên, buộc lòng tôi phải đổi nghề. Tôi theo khóa học cấp tốc (intensief) về điều khiển máy móc trong các cơ xưởng. Khóa học có tên là VAPRO (Vaardigheid Proces Industrie). Sau sáu tháng học lý thuyết tôi vào thực tập tại hãng Philips và tôi lấy bằng ở hãng Philip Morris. Phục vụ ở đây được 3 năm sau đó, tôi sang làm cho hãng Iko Insulations (chuyên làm các tấm cách nhiệt bằng hóa chất cung cấp cho việc xây dựng nhà cửa, cao ốc) từ đó cho đến nay. Nhờ vào sự siêng năng, cần cù tôi được bạn đồng nghiệp cất nhắc giao cho công việc thay thế toán trưởng (vervangend teamleider). Toán của chúng tôi gồm 10 anh chị em, vì mình cần cù lại là phó toán trưởng nên được đồng nghiệp hết sức thân thiện và cảm kích (waarderen).

Nguyễn Hữu Phước cùng vợ và hai con – tháng 8 năm 2010 tại Niagara Falls – Canada.

PKL: Phước có bao giờ cảm thấy nhớ Việt Nam?

NHP: Thời gian đầu lúc mới đến Hòa Lan đêm đêm tôi thường nằm mơ thấy mình đang ở Việt Nam. Nhớ nhà lúc đó không diễn tả được, nhớ nhà cả khi lúc còn đang đi học. Nhớ nhất là ba má, các anh chị em và các bạn bè cùng trang lứa, vui đùa với nhau thật hồn nhiên, nhớ chúng nó nhất là môn đá banh và những buổi tối bách phố trên các con đường thơ mộng đầy áp người ở Cần Thơ. Ở lứa tuổi của tôi vào lúc bấy giờ đi bách phố đã đời thường là trước khi về thì ghé bến Ninh Kiều chọc ghẹo mấy cô bán mía ghim.

PKL: Sau nhiều năm sống tại Hòa Lan, Phước tự đánh giá sự hội nhập của mình vào xã hội Hòa Lan như thế nào?

NHP: Tôi đến Hòa Lan từ năm 1981 với tuổi đời là 17, tính đến nay đã 41 năm, năm nay tôi 58 tuổi. Thời gian tôi sống ở đây hơn gấp đôi thời gian tôi sinh sống ở Việt Nam. Nếu anh Luân đã nghe tôi sơ lược về giai đoạn tôi đi học và đi làm thì anh cũng thấy tôi đã phấn đấu hết mình để hội nhập vào cuộc sống ở đây. Bạn học, thầy cô hay sau này những đồng nghiệp của tôi là những con người tử tế, tôi

được họ quý mến, cảm kích (waarderen) đó là kết quả sau biết bao cố gắng của tôi. Tôi tự cảm thấy mình đã hội nhập rất tốt vào cuộc sống mới trên quê hương thứ hai mang tên Hòa Lan này.

PKL: Cộng đồng người Việt tại Hòa Lan là một cộng đồng nhỏ. Phước có tham gia vào những sinh hoạt hay các tổ chức của người Việt không? Phước có nhận xét gì về người Việt tại Hòa Lan?

NHP: Tôi tham gia vào công việc cộng đồng từ rất sớm, có thể nói là ngay khi mới đến Hòa Lan. Lý do tôi tham gia vào cộng đồng là vì tôi có cơ duyên giao tiếp với các chú bác, các anh chị lớn đi trước, họ là những người luôn quan tâm và dấn thân trong công việc ích nước lợi dân trong cộng đồng. Cộng đồng đầu tiên tôi tham gia là Ban Đại Diện địa phương Hoorn và sau này tôi tham gia vào sinh hoạt của cộng đồng trung ương với danh xưng là Cộng Đồng Việt Nam Ty Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan (AVVN). Với ngần ấy thời gian sinh hoạt lăn lóc trong cộng đồng từ địa phương đến trung ương đã giúp cho tôi có được những kinh nghiệm quý báu trong việc đối nhân xử thế. Điều quan trọng hơn hết là, với tôi, sinh hoạt của cộng đồng ví

như một quốc gia thu hẹp. Thế nên, việc xây dựng một cộng đồng vững mạnh, theo tôi, là bổn phận của mọi đồng hương mình ở đây. Giống như bổn phận của một công dân trong một quốc gia vậy. Thế nhưng, trong thực tế thì không được như vậy. Đồng hương mình tuyệt đại đa số chỉ chăm chú lo cho bản thân gia đình, việc của cộng đồng là của ai đâu đó chẳng liên quan đến mình. Khi nhìn vào thực tế như vậy tôi thảm thán phục và cảm kích các chú bác, các anh chị lớn đi trước đã kiên gan, bền trí từ hơn 40 năm nay gìn giữ được sinh hoạt của cộng đồng trước sự thờ ơ của hầu hết đồng hương ở đây. Lý do đồng hương lạnh nhạt, thờ ơ với cộng đồng thì có rất nhiều, nhưng theo tôi nguyên do quan trọng nhất là vì quan điểm chống độc tài (nhất là độc tài cộng sản) của cộng đồng đã làm cho rất nhiều đồng hương ngại ngùng mỗi khi đi về Việt Nam. Người ta sợ bị chế độ Việt Cộng sách nhiễu, làm khó làm dễ. Nhưng, theo quan điểm của tôi thì không nhất thiết vì lý do này để rồi mình lạnh nhạt với cộng đồng, bởi lẽ nếu mình ngại những công việc công khai thì mình có rất nhiều hình thức kín đáo, gián tiếp hoặc bán công khai khác để đóng góp cho cộng đồng. Nhưng, nói đi cũng phải nói lại là hằng năm vào ngày Tết Nguyên Đán do cộng đồng tổ chức vẫn là một sinh hoạt đình đám ở Hòa Lan. Chỉ khi sau này Việt Cộng mở cửa cho người Việt hải ngoại về du lịch Việt Nam thì số lượng tham dự ít hẳn đi, bởi vì ngày tư ngày Tết đi về Việt Nam ăn Tết sẽ vui hơn nhiều so với cái Tết của cộng đồng.

PKL: Phước có từng trở về Việt Nam chưa? Nếu có, thì ấn tượng sâu sắc nhất về Việt Nam hiện tại là gì? Nếu chưa thì Phước có thể chia sẻ với độc giả lý do được không?

NHP: Năm 1997 lần đầu tiên tôi về Việt Nam sau 17 năm xa cách. Lý do trở về của tôi lúc bấy giờ là vì ba tôi lâm trọng bệnh, anh Tám tôi viết thư dồn dập thúc hối tôi phải về kịp trước khi ba tôi qua đời. Và tôi đã quyết định về Việt Nam trong tâm thế để gặp lại ba mình lần cuối, trong đầu tôi nghĩ họ (Việt Cộng) muốn hành hạ tôi như thế nào cũng chịu, không sợ, miễn mình gặp được ba là toại nguyện. Ấn tượng sâu sắc nhất của tôi là lúc bước ra khỏi phi trường Tân Sơn Nhất được người thân ân cần, mừng vui chào đón và trên đường từ Sài Gòn về tới Cần Thơ đoạn đường khoảng 170km mà phải mất 4-5 tiếng đồng hồ mới về tới. Rồi cảnh tượng xung quanh, đường xá giao thông nháo nhào, tiếng còi inh ỏi cứ liên tục bên tai làm cho tôi choáng ngợp với cảnh tượng mất trật tự và ồn ào này. Đó là nói về giao thông, hạ tầng cơ sở. Còn về con người Việt Nam thì phải nói là hết sức xuống cấp trong tất cả mọi sinh hoạt. Nêu vài ví dụ nho nhỏ: có lần tôi đi chợ với chị Bảy, một em bé đến mời tôi mua vé số. Tôi

Tháng 10 năm 2020 tại tượng đài thuyền nhân – khuôn viên chùa Vạn Hạnh (Almere). Nguyễn Hữu Phước, người đứng thứ ba từ trái qua phải.

lịch sự trả lời “cảm ơn em anh không mua vé số”, chị Bảy rầy tôi “xời ơi, hổng mua thì thôi làm gì mà phải cảm ơn!” Lần khác tôi vào một quán ăn thấy rác rưởi, những đồ ăn thừa như xương cá/ thịt nằm la liệt dưới sàn nhà, tôi đi lại nói với cô chủ quán: “cô ơi, sao mình không để thùng rác xa xa một cái để thực khách bỏ rác vào?”, cô trả lời: “anh ơi, tôi có sắm ấy chứ, nhưng họ cứ vất bừa ra ngoài, thậm chí vất kế bên thùng rác”. Nói tóm lại, người ta đối xử với nhau không còn sự tôn trọng lẫn nhau, và rất bừa bãi trong cách sinh hoạt hằng ngày.

PKL: Phước có hoài bão gì cho chính mình, gia đình và đất nước Việt Nam?

NHP: Như phần trên tôi có trình bày về sinh hoạt của cộng đồng trước sự thờ ơ lạnh nhạt của đại đa số đồng hương. Hoài bão lớn nhất của tôi là tôi mơ ước sẽ có một ngày cộng đồng được đồng hương mình ở đây quan tâm, thật sự quan tâm và cùng chung tay xây dựng sao cho cộng đồng lớn mạnh không những về vật chất (tài chánh, nhân lực, của cải) mà cả về tinh thần. Bởi lẽ, chế độ Việt Cộng luôn luôn tìm cách xâm nhập vào cộng đồng để khai thác, lợi dụng cộng đồng sao cho có lợi cho chế độ, cho đảng của họ. Từ những việc như đời sống xã hội, chính trị, việc làm từ thiện cho đến sinh hoạt tín ngưỡng của các tôn giáo, họ luôn luôn tìm cách khai thác, lợi dụng. Thế nên, mình cần có một cộng đồng vững mạnh, một cộng đồng thật sự đại diện cho tất cả đồng hương ở đây. Tôi rất buồn khi nghe những phát biểu đại ý như vậy: “thôi để cho thầy tu hành, việc của cộng đồng các anh tự lo đi nhé!” hay “giáo hội công giáo không có tham gia vào công việc của cộng đồng”, hoặc những phát biểu tương tự như vậy. Nên nhớ rằng, chính phủ Hòa Lan đã đón nhận chúng ta trong tinh thần nhân đạo trên căn bản chúng ta là những người đi lánh nạn cộng sản (một chế độ tàn bạo, phi nhân). Cho nên, chúng ta có được một vị thế rất cao so với các sắc dân khác ở đây. Để gìn giữ và phát huy vị thế ấy chúng ta cần có một cộng đồng thật sự lớn mạnh, thật sự đại diện cho tất cả đồng hương tại đây.

Mơ ước này không phải tự dung tôi có trong lòng mà là kết tinh của những chuỗi ngày dài mà tôi đã trải nghiệm trong suốt quãng thời gian tôi tham gia sinh hoạt trong cộng đồng trong 40 năm qua từ địa phương đến trung ương.

Thơ Nguyễn Nguyệt Ánh

Miền Vô Ngã

Ta nhẹ lòng đi trong miền sỏi đá
Mùi hương sen lan tỏa khắp càn khôn
Dĩ hòa vang giữa chánh niệm mờ dần
Nghe từ bi đẹp ngôn “chân thiện mỹ”.
Luật luân hồi chẳng bao giờ thi vị
Cõi sắc không đạo lý thật công bình
Ta và người cũng qua cửa tử sinh
Nợ tiền duyên nghĩa tình đời vay trả.
Kẻ gian tham rơi xuống vùng đại ngã
Tình mưu mô xảo trá dạ sói lang
Gây đau thương cho những tấm lòng vàng
Chịu cay đắng lệ tràn đầy thống khổ.
Ta mãi mê ngắm nhìn hoa đá trở
Và hiểu rằng bến đỗ của nhục vinh
Người kiên trung tự đứng thẳng thân mình
Sống thanh tao lộ trình duyên, nghiệp, quả

Tác giả Nguyễn Nguyệt Ánh

TÙ NHÂN LƯƠNG TÂM, XIN ĐỪNG QUÊN HỌ

- Trần Hoàng Yến -

Trước giờ mình chỉ hiểu loáng thoáng chữ tù nhân lương tâm (TNLT), cứ nghĩ những người làm chính trị hay sĩ quan trước 75 thì gọi là tù chính trị, còn sau 75 thì những người tranh đấu cho dân chủ gọi là TNLT. Một anh lớn giải thích vì sao mình thường gọi những nhà đấu tranh là TNLT, vì họ hành động đúng theo lương tâm của họ, có nghĩa là mình đòi hỏi quyền con người, quyền tự do ý kiến, quyền lập hội, vv...

Tù nhân chính trị có thể hiểu là "làm chính trị", để ra ứng cử, để lên nắm quyền,... thì ít được sự quan tâm của thế giới bằng đấu tranh cho nhân quyền. Cái quyền con người mà tất cả mọi người trên thế giới đều phải công nhận.

Chỉ vì họ yêu quê hương, yêu đất nước mong muốn có một xã hội minh bạch, môi trường trong sạch, không phải dùng thực phẩm bẩn... Họ không nghĩ chỉ vì vậy mà bị bỏ tù, vẫn nạn này chỉ có ở những nước CS như VN.

* * *

Những năm gần đây mình thấy nhiều người bị chính quyền kết tội và bỏ tù với những bản án nặng nề, từ 7-20 năm tù, những người công dân yêu nước với mong muốn tốt đẹp cho đất nước. Thay vì lắng nghe tiếng nói của người dân thì chính quyền lại đập tiếng nói của họ, bắt bớ và bỏ tù với những tội danh "gây rối trật tự hoặc phản động".

Không những bỏ tù những người yêu nước ấy, nhà cầm quyền còn hành hạ cả gia đình bên ngoài của TNLT. Một trong những cách họ hay làm nhất là đưa các TNLT đến những nơi xa nhà nhất cốt tạo khó khăn cho gia đình trong việc thăm nuôi.

Và như khi xưa họ cũng từng ngược đãi với những sỹ quan VNCH, những tướng tá trong Nam thì họ đày ra Bắc để cho gia đình không thể đi xa thăm nuôi chồng. Nhiều gia đình vì con còn quá nhỏ người vợ phải lo tảo tần kiếm cơm cho con, đầu tắt mặt tối thì có thời gian đâu để đi thăm nuôi chồng và cũng không thể bỏ con ở nhà, nên những lần thăm nuôi rất ít, nghĩ lại mình cảm thấy thương cho ba mình và những người lính VNCH ngày xưa cùng những TNLT ngày nay.

Nhà thơ Trần Đức Thạch ngoài Bắc thì họ đày vô trong Nam. Vợ anh phải đi hơn 4000km và mỗi lần đi là 3-4 ngày, mà khi gặp thì chỉ được nói chuyện 30 -60 phút, nhiều Công An đứng giám sát và nghe điện thoại nếu thấy nói chuyện bên ngoài xã hội nhiều quá thì họ cảnh cáo và bắt ngưng, có khi bị cúp ngang khi mới gặp nhau 10-20 phút. Vì thế mấy chị phải khéo lắm để hy vọng được nói chuyện với chồng 60 phút. Nghe kể thấy thương các chị quá!

Lúc xưa họ cũng bắt ba mình đi tù sau 75, mẹ thì đi bán suốt ngày, các chị em mình coi như thiếu tình thương và sự dạy dỗ của cả cha lẫn mẹ nên giờ nhìn thấy cảnh những gia đình TNLT có con còn nhỏ, những đứa trẻ sẽ mất đi tình yêu thương của mẹ hay cha nên mình thấy thương và đồng cảm với họ, nhất là những người phụ nữ đơn thân có con còn rất nhỏ!

Ngoài những TNLT nổi tiếng, được nhiều người quan tâm, còn biết bao TNLT cô đơn, không được ai biết đến. Một người bạn kể mình nghe, trong đợt thăm nuôi kỳ trước, cô gặp một nữ TNLT tâm sự rằng cô không được ai thăm nuôi. Nghe câu này mình thấy buồn và rất đau lòng, ai đã làm cha, mẹ thì chắc chắn sẽ hiểu được nỗi đau của câu nói đó. Họ cảm thấy đơn độc và bị bỏ rơi hay nói chung là bị lãng quên.

Mình nghĩ còn rất nhiều người đấu tranh cho quyền con người cũng có cùng hoàn cảnh như người nữ TNLT cô đơn kia. Mong rằng những người quen biết họ, giới thiệu cho cộng đồng biết những hoàn cảnh như vậy để họ được quan tâm giúp đỡ hơn.

Thời gian gần đây vì những chuyện bầu cử của nước Mỹ mà nhiều người quên đi những người đấu tranh trong nước đang bị bắt bớ, tù đày. Họ rất cần sự quan tâm, động viên, những lời an ủi, những giúp đỡ từ các anh, chị, em hải ngoại cũng như trong nước.

Họ là những người rất đáng thương và rất đáng được trân trọng, xin đừng quên họ.

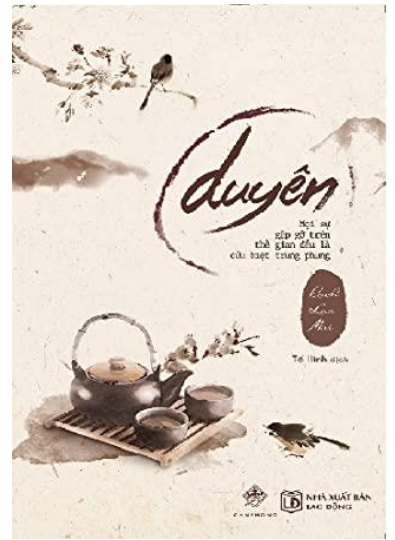

Duyên

Nhà Bạch Trúc

Hồi nhỏ, tôi thường theo mẹ đi chùa. Mẹ đi chùa để “lạy Phật và nghe thuyết pháp”, tôi đi chùa để được ngồi bên mẹ, nghe tiếng đọc kinh vang rền, nhìn những pho tượng to lớn và những người lạ chung quanh để cảm thấy mình được mẹ che chở.

Chùa khác với nhà thờ, toàn ngồi dưới đất. Mẹ ngồi xếp bằng ngay ngắn, còn tôi thì siêu vẹo lúc ngồi tựa vô người mẹ, lúc nằm dài bên chân mẹ, lim dim trong tiếng kinh rền chung quanh. Có lẽ vì thế mà tôi thích đi chùa. Tôi còn nhỏ, đâu hiểu gì những câu kinh, những bài kệ, nhưng vẫn thích được đắm mình trong tiếng kinh, tiếng mõ, thích bầu không khí ở chùa. Mẹ đi chùa Kỳ Viên ở đường Phan Đình Phùng. Mẹ là một Phật tử trong tâm, không thường xuyên đi chùa, chỉ ăn chay mỗi tháng hai ngày: ngày rằm và ngày mùng một, ngày mùng một Tết năm nào cũng đi chùa và ăn chay, và chỉ thỉnh thoảng mới đi nghe thuyết pháp ở chùa. Ở nhà, mẹ có cuốn kinh nhỏ và khuyến khích các con đọc. Tôi là người hay theo mẹ và nghe lời mẹ nên cũng thuộc vài câu kinh, dù chẳng hiểu gì.

* * *

Lớn lên tôi cũng không thường xuyên đi chùa, coi đó là cái duyên mỗi khi có dịp đến chùa. Đối với tôi, đạo Phật là một cách sống hơn là một tín ngưỡng. Tuy nhiên tôi vẫn ý thức mình là người Phật tử nên luôn cố gắng sống theo giáo lý nhà Phật, xem Nhân Quả là căn bản hành xử trong cuộc sống. Và lâu lâu, khi có dịp, cũng vui mừng được đến chùa lạy Phật.

Sau ngày 30 tháng tư 1975, cái duyên đi chùa bị gián đoạn. Phải chờ đến nhiều năm sau, khi định cư tại Hòa Lan, cái duyên đó mới lại đến. Bốn mươi năm trước, làm gì có một ngôi chùa Việt Nam nơi đây, cho nên khi đặt chân đến Hòa Lan, tôi theo chân chồng tham gia vào việc thành lập Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan.

Cái duyên đưa chúng tôi gặp gỡ ông bà Jas là những người có lòng muốn giúp Phật tử tị nạn Việt Nam tạo dựng một ngôi chùa nơi quê hương mới của họ.

Rồi cũng do duyên mà tôi được theo các thầy Thích Minh Tâm, Thích Thiện Huệ đi thông dịch tiếng Hòa Lan cho các thầy trong những lần gặp gỡ đầu tiên với ông Henk Jas về việc thành lập Hội và việc bảo lãnh một thầy từ trại tị nạn sang Hòa Lan để hướng dẫn tinh thần cho Phật tử Việt Nam.

Rồi chúng tôi đi cùng ông bà Jas qua chùa Khánh Anh của thầy Thích Minh Tâm ở Bagneux bên Pháp để ông bà tìm hiểu về sinh hoạt trong một ngôi chùa.

Phật sự tại Hòa Lan từ đó được hình thành, đầu tiên qua việc chính thức thành lập Hội Phật Giáo Việt Nam, rồi tiếp theo một thầy được chấp thuận đến Hòa Lan định cư với tư cách tị nạn. Vị thầy này, đại đức Thích Minh Giác đã biến cải ngôi nhà thuê của mình thành Niệm Phật Đường “Niệm Phật”. Từ đó tôi lại có duyên và có nơi để đến lễ Phật.

Rồi Phật sự ngày thêm khởi sắc, nhờ sự đóng góp của toàn thể Phật tử, Hội đã mua một trang trại nhỏ và biến cải thành ngôi chùa Việt Nam đầu tiên tại Hòa Lan, chùa Vạn Hạnh tại Nederhorst-den-Berg. Thế là duyên đi chùa của tôi chuyển về chùa Vạn Hạnh ở thị xã nhỏ này. Rồi nhiều năm sau, một ngôi chùa Vạn Hạnh hoàn toàn mới được xây cất tại thị xã Almere. Lễ đặt viên đá đầu tiên xây chùa cũng là cái duyên cuối cùng tôi được gặp thầy Thích Minh Tâm. Thế là từ đó tôi đi lễ Phật ở chùa Vạn Hạnh, Almere. Cũng như mẹ, tôi đến chùa vào những ngày lễ lớn trong năm: Tết Nguyên Đán, lễ Phật Đản và lễ Vu Lan. Trong lòng ước hẹn sẽ đến chùa thường xuyên hơn khi cuộc sống không còn nhiều bận rộn cơm áo.

Sáng hôm nay, tôi lên chùa dự lễ thất tuần của thân mẫu một người bạn. Trời hôm nay trong sáng, gió nhẹ nhẹ đuổi mây trắng bay tỏa khắp bầu trời. Chánh điện rộng rãi, thanh cao, sáng trưng bởi ba bức tượng: Phật Thích Ca, Quán Thế Âm Bồ Tát và Địa Tạng Vương Bồ Tát. Mỗi lần bước chân vô chánh điện, tôi thấy lòng thanh thản tức thì, quên hết mọi ưu phiền, mọi suy nghĩ tiêu

cực, chỉ còn những ý niệm lành thiện và nụ cười tươi với mọi người.

Chúng tôi mỗi người một cuốn Kinh Nhật tụng, thành tâm chăm chú đọc theo thầy. Giọng thầy trầm ấm nhưng rất rõ và vang dội như tiếng đại hồng chung. Trong tiếng rền vang theo thầy đọc kinh, tôi thoáng thấy như mình sống lại đoạn đời êm đềm ngày xưa theo mẹ đến chùa.

Lòng chân thành, tâm bình thản nhưng cũng thấy mình như kết, đọc mà chẳng hiểu bao nhiêu. Có những đoạn kinh chữ Phạn thuộc lòng nhưng mù tịt nghĩa: “Nam mô hắc ra đất na đa ra dạ da”; có những đoạn dịch ra chữ Hán hay chữ Quốc

ngữ thì cũng chỉ hiểu lờ mờ. Nhưng có hề gì, đắm mình trong tiếng kinh mỗ hồi lâu thì mọi hoạt động của trí óc cũng dần chậm lại, mọi suy nghĩ và mọi suy tính cũng tan biến đi. Thức rơi vào cõi bỏ, chỉ cố đọc theo thầy cho kịp, cố giữ hơi thở cho đều và giọng ngân nga cho đúng nhịp. Hồn như say trong tiếng kinh rền, bay bổng nhẹ tênh trong niềm thanh tịnh ngào ngạt nhiệm màu.

Bỗng trí bất chợt dừng lại, như xe thắng gấp trước một câu kinh. Thầy đã đọc xa mà tôi vẫn còn đứng đó.

Bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ ...

Bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ ...

Tôi bỗng chợt hiểu câu này có nghĩa là trăm đời ngàn kiếp khó gặp lại. Rồi choáng ngợp trong sự vui mừng thức tỉnh! Bao nhiêu năm đọc kinh như kết, chẳng hiểu gì, sao hôm nay bỗng chợt sáng ra, như ánh sét đánh vô đầu, trí bừng tỉnh, và trong một chớp tôi bỗng ngộ một điều. Chỉ một điều thôi nhưng đủ để ánh sáng chói lòa, để niềm vui dâng trào, để lòng ngập tràn hạnh phúc. Tôi như nhìn thấy câu trả lời cho bao nhiêu câu hỏi của mình.

Trong vô số kiếp luân hồi, đầu thai làm thân người là điều khó được, là một phước lớn do ơn lành và tu dưỡng của nhiều đời trước. Gặp gỡ nhau trong kiếp này là có duyên lớn với nhau. Mất nhau rồi, khó mà gặp lại. Kiếp này gặp nhau phải trân trọng cái duyên gặp gỡ đó, phải tận hưởng hạnh phúc bên nhau, phải bỏ qua những dị biệt nhỏ nhặt, không nên giận hờn rồi xa cách. Phải biết quý mọi duyên gặp gỡ trong cuộc đời, từ một người thân, người yêu, người bạn hay chỉ một

người sơ quen. Bởi bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ, bởi trăm ngàn muôn kiếp khó mong gặp lại.

Về nhà, lên mạng tìm hiểu thêm thì biết đây là một trong bốn câu của bài Khai Kinh Kệ thường thấy trong kinh điển Phật giáo. Bài kệ này do hoàng đế Võ Tắc Thiên cảm hứng đề bút khi được dâng tặng bộ Kinh Hoa Nghiêm vừa được phiên dịch.

Vô thượng thậm thâm vi diệu pháp

Bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ

Ngã kim kiến văn đắc thọ trì

Nguyện giải Như Lai chân thực nghĩa.

Dịch:

Phật pháp rộng sâu rất nhiệm mầu

Trăm ngàn muôn kiếp khó tìm cầu

Con nay nghe được chuyên trì tụng

Nguyện rõ Như Lai nghĩa nhiệm mầu.

Nhờ lời dịch, tôi hiểu bài kệ có ý nghĩa cao siêu hơn, đó là cái duyên gặp Phật. Không dễ gì gặp được Phật pháp vì trăm ngàn muôn kiếp biết có được làm thân người, biết có cơ hội đến chùa, gặp thầy, lạy Phật, đọc kinh và thấu hiểu ý nghĩa. Cho nên khi đã gặp Phật pháp thì phải hết lòng trân quý duyên lành này để lo tu tập, trì tụng và thực lòng tìm hiểu giáo lý Phật. Càng hiểu, tôi càng cảm thấy hối hận vì bấy lâu nay đã qua loa cùng Phật pháp, cứ lần lữa hẹn sẽ đến chùa, sẽ học Phật.

Tôi chợt nhớ có một lần, lâu lắm rồi, nằm mơ thấy mình vô chùa, được thầy ban cho chiếc áo cà sa. Tôi sung sướng mặc vào, theo thầy đi dạo trong chùa, rồi không biết nghĩ sao lại cởi áo ra, trả lại cho thầy. Kể mẹ nghe, mẹ nói tôi đã đánh mất cái duyên của mình. Phải chăng do vô thức, vô minh nên tôi đã đánh mất cái duyên đến với Phật pháp ngày ấy.

Bài kệ này cũng khiến tôi liên tưởng tới những điều chính ra mình không nên làm. Tôi nhớ tới những lần đã buồn giận thẳng con vì nó làm không đúng ý mình, những lúc hờn dỗi chồng vì những lời nói không bùi tai, những lời trách hờn em út vì nó hay cãi, những cuộc đôi co với bạn rồi lạnh nhạt chia tay. Tôi đã không biết tận hưởng những khoảnh khắc hạnh phúc bên những người thân quen đó.

Tôi cũng chợt nghĩ tới những người, những cuộc gặp gỡ chính ra mình phải biết trân trọng. Như những người gặp gỡ trong buổi tập thể dục hàng tuần mà tôi thường dừng dừng, ít khi bắt chuyện hay dành cho họ chút thì giờ ít ỏi của mình. Phòng tập thể dục nhìn ra một khu rừng nhỏ, bốn mùa,

bốn màu, bốn cảnh khác nhau. Mùa đông cây trụi lá, mùa xuân lộc non nhú ra mơn mớn mầm hy vọng, mùa hè cây cối xanh um, mùa thu lá đổi sắc màu vàng, đỏ, nâu. Trong lúc tập, tôi thích nhìn ra bên ngoài, cảnh rừng luôn thay sắc này, và thực tâm không mấy hứng thú khi có người đến bên trò chuyện. Những người đồng tập phần đông là người lớn tuổi, nhiều người đã về hưu từ lâu. Một điều giống nhau là ai đến đây tập cũng đang mang trong người một chứng bệnh nào đó hay đã từng có một chứng bệnh, nặng nhẹ tùy người và tùy lúc. Có người từng bị đột quỵ, đến đây tập trong thời gian hồi phục. Có người bị đau lưng, đau tay, đau đầu gối, được bác sĩ đưa đến đây tập dưới sự hướng dẫn của thầy vật lý trị liệu. Nói chung chỗ này toàn người già và người có bệnh đến tập một hay hai lần trong tuần. Ai cũng biết nhau và biết người kia có bệnh gì hay có yếu điểm gì. Nhiều người biết nhau đã mười mấy năm. Tôi được coi là người “mới” vì chỉ mới đến tập từ hai năm nay. Người càng lớn tuổi thì càng tập ít mà nói chuyện với nhau nhiều hơn, vì lẽ ở nhà hay ở trong viện dưỡng lão, họ cô đơn không có người nói chuyện.

Ông Frits gần 90 tuổi trước làm giám đốc một công ty địa ốc lớn, giàu có, lại có tài vẽ tranh rất đẹp, lúc tôi mới biết, ông còn sáng suốt nhưng bây giờ bị bệnh lãng khá nặng. Vợ ông, bà Nelly đã 85 tuổi mà dáng còn thon thả, sang đẹp và vẽ tranh đẹp không thua chồng. Ông Gerbrant cũng trên 80, cả đời dạy Toán ở trường trung học. Vợ ông, bà Wil, một hôm không thấy đến tập, thì ra bà bị đột quỵ khiến liệt nửa người rồi mấy tháng sau qua đời. Ông Paul chuyên bấm huyệt chữa bệnh, hai vợ chồng đã trên 90 mà còn đẹp lão; ông có nụ cười thật tươi và đẹp trai hào hoa, bà Louisa có gương mặt đẹp như hoa hậu Nam Dương. Mấy tuần lễ họ vắng mặt, rồi bà đi tập lại một mình vì ông đã bất ngờ qua đời sau một cơn mệ; ngày hỏa thiêu ông cũng là ngày sinh nhật ông 94 tuổi.

Những ông bà này, họ thích nói chuyện hơn là tập. Chỉ hỏi họ một câu xã giao là họ huyền thuyên kể chuyện không dứt, tôi thường hay tránh nói chuyện với họ trong khi tập. Nghĩ lại, tự trách mình đã không đáp lại sự thân tình họ dành cho mình, đã không dành cho họ nhiều thì giờ hơn, đã không sẵn sàng trò chuyện lâu hơn để đem lại cho họ thêm chút niềm vui trong cuộc sống. Bởi tôi đã không thấu hiểu cái duyên gặp gỡ đó. Giờ đã hơn một năm phòng tập thể dục bị đóng cửa vì nạn

dịch COVID, không biết bao giờ mới được đi tập lại, mà có đi lại, biết có còn gặp được các ông bà ấy không?

Một người tôi hối hận nhiều nhất khi nhớ tới là bà Thea, người bạn cuối cùng của tôi. Gọi là cuối cùng vì sau đó tôi không “tập” được người bạn nào khác. Và có lẽ từ đây cho đến hết đời cũng sẽ không có được một người bạn như thế. Trẻ con dễ dàng làm bạn, còn người lớn thì càng lớn tuổi càng khó. Rồi đến một lúc nào đó, chỉ còn nhìn lại kiểm điểm xem mình có được bao nhiêu người bạn. Đó sẽ là lúc mình giạt mình, hay đó sẽ là lúc mình sung sướng vì biết mình đã “bỏ túi” được vài bông hoa “bạn”.

Lần đầu chúng tôi gặp nhau là hôm cộng đồng người Việt tại thị xã tôi ở tổ chức mừng Tết Nguyên đán, có mời rất nhiều khách Hòa Lan và ông thị trưởng cùng một số đại diện của Tòa thị chính. Đó là cái Tết đầu tiên của tôi ở xứ người. Trong buổi lễ, tôi được cử làm xướng ngôn viên

tiếng địa phương. Giữa chương trình văn nghệ, trong giờ giải lao có một người phụ nữ Hòa Lan đến làm quen và trò chuyện rất cởi mở, mời tôi đến nhà chơi và nói sẵn sàng dạy tiếng Hòa Lan cho tôi. Có lẽ bà thấy tiếng Hòa Lan của tôi còn kém. Người đó là Thea. Từ đó cứ cách hai tuần, tôi đến nhà Thea để học thêm tiếng Hòa Lan. Chúng tôi thân nhau nhanh

chóng, dễ dàng, trò chuyện cởi mở về mọi đề tài. Thea thường xuyên gọi điện thoại thăm hỏi, nâng đỡ tinh thần tôi và kể tôi nghe mọi chuyện trong gia đình. Tôi có điều gì vui buồn, thắc mắc hay thất vọng trong cuộc sống mới cũng kể cho Thea nghe. Khi mẹ tôi mất, Thea viết cho tôi một bức thư dài, cảm ơn đã được mời dự lễ cúng 49 ngày ở chùa, đã được phép chia sẻ cùng tôi nỗi đau lớn này. Tôi sanh con, Thea đến thăm, ngoài quà cho baby còn thêm lọ nước hoa cho tôi. Thea nói: “Người ta thường chú ý tới em bé mà quên đi người mẹ”. Thea tình nguyện babysit em bé, khuyến khích tôi đi chơi, đi ra khỏi nhà cho thoải mái. Mỗi lần đến nhà tôi ăn cơm, món nào thích thì nói: “*Lần sau cứ làm món này nữa nhé, không cần thay đổi*”, rất thật lòng, như một người bạn. Còn tôi, không hiểu sao cứ dè dặt, cứ ái ngại, sợ làm phiền, không dám đến thăm Thea thường, mỗi khi nghĩ Thea là ombudsvrouw giữ nhiệm vụ xử những vụ dân khiếu nại cách làm việc của các công sở và lại là vợ ông thị trưởng. Dần dà, tôi nói Thea cho tôi đến thăm sau ngày sinh nhật của Thea bởi vì tôi ngại nếu đến đúng ngày sẽ gặp bạn bè của Thea và

của ông thị trưởng. Khi Thea dọn nhà đi xa, vẫn cố gắng về thăm tôi, còn tôi thì lâu lắm mới đi thăm Thea một lần, cứ lần lữa hẹn, với lý do bận rộn công việc, bận rộn con cái, bận rộn cuộc sống. Rồi Thea về hưu được mấy tháng thì phát bệnh nặng. Tôi chạy đến thăm, nhưng chỉ được một lần thì Thea qua đời. Ngày đưa đám Thea, tôi ôm bó hoa xanh-trắng, hai màu mà Thea thích, đi sau quan tài tiễn Thea đến nơi yên nghỉ cuối cùng. Đám ma rất đông người, ngoài gia đình của Thea, tôi chỉ biết có vài người nhưng rất nhiều người biết tôi. Họ đến bắt tay chia buồn và nói: “*Bà là người bạn Việt Nam của Thea; Thea hay nhắc đến bà*”. Tôi buồn và hối hận, cảm thấy mình thiếu sót vô song vì đã không đáp lại đúng mức tình bạn chân thật của Thea. Thôi thế là hết, chẳng bao giờ còn cơ hội đến với Thea, người bạn cuối cùng ấy.

Trong văn hóa Nhật chữ duyên cũng bằg bạc trong khái niệm Ichigo Ichie (nghĩa đen: một thời điểm, một gặp gỡ) nhấn nhủ mọi người phải biết

tận hưởng giây phút hiện tại vì mỗi giây phút là một kinh nghiệm độc nhất không thể nào lập lại, cũng như mọi gặp gỡ trong đời chỉ đến một lần duy nhất, mất đi rồi không bao giờ tìm lại được.

Cây thay lá mỗi mùa, lá rụng rồi lá lại mọc, con người đã mất thì mất luôn, có tái sinh cũng đâu thai một kiếp người khác, khó lòng gặp lại những người muôn năm cũ.

Tôi thầm hứa từ nay sẽ không để cái duyên gặp gỡ bị chi phối bởi những dị biệt nhỏ nhặt trong cuộc sống, cũng như không để cái duyên đi chùa bị lệ thuộc vào những bận rộn cơm áo thường tình. Khi có duyên gặp gỡ người, có duyên đến với Phật pháp thì chớ nên lơ là, chảnh mắng để lỡ cơ hội, phải nhiệt tình đón nhận và thành tâm tu tập. Bởi khi duyên đã mất thì “*bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ*”, trăm ngàn kiếp cũng khó mong gặp lại.

19-3-2021

thơ Trịnh Thanh Hằng

CẦU AN

Con lạy Đức Phật từ bi
Trên cao người có thấy gì nhân gian
Thấy chẳng những nỗi cơ hàn
Thấy chẳng những nỗi gian nan cõi trần.
Đời là bể khổ trầm luân
Đời là vực thẳm muôn phần xót xa
Rừng vàng biển bạc của ta
Chúng sinh tàn phá thật là cam go.
Đời còn lắm chuyện nhỏ to
Sân si tham ngã chẳng lo giữ vàng
Đời còn bao trẻ lang thang
Không nơi nương tựa ai mang bây giờ.
Đời còn lắm chuyện bất ngờ
Đuổi cha đánh mẹ tôn thờ hư không

Trên cao cửa Phật có trông
Nhồi da nấu thịt có không tình người.
Còn bao nhiêu chuyện mười mười
Thế gian còn có những người vong ân
Cúi lạy Đức Phật Quan âm
Từ bi hỉ xả khai tâm con người.
Cho chúng sinh nở nụ cười
Bác từ bác ái cuộc đời nở hoa
Để cho ngày lại tháng qua
Trần gian tươi đẹp kết hoa Niết Bàn.
Để đời không tiếng oán than
Chúng sinh hỉ hả hoan vui với đời
Trần gian tươi đẹp nơi nơi
Tây phương cực lạc rạng ngời niềm vui

Tác giả: Trịnh Thanh Hằng

Tim gặp tác giả "Thề không phải bội quê hương" ở Sài Gòn

Tuấn Khanh

Trong lịch sử của nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân, chuyện ông bị nghỉ dạy sau 18 năm theo nghề chưa từng được kể là vì sao. Trong những ghi chú ngắn ngủi về cuộc đời của ông, trang Wikipedia tiếng Việt, chỉ ghi một dòng ngắn gọn là "*Năm 1978, Sở giáo dục chính quyền mới cho thôi việc, ông xin qua ngành bưu điện làm công tác văn nghệ quản chúng cho đến khi nghỉ hưu vào năm 2000*". Thế nhưng chuyện có đầy những chi tiết đáng nói của nó.

Tác giả những bài hát nổi tiếng như Bạc Trắng Lửa hồng, Hái Hoa Rừng Cho Em, Thề Không Phản Bội Quê Hương, Xé Thư Tình... có một giai đoạn giai đoạn sau 1975 mà ông ít khi chia sẻ với ai. Thậm chí cuộc đời âm nhạc của ông cũng không được mô tả đầy đủ, do chính ông cũng không kể. Thập niên cuối 60 là giai đoạn bùng phát những bài hát được chú ý của ông nhưng vì muốn giữ một phong cách nghiêm trang khi đi dạy học mà nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân lấy một bút danh khác, không cho nhiều người biết về mình.

Ông kể là mình thời trẻ, có tên là Nalis Trương, và thường được bạn bè gọi trại đi là Linh. Khi bắt đầu sáng tác ca khúc, thì ông thường để bút danh là Thy Linh, mà theo ông kể ngày xưa, thời trai trẻ yêu đương, ông có yêu say đắm một thiếu nữ tên Thy học ở trường Gia Long, và thường trò chuyện với nhau, đùa là "*Thy yêu Linh*" tức gọi tắt là Thy Linh. Nên sau này ông in trên các ấn phẩm nhạc bản bút danh đó, vì để cho cô gái ấy đang ở đâu cũng có thể nhìn thấy cái tên bí mật giao ước giữa hai người. Bài hát đầu tay mà nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân sáng tác với cái tên Thy Linh, cho ra mắt là ca khúc Trai Thời Loạn. Văn bản này đến tay khán giả âm nhạc vào Tháng Mười Hai 1965.

Tương tự như nhạc sĩ Đài Phương Trang, do là thầy giáo, nên dù sáng tác âm nhạc, các ông đều thường giữ kín hoạt động văn nghệ của mình. "*Thời đó, người ta cũng xét nét dữ lắm. Thầy giáo mà vô nghề đờn ca nhiều khi bị hiệu trưởng hay phụ huynh dòm ngó bằng con mắt khó khăn lắm*", nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân kể.

Nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân, sinh năm 1939, đến năm 2022 thì ông đã 83 tuổi. Cuộc đời ông trải qua buồn nhiều hơn vui nên ông ít giao tiếp, ít bạn bè và cũng không thường ra ngoài căn nhà nhỏ trên đường Trương Tấn Bửu, Quận 3 (nay là đường Trần Huy Liệu).

Vì sinh ra trong gia đình ở Sài Gòn, nhưng không mấy khá giả nên từ nhỏ, nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân đã phải xin đi đánh đàn ở các nhà hàng, phụ vào việc sinh sống của gia đình. Do học nhạc ở nhà thờ và tính tò mò muốn biết mọi thứ nên nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân biết chơi rất nhiều nhạc cụ, mà theo ông nhắm đếm thì cũng phải là 15 loại.

Năm 1960, Trương Hoàng Xuân tốt nghiệp sư phạm và về dạy tại một trường ở Long Khánh, tỉnh Bình Tuy cũ. Đến năm 1968 thì ông đi lính và được điều về Đài phát thanh Quân đội làm việc chung với những nhạc sĩ ăn khách thời đó như Tô Kiều Ngân, Đỗ Kim Bảng, Trầm Tử Thiêng.

Năm 1972, ông được Bộ Giáo dục Việt Nam Cộng Hòa bổ nhiệm về dạy nhạc tại trường Trung học tổng hợp Nguyễn An Ninh, Quận 10.

Theo lời nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân kể lại, khi ra trường và bắt đầu đi lập gia đình từ năm 1961, tiền lương người thầy (lúc đó chỉ mới 22 tuổi) đi dạy lúc đó đã đủ nuôi gia đình của ông nên chuyện sáng tác chỉ là phần kiếm thêm cho vui. "*Nhiều khi ghé ra quán Kim Sơn, Khánh Bằng thấy tôi, ngoắc lại và móc túi đưa mấy ngàn, nói là phần của tôi trong bài gì đó. Tôi nghe rồi nhét túi chứ cũng không để ý*", nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân kể.

Năm 1971, bài hát Thề Không Phản Bội Quê Hương của ông trở thành một trong những bài hát được nhiều nơi trình bày. Sau năm 1975, bài hát này được các trung tâm và hội đoàn người Việt hải ngoại hát lại với một tâm tình hết sức xúc động. Nhiều người nhận định rằng loạt các bài hát hào hùng và đầy tính dân tộc, tự do như Việt Nam Việt Nam (Phạm Duy), Việt Nam Quê Hương Ngạo Nghễ (Nguyễn Đức Quang), Mẹ Việt Nam ơi, Chúng Con Vẫn Còn Đây (Nguyễn Ánh 9)... thì bài Thề Không Phản Bội Quê Hương của nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân cũng là một phần đóng góp không nhỏ.

Một cánh tay đưa lên

Hàng ngàn cánh tay đưa lên

Hàng vạn cánh tay đưa lên

Quyết đấu tranh cho một nền hòa bình công chính

*Đập phá tan mưu toan, đầu hàng cái quân xâm lăng
Hoà bình phải trong vinh quang
Đền công lao bao máu xương hùng anh...*

Ngày ra mắt bài hát này, được nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân nhớ lại, ông được mời ra tham dự ở Đại học Thành Nhân, sát vùng Chợ Lớn. Bài hát nằm trong băng cassette với tiêu đề Thẻ Không Phản Bội Quê Hương, cùng nhiều bài hát khác, được hòa âm bởi nhạc trưởng Viết Chung thuộc đoàn Văn Công Chí Linh trong Trung Tâm Huấn Luyện Xây Dựng Nông Thôn Chí Linh. Ngày 19 Tháng Mười Hai 1971, khắp nơi ở miền Nam vang lên bài hát này. Bài hát này được biết thêm là do Cục Chính Huấn của Quân Đội Việt Nam Cộng Hòa đặt riêng nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân sáng tác.

Cũng do ít ra ngoài và ít người biết mặt, nên nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân may mắn không bị “điểm danh” sau năm 1975. Tuy nhiên dần dần, ông cũng bị phát hiện là tác giả của bài hát Thẻ không phản bội quê hương cùng nhiều ca khúc thành danh khác.

Năm 1978, cuối cùng thì trong một đợt “*học tập tinh thần cách mạng*” dành cho tất cả các học sinh được tổ chức ở trường Nguyễn An Ninh, Quận 10, nơi ông đang dạy. Một cán bộ lên bục, cầm micro và nhấn mạnh về sự len lỏi của giới trí thức phản động, vẫn còn im lặng cất giữ những tư duy tàn dư chế độ cũ. Tên của ông thầy Trương Hoàng Xuân được kể ra, mà một học sinh đi “học” về kể cho ông nghe rằng cán bộ dạy nghiêm “*Chẳng hạn như cái tên Trương Hoàng Xuân vẫn im lặng luôn sâu đứng cầm phấn dạy học là điều không thể chấp nhận được*”.

Để minh chứng cho những tư tưởng tội lỗi của nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân, ngoài bài Thẻ Không Phản Bội Quê Hương, cán bộ đọc tên từng bài hát “*văn hóa đòi truy*” của ông như Bạc Trắng Lửa Hồng, Trao Người Ở Lại, Dư Âm Một Chuyến Đi, Những Ngày Hoa Mộng, Xé Thư Tình... Nhưng khổ thân ông thầy, cứ mỗi tên bài hát mà giới học trò biết, chúng lại vỗ tay một tràng, khiến cán bộ tức giận thêm và ra lệnh cho bà Hiệu trưởng là phải đuổi ra khỏi trường ngay.

Nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân kể, ông buồn rười rượi khi cầm cái giấy cho thôi việc. Đạp xe đạp lang thang Sài Gòn cho đỡ buồn, bất ngờ ông lại gặp một người bạn đang làm trong bưu điện. Trò chuyện đôi chút và biết ông đang khốn đốn vì không có việc làm, phải nuôi một gia đình có sáu đứa con, nên người bạn này mới dẫn ông về chỗ làm – vốn đang cần người huấn luyện cho đội văn nghệ – giới thiệu cho ông làm ở đây. Chấp nhận làm người dạy hát, dạy đàn và ả danh, nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân làm việc cho đến năm 2000 thì về hưu.

Từ đó, đời sống khó khăn và bản thân ông cũng trở nên cáu gắt do mang nhiều bệnh tật khiến gia đình không hòa thuận. Sau đó, ông và vợ ly hôn. Nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân chọn về sống cô đơn ở căn nhà nhỏ chỉ 20 m² trong hẻm. Chỉ trong một đoạn ngắn hơn 100 m, có hai nhạc sĩ ở cùng một chỗ: Đầu đường là nhạc sĩ Y Vân, còn cuối đường là nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân.

“Người ta hay nói đùa là hai ông nhạc sĩ này bị nghiệp vận vào đời. Y Vân thì viết 60 Năm Cuộc Đời nên ra đi đúng vào tuổi 60. Còn Trương Hoàng Xuân thì viết Xé Thư Tình nên không có ai thương, phải sống cô đơn đến chết”, ông nói và gật gù cười.

Nhận xét về mình, nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân thở dài “ông chia sẻ: “Tôi nghiêm khắc trong việc giáo dục con bao nhiêu thì vợ dễ dãi bấy nhiêu. Các con không ưa tôi, nói tôi quá khắt khe.” Ông nói dù phải ly hôn nhưng lúc nào ông cũng nhớ về con và vợ của mình. Với ông đó là thời gian hạnh phúc nhất.

Trước khi chia tay, khi hỏi ông về chuyện bài hát Bạc Trắng Lửa Hồng nay đang bị phía thừa kế của nhạc sĩ Khánh Băng tranh chấp, ông lắc đầu, buồn. Bài hát đó thuở đầu ông sáng tác giai điệu, đặt là Tư Hồng rồi đưa cho nhạc sĩ Khánh Băng xem. Vì thích quá nên nhạc sĩ Khánh Băng đề nghị là người viết lời cho toàn bộ giai điệu của ông viết ra. Trên các văn bản in trước năm 1975 cũng có ghi rõ tên hai người. Thế nhưng sau 1975, nhiều thứ được tìm lại, lấy lại, và có khi tác giả cũng đã qua đời, không có ai giải thích nên thường xảy ra tranh chấp. Đặc biệt lúc nhạc trước 1975 lại lấy được tiền bản quyền. “Tôi có viết giấy không tranh chấp bản quyền nữa. Vì thấy phiền quá. Hơn nữa Khánh Băng cũng là bạn, mà nó thì cũng mất rồi”, nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân nói, mắt nhìn xa xăm.

Khi được hỏi về những bài hát, hay kỷ niệm sinh hoạt âm nhạc thời tuổi trẻ, bao giờ câu nói đầu tiên của nhạc sĩ Trương Hoàng Xuân cũng là “quên rồi, không nhớ”. Nhưng khi trò chuyện thêm và được tin tưởng, ông lại kể rất nhiều chi tiết thú vị. Phải chăng thói quen ả danh và chỉ mong sống cho yên kể từ khi bị đuổi khỏi nơi dạy học của ông, đã tạo cho ông một tập tính mới, không còn dễ mở lòng mình?

Nghe lại Xé Thư Tình

<https://youtu.be/q1Ea4pWu8oU>

Truyện ngắn

STORY

Topa (Hòa Lan)

Rừng Thiêng Mất Lối

(Thế Giới Tâm Linh)

Vượt qua con suối nhỏ mà tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ. Lúc này mặt trời vừa đứng bóng. Lúc này đang giữa trưa. Ông Trường dùng chân và lấy tay quệt mồ hôi trên trán. Ông vừa thở hổn hển vừa nhìn về phía sau. Tôi đang đi phía sau và đi gần đến bên ông. Ông nhìn tôi và cười thật tươi. Nụ cười rạng rỡ của người chiến thắng. Sau khi cột ‘con Mai’ - tên con khỉ - vô thân cây, ông nói cho tôi nghe khi tôi đến đứng bên ông:

“Lần này chắc chắn chúng ta sẽ thoát ra khỏi khu rừng... thiêng này. Hôm nay cũng đúng mười ngày rồi đấy bạn Trọng à.”

Tôi mệt nên ngồi dựa vào tảng đá để thở. Cả hai người chúng tôi mồ hôi chảy ra ướt đẫm cả thân mình. Quần áo của chúng tôi bây giờ đã rách bươm, rách toạt. Không có vải dư và kim chỉ, chúng tôi không thể làm gì được giữa rừng già này.

* * *

Ông Trường và tôi gục đầu xuống dòng nước và uống cho đỡ khát. Uống xong ông và tôi cùng nhìn vô cái la bàn nhỏ mà tôi đã mua ở chợ trời Sài Gòn từ... không biết bao nhiêu năm về trước, nhưng vẫn còn sử dụng được. Vẫn với vẻ mặt hớn hờ, ông nói cách rất tự tin:

“Lần này tôi cam đoan với bạn Trọng, chúng ta sẽ thoát chứ không như lần trước, lại quay về cái hang của chúng ta nữa đâu.”

Tôi nói cho ông vui, chứ tôi hoàn toàn không tin tưởng:

“Mình đi đúng hướng thì phải đến đúng mục tiêu chứ sao. Hy vọng lần này ông dẫn đường sẽ không bị như tôi. Sẽ không xảy ra như lần trước.” Nói rồi tôi nhắm đôi mắt lại. Tôi cần yên tĩnh trong giây lát vì sẽ lại tiếp tục cuộc hành trình tìm về với xã hội loài người. Tôi cần yên tĩnh vì tôi vẫn luôn luôn bị mang nặng trong đầu về những điều huyền bí của chuyến đi lần trước. Chuyến đi trước do tôi dẫn đường, thế mà đúng sau mười ngày, sau khi cả hai đi một đường thẳng từ điểm khởi hành. Vượt qua biết bao chướng ngại vật. Thế mà... không hiểu nổi tại sao, rồi cả hai chúng tôi lại có mặt ngay trước cái hang rộng. Cái hang mà chúng tôi đã ở trong đó từ mấy năm qua. Chuyện không thể tin được thế mà nó đã xảy ra.

Lần trước, sau khoảng... một hai năm, cả hai người chúng tôi đã sinh sống trong một cái hang rộng trong vùng rừng núi này. Cả hai người chúng tôi tin là, cái hang rộng đó thuộc chủ quyền quốc gia Lào. Chúng tôi không muốn chết trong rừng như những con thú hoang. Do đó chúng tôi đã quyết định tìm đường về với xã hội loài người, tìm về với đồng bào.

Sau khi định hướng, chúng tôi đã thẳng tiến đi về phía trước mặt mà chúng tôi tin rằng, hướng đó là hướng có quốc gia Thái Lan. Mười ngày vượt qua mọi chướng ngại vật để đi cho đúng hướng thì, tối ngày hôm đó, cả hai người chúng tôi cùng bàng hoàng sửng sốt và sợ hãi đến đứng chết lạng mà tay chân như sắp rụng rời cả ra. Chúng tôi không ngờ chúng tôi lại... đang đứng đúng ngay địa điểm xuất phát. Nghĩa là tối ngày thứ mười khi mặt trời vừa xuống để chuẩn bị một đêm nữa trong rừng già thì, cái hang rộng mà hai người chúng tôi đã sống qua rất nhiều năm... đang hiển hiện trước mặt chúng tôi.

Lần đó thì ông Trường đã trút tất cả sự bức bối lên tôi. Ông đã mạt sát tôi nào là: “Anh chỉ là hàng binh sĩ mà lại không chịu nghe lời tôi. Dù gì tôi cũng từng là Trung sĩ. Cũng thuộc hàng Hạ sĩ quan với nhiều kinh nghiệm... học tập cách đi và sống trong rừng. Tôi đã từng làm phụ tá huấn luyện viên dạy

môn: “Thoát hiểm mưu sinh” trong trường sĩ quan Thủ Đức. Anh là người mang nhiều mặc cảm tự ti nên hẳn có dịp là muốn cho người khác biết tài, nhưng thật ra anh lại là người chẳng có tài cán gì cả...”

Bao nhiêu lời cay độc do bực tức, ông đã trút ra hết và tôi chỉ biết im lặng vì sự thật đã hiển hiện ra cả rồi thì còn nói năng gì được nữa mà nói chứ.

Tôi tuy chỉ là người lính không có cấp bậc gì cả, nhưng cũng từng là người lính của binh chủng Biệt Kích, một binh chủng chuyên hoạt động trong rừng rậm nên tôi đã được huấn luyện sử dụng la bàn rất kỹ. Nhưng, tôi vẫn không thể nào hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Sự vui mừng của ông Trường ngày hôm nay, ngày thứ mười của cuộc hành trình mà phía trước mặt vẫn là cánh rừng rậm thì... có lẽ tôi đã nhầm sai hướng đi thật. Hoặc, có thể là cái la bàn của tôi, mà ông Trường đang cầm trong tay đã hư thật rồi. Ông Trường lên tiếng hỏi tôi:

“Mình tiếp tục lên đường chứ Trọng?”
Tôi mở mắt ra nhìn chung quanh và nói:

“Đi, mình đi tiếp đến một chỗ nào mình muốn dừng thì dừng lại nấu ăn và nghỉ đêm.”

Nói nấu ăn cho có vẻ vậy thôi, chứ thường là cây và lá mà ‘con Mai’ ăn là chúng tôi ăn. Từ bao nhiêu năm nay chúng tôi còn sống được là nhờ thịt thú rừng và các loại cây lá. Bất cứ cây lá, hoặc trái cây rừng nào mà con khỉ ăn được, là con người đều ăn được hết. Có một loại chim ăn được trái mã tiền mà không bị gì cả. Tôi nhớ trước thời gian Miền Nam mất, một hôm tôi được ra phố thị, tình cờ tôi gặp quyển tạp chí... nếu tôi không nhớ lầm thì quyển đó là Kiến Thức Ngày Nay. Trong quyển tạp chí này có bài viết về trái mã tiền. Vì là lính rừng... rú, nên tôi đã đọc kỹ và nhớ luôn cho đến nay. Nếu đầu tôi còn minh mẫn thì tôi nhớ là, “loại trái này rất độc bởi nó là nguồn chính của ancalloit có độc tính cao như strychnin và brucin, được sử dụng trong y học.” Bởi lý do đó nên chúng tôi đã nuôi một con khỉ từ mấy năm qua và, để làm vui lòng ông Trường, tôi không muốn để ý tại sao ông đặt tên nó là Mai. “Mai là tên của người con gái đầu

đời tôi yêu. Đồng thời Mai cũng có nghĩa là khỉ.” Ông Trường nghĩ tôi không hiểu tại sao ông đặt tên cho con khỉ như vậy, nên ông đã giải thích. Tôi không thấy có gì quan trọng với cái tên của một con khỉ. Theo phương ngữ Nam Bộ còn có hai danh từ khác nữa dùng để chỉ con khỉ là “Khọn” và “Mai”.

Chúng tôi đang tìm chỗ để dừng chân nghỉ ngơi. Chúng tôi đã đi như vậy tính đến hôm nay đã được mười một ngày rồi. Ông Trường luôn tỏ ra hăng hái có lẽ cũng vì cho rằng mình đã nhầm đúng hướng đi. Ông hỏi tôi với vẻ không một chút mệt nhọc:

“Bạn Trọng, đi qua khỏi đám cây đằng trước, mình sẽ nghỉ ở đó đêm nay nhé?”
Tôi gật đầu mà không trả lời ông vì tôi đã quá mệt. Trong khi chúng tôi vẫn còn len lỏi trong đám cây có dây leo chằng chịt thì ‘con Mai’ bỗng la hét và nhìn thẳng về phía trước như mừng rỡ. Ông Trường và tôi cùng cố gắng bước nhanh về phía trước vì tin ‘con Mai’ đã nhìn thấy... nhà cửa hoặc xóm làng. Sau khi chúng tôi len lỏi ra khỏi đám cây đầy dây leo thì cả hai người chúng tôi cùng đứng sững lại nhìn

mà không hiểu làm sao lại có thể có chuyện kỳ quái như vậy được. Tôi thấy ông Trường đang há hốc cái miệng ra và không một chút cử động nào. Hai con mắt của ông cứ nhìn trừng trừng về phía trước, về phía cái hang... của chúng tôi. Ông đứng chôn chân tại chỗ như bị trời trồng và đồng thời cả thân mình ông đang run lên từng chập như người đang bị cơn sốt rét hành hạ vậy. Ông bị xúc động mạnh nên ông đã đưa cả hai tay lên ôm mặt và khóc rống lên như một đứa trẻ con. Đồng thời ông cứ lập đi lập lại câu nói:

“Ôi!Thượng Đế ôi. Sao lại có chuyện như thế này xảy ra được vậy. Ôi! Thượng Đế ôi. Sao lại có chuyện như thế này xảy ra được vậy. Ôi!Thượng Đế ôi sao....

Tôi ôm ông cho ông bớt run và nói bên tai ông những lời an ủi:

“Bình tĩnh lại ông Trường à. Tôi nghĩ có lẽ tại cái la bàn của chúng ta đã... chỉ sai hướng đó thôi... ông à.”

“Ôi!Bạn Trọng ôi. Làm sao mà chỉ sai hướng được chứ hả bạn. Tôi nghĩ có lẽ... có lẽ tôi đã sơ ý khi

nhắm hướng chứ làm sao mà cái la bàn này lại chỉ sai được.”

Tôi cũng đang lo âu và sợ hãi. Rõ ràng không thể nào có chuyện trùng hợp giữa hai lần như vậy được. Nhưng, tôi vẫn cố bình tĩnh và nói như đã không có chuyện gì hệ trọng xảy ra.

“Lần tới cả ông và tôi cùng nhắm hướng đi. Làm như vậy chắc chắn sẽ không có chuyện sai trật được đâu.. Một người lo tìm hướng... suốt cả mười ngày nhiều khi cũng bị... mệt óc. Ông nghĩ tôi nói có đúng không?”

Câu nói đó của tôi đã làm cho ông bình tĩnh lại đôi chút. Ông nói cách quả quyết. Nhưng câu nói có vẻ không còn được bình thường như những ngày qua:

“Thì đúng như vậy bạn Trọng à! Bạn Trọng nói đúng lắm. Lần sau cả hai người cùng nhắm hướng thì chắc chắn không bao giờ còn sai trật vào đâu được, phải vậy không bạn Trọng?”

Tôi chưa kịp trả lời thì ông lại rên rỉ:

“Thượng Đế ôi... Bạn Trọng ôi. Có bao giờ bạn nghĩ là chúng ta đã bị... bị... bị...”

Tôi hiểu ông muốn nói gì. Nhưng vì tôi cũng không muốn sự sợ hãi sẽ làm cho tôi bị nhụt chí và trở nên hèn nhát, nên tôi ngắt lời ông và nói khác đi:

“Cái la bàn không bị hư đâu ông Trường à. Thôi, đừng nghĩ lung tung nữa cho thêm nhức đầu. Bây giờ thì hai anh em mình cùng vào lại trong hang và nấu cái gì nóng ăn cho ấm.

Cả mấy ngày đi trong rừng cũng mệt và lạnh lắm rồi ông à.”

Ông Trường bước đi, nhưng vì ông quá thất vọng nên bước đi xiêu vẹo ngã nghiêng như người bệnh, mà cái đầu của ông thì cứ đảo quanh khắp khu rừng với cái mặt vẫn còn vẻ hoảng hốt vì sợ. Ông bước theo sau tôi vào trong hang nhưng miệng ông thì cứ nói lảm nhảm những câu gì đó mà tôi thì lại không muốn nghe.

Có lẽ ông Trường cảm thấy hối hận vì đã mạt sát tôi trong lần đi trước đây, nên bây giờ đây ông bắt tôi phải ngồi yên một chỗ để ông nấu món súp thịt rắn cho tôi ăn. Gọi là món súp cho ra vẻ theo kiểu của người Tây phương vậy thôi, chứ thật ra đó chỉ là món thịt rắn luộc không có muối hay gia vị gì cả.

Từ nhiều năm nay chúng tôi chưa hề được thưởng thức đến hột muối hay viên đường nào cả nên cũng thèm lắm. Thèm quá xá đi.

Nhìn ông Trường đang bận rộn với món súp làm tôi nhớ đến món súp kem gà xé ở nhà hàng Victoria ở trung tâm Sài Gòn mà tôi thường đến đó ăn mỗi cuối tuần. Có lẽ sẽ vĩnh viễn tôi không còn cơ hội ăn lại món súp tuyệt ngon đó nữa. Nhìn ông, tôi nhớ lại cái ngày mà tôi đã gặp ông. Ngày đó ông sợ tôi giết ông vì ông làm tưởng tôi là tên cướp. Tôi cũng sợ ông vì tưởng ông là... cướp rừng. Sau khi cả hai cùng qua khỏi cơn bão và sợ hãi lúc ban đầu, để rồi chúng tôi đã thông cảm nhau để đi đến sống chung với nhau hầu tìm đường ra khỏi khu rừng già.

Miền Nam Việt Nam mất, tôi bị lâm vào con đường cùng. Tôi không thể tìm được một công việc gì để sinh sống. Cũng may tôi chưa có vợ có

con nên có phần bớt lo lắng. Chiến tranh đã đến thời điểm cao độ nên tôi phải đi hành quân thường xuyên. Mỗi năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày, tôi ở trong rừng hết ba trăm năm mươi ngày thì làm sao còn có thời giờ để tính đến chuyện... riêng tư. Tôi sống lang thang ở Sài Gòn, và, tôi đã gặp lại ba người bạn cùng đơn vị năm xưa. Chúng tôi bốn đứa cùng họp nhau lại để trở về khu rừng xưa tìm vàng. Ngày còn chinh chiến, chúng tôi chiến đấu bên Lào. Đơn vị của chúng tôi bắt

được một nhóm người Lào đang đi tìm vàng. Khám xét trong người của họ chúng tôi đã tìm thấy rất nhiều vàng. Chúng tôi biết địa điểm đó nên nay chúng tôi quay lại nơi đó với hy vọng sẽ... đổi đời. Ngày đó vượt biên vượt biển đang rầm rộ do chính nhà cầm quyền tổ chức để thu vàng. Chúng tôi đã vượt biên qua đất Lào mà không gặp một trở ngại hay khó khăn nào cả. Sau nhiều ngày đi trong rừng, đi chưa đến địa điểm thì ba người bạn trong nhóm lần lượt qua đời vì bị sốt rét. Còn một mình, tôi không thể tiếp tục nên muốn nhân dịp này vượt biên giới qua Thái Lan xin tỵ nạn. Tôi không ngờ lúc đi sao quá dễ dàng. Bây giờ muốn ra khỏi khu rừng sao lại quá trắc trở quá nhiều khê. Tôi... loay hoay trong rừng mất hai năm mà vẫn không

tìm được lối ra. Tôi bị hỗn loạn tinh thần một thời gian ngắn vì cô đơn và vì đói nên có lúc tôi như bị mất hết khái niệm về thời gian. Tôi không biết mình đã ở trong rừng bao nhiêu năm... Cho đến một ngày kia tôi đi đến bên dòng suối nhỏ. Tôi đang bụm hai tay lại để lấy nước ở một khe núi có dòng nước thật nhỏ chảy ra. Tôi giật mình khi nghe một tiếng ô thoát ra vẻ ngạc nhiên xen lẫn sợ hãi. Tôi quay đầu lại nhìn thì thấy một người mình trần da ngăm đen đang đứng trước một bụi cây cách chỗ tôi khoảng chục bước. Có lẽ vì không ngờ gặp tôi nơi đây nên ông la lên tiếng ô rồi đứng yên tại chỗ. Có lẽ ông nhìn thấy tôi đeo bên mình con dao ngắn và cầm một cây dao thật dài, nên, ông đưa cả hai tay lên trời như đầu hàng. Phản ứng theo thói quen tự vệ, tôi chĩa thẳng cây mã tấu vào ông. Tôi nghĩ ông là tên cướp người Lào vì ông có nước da đen và gương mặt đầy râu nên nhìn thấy cô hồn vô cùng. Tôi chưa có phản ứng nào tiếp theo thì ông đã nói và nói tiếng Việt Nam rất rõ:

“Đừng giết, tôi xin đầu hàng!”

Tôi nghĩ ông là an ninh của Lào. Hồi xưa tôi đã từng gặp và nói chuyện với những người Lào thuộc tổ chức của Tướng Vang Pao có học tiếng Việt và nói tiếng Việt rất sõi. Tôi hỏi nhưng cây mã tấu vẫn đưa thẳng vô người ông:

“Ông có bao nhiêu người?”

“Hiện tại chỉ một mình tôi thôi.”

“Ông làm gì... trong rừng?”

“Tôi xin đầu hàng.”

“Tôi hỏi, ông làm gì trong rừng?”

“Tôi đi tìm tự do. Tôi bị lạc đường. Hai người bạn kia đã chết rồi. Hiện tại chỉ còn một mình tôi thôi.”

Tôi dựng cây dao đi rừng vô vách núi và ngồi bệt xuống đất, đồng thời tôi ra dấu cho ông cùng ngồi xuống.

“Ông... ông tên gì?”

“Tôi tên Trường. Tôi đi tìm tự do và... chỉ còn một mình tôi thôi. Hai người bạn của tôi đã chết rồi”

“Ông ở trong rừng bao lâu rồi?”

“Hơn một năm. Cuối năm 1979, tôi và hai người bạn vượt biên tìm tự do. Trên đường đi chúng tôi bị nhóm người Lào Cộng bắt. Chúng tôi tưởng sẽ

bị bỏ xác trong rừng rồi. Không ngờ mấy ngày sau nhóm Lào Cộng đã tìm thấy nhóm người Lào tự do của Vang Pao nên đuổi đánh. Nhân dịp đó chúng tôi chạy thoát và chạy vô sâu trong rừng... cho đến nay. Tôi đang đi tìm nước và thức ăn thì gặp anh. Tôi sống trong một cái hang... cũng gần đây thôi. Tôi... tôi mời anh về chỗ tôi cho biết.”

*

Hôm nay nữa là ngày thứ mười một khi chúng tôi cùng ‘con Mai’ đang tiếp tục cuộc hành trình tìm về với đồng loại sau khoảng một tháng nghỉ ngơi và, sau hai lần thất bại.

Cứ mỗi một chặng đường ngắn, cả hai người chúng tôi cùng dừng lại ở một điểm mà cả hai đã lựa chọn, để rồi lại tiếp tục chọn một điểm dừng chân đến mới. Lần thứ ba này, chúng tôi cũng lấy y hướng như hai lần trước. Nhưng, tôi thật sự vẫn không hiểu được tại sao những nơi chúng tôi đi qua lại hoàn toàn xa lạ và không có một dấu tích gì về hai lần đã đi qua trước kia. Cái la bàn rõ ràng là vẫn còn rất tốt thế mà ba lần đều lấy cùng một hướng, vậy mà cả ba lần cảnh vật trên đường đi đều khác nhau là tại sao, thì tôi vẫn không sao hiểu được.

Chúng tôi vẫn bước đi với những bước chân dò dẫm cho đến chiều ngày hôm sau, tức ngày thứ mười hai. Khi mặt trời sắp khuất sau rặng núi phía xa thì, ‘con Mai’ lại la hét và nhìn ngay về phía trước mặt như mừng vui. Ngay khi mà cả hai người chúng tôi đang vẫn tiến tới phía trước mặt trong nỗi lo sợ thì... cái hang rộng lại hiện ra sờ sờ trước mặt chúng tôi.

Lần này thì ông Trường đã hoàn toàn mất hết bình tĩnh khi ông ôm lấy hai vai tôi và khóc rống lên thật thê thảm. Ông Trường cứ khóc mặc dù tôi cố nói như thế nào ông vẫn khóc và ông còn vật vã tỏ ra đau khổ lắm. Vừa khóc ông vừa kể lể:

“Trời ôi! Ôi Thượng Đế ôi. Vậy là tôi sẽ không bao giờ còn gặp lại mặt người thân yêu nữa rồi... hu hu hu! Tôi sẽ không bao giờ còn gặp lại quê hương của tôi nữa rồi. Trời ôi là trời! Hu hu hu! Hu hu hu!... Em ôi! cứu anh với em ôi.”

* * *

Sau lần thứ ba bị thất bại, ông Trường và tôi xem như phải chấp nhận số phận. Chúng tôi bắt đầu kết lá cây để che thân. Chúng tôi phải cố tạo cho

nhau những niềm vui để sống qua ngày chứ không hề có một lúc nào giận nhau. Ông Trường kể cho tôi nghe những quân trường mà ông đến phục vụ. Câu chuyện này ông đã kể không biết bao nhiêu lần rồi. Vậy mà mỗi lần kể ông vẫn hào hứng nói như lần đầu. Tôi phải nghe cho... đỡ buồn. Ông nói:

“Tôi sinh ra đời là để làm phụ tá huấn luyện viên. Tôi chưa bao giờ phải gác một phút nào cả... kể từ khi ra trường, chứ đừng nói là đi hành quân. Bạn Trọng biết không. Tôi làm phụ tá huấn luyện viên tổng cộng năm quân trường. Trường sĩ quan Thủ Đức là đơn vị cuối cùng. Hôm đó theo lẽ tôi có giờ huấn luyện ngoài bãi tập. Nhưng, tin tức cho biết Cộng quân sẽ đánh vô quân trường vì mặt trận Long Khánh đã vỡ từ mấy ngày rồi. Chiều ngày 29 tháng tư Cộng quân đã có mặt tại tuyến đầu của quân trường... Có bao giờ tôi lại có thể tưởng tượng được cảnh Cộng quân tiến sát quân trường sĩ quan đâu...”

Tôi đã nhắm mắt ngủ nên không biết ông còn kể tiếp hay làm gì.

* * *

Hôm qua tôi đi thật xa để tìm mặng. Trên đường đi tôi tình cờ nhìn thấy năm cái ụ đất cao nằm trong thung lũng nhỏ có nhiều nước; cách cái hang của chúng tôi cũng hai cây số. Khu này chúng tôi đã đi đến rồi nhưng không hề thấy năm cái ụ đất có lẽ vì có nhiều loại cây gai mọc cạnh những cây tre. Hôm nay tôi đưa ông Trường đến những ụ đất. Đứng từ xa nhìn đến các ụ đất, tôi nói:

“Ông Trường à. Có lẽ chỗ có năm cái ụ đất là... Ông có nghĩ đó là năm cái mộ không?”

Ông Trường nhìn đến đó rồi gật gật đầu:

“Tại sao từ bao lâu nay anh em mình không hề nhìn thấy mấy cái ụ đất đó vậy?”

“Tôi cũng thắc mắc như ông nhưng rồi cũng không có câu giải đáp. Tôi đang đi tìm mặng và nắm thì tình cờ tôi nhìn thấy có năm cái mộ đất đó. Tôi đếm được tổng cộng là năm cái mà tôi đoán đó là... nghĩa địa chứ không biết chắc lắm.”

“Bạn Trọng có nghĩ là chúng ta...”

Ông Trường không nói tiếp nhưng hai con mắt của ông đã lộ vẻ sợ hãi. Sau ba lần tìm đường về với

thế giới của con người, nhưng đều thất bại, cũng vì cả ba lần cảnh vật trên đường đi đều diễn ra khác nhau sau khi chúng tôi lấy cùng một hướng đi đã làm cho chúng tôi quá sợ hãi. Từ đó cho đến nay cũng đã hơn một năm trôi qua rồi. Chúng tôi đã yếu dần vì thiếu ăn và... hình như cũng đã già rồi thì phải. Chúng tôi không còn sức nên không dám thực hiện một chuyến đi nào nữa.

Bất ngờ ông Trường nói:

“Chắc chắn phải có điều gì huyền bí chứ không thể tự nhiên như vậy được.”

Ông Trường nói nhưng lại không nhìn tôi mà cứ nhìn trừng trừng về hướng những ụ đất trông mặt ông như ngây như dại.

Từ khi thất bại lần thứ ba cho chuyến tìm về với con người cho đến nay, chúng tôi vẫn luôn nhìn lên bầu trời để mong có một chiếc máy bay trực thăng nào bay qua là lập tức chúng tôi sẽ nổi lửa lên cầu cứu dù đó là máy bay của bất cứ quốc gia nào. Nhưng, hơn một năm qua mà không bao giờ chúng tôi nhìn thấy một chiếc máy bay nào bay qua cả. Khu rừng này

chúng tôi vẫn tin là của quốc gia Lào. Chúng tôi ao ước được gặp con người vô cùng, dù đó là ai. Chúng tôi bị thiếu thốn về vật chất nhưng rồi cũng qua hết. Chỉ có sự cô đơn và lạnh lẽo... sẽ giết chết dần chúng tôi. Có một điều thật may mắn đến... kỳ diệu, đó là, chúng tôi chưa hề bị bệnh một lần nào cả. Cám ơn Thượng Đế đã che chở cho chúng tôi.

Ông Trường thỉnh thoảng kể lại chuyện gia đình của ông. Mỗi lần ông kể lại làm cho tôi buồn khi nhớ đến thủ đô Sài Gòn và những ngày lang thang trên những con đường giữa thủ đô. Ông Trường cũng thường hay mơ... mộng khi nói hoài với tôi điều mà tôi nghĩ khó có thể thành sự thật. Ông nói: “Khi nào chúng mình được giải thoát khỏi nơi đây. chắc chắn tôi sẽ mời bạn Trọng đến gia đình tôi... cho biết. Vợ của tôi sẽ làm món cá lóc nấu chua ăn với bún ngon bất biết đi bạn à.”

Nói xong câu, ông và tôi cùng nuốt nước miếng. Ông có vợ và một con cùng người mẹ già. Ông vẫn tin cách chắc nịch là, vợ ông sẽ không bao giờ xa ông cho dù không nhận được tin ông. Có những

đêm tình cờ thức giấc, tôi đã nhìn thấy ông thủ dâm. Tôi cũng vậy. Tôi cũng phải thủ dâm vì... dù sao ông và tôi cũng là hai con người. Hai con người tầm thường với những nhu cầu thật tầm thường.

Ông Trường lên tiếng đưa tôi trở về với hiện tại “Bạn Trọng à, có lẽ tội mình cũng nên đến đó xem ra sao chứ chẳng lẽ cứ đứng đây sao.”

“Phải như vậy thôi chứ không thì mình cứ suy nghĩ hoài đau đầu lắm.”

‘Con Mai’ leo lên một cái mô đất rồi ngồi yên trên đó. Hôm nay con khỉ sao hiền quá. Nó không chạy nhảy như mọi khi mà ngồi im nhìn chúng đào xới năm cái mô đất lên.

Trời vừa đứng bóng thì chúng tôi đã đào xong năm cái mô đất. Mỗi mô đất có một bộ xương người đã tan nát nhiều vì bị nước. Trong năm bộ xương có một bộ xương với dáng nằm nghiêng và co lại cùng cái xương sọ đã bị bể nát.

Ông Trường nhìn quanh quất và hai con mắt của ông láo liên như sợ có người đang lẩn quẩn đâu đây. ‘Con Mai’ khi nhìn thấy mấy bộ xương liền la hét và trèo lên cây cao rồi ngồi luôn trên đó như cũng có vẻ sợ.

Ông Trường và tôi đã gom tất cả các xương lại rồi chôn cất cẩn thận trên gò đất cao khô ráo rồi mới trở về nơi ở của chúng tôi vì trời cũng đã về chiều.

Đêm hôm đó, không phải chỉ mình tôi, mà cả ông Trường cũng được năm người hiện về báo mộng: “Năm 1937. Chúng tôi thuộc nhóm năm người đi buôn lậu thuốc phiện. Sau nhiều lần thành công. Lần cuối cùng chúng tôi bị truy kích. Sau tám tháng trốn tránh trong rừng. Chúng tôi quyết định trốn luôn trong rừng chứ không về nữa. Chúng tôi chọn nơi đây để khai hoang trồng trọt và sinh sống lâu dài. Nhưng, chúng tôi gặp sự chống đối của nhóm người Hời - tức người Chăm - tại đây. Đây là vùng đất thuộc Ai-Lao và là khu đất sinh sống lâu đời của nhóm dân người Hời bị người Việt Nam thời còn Vua Chúa đánh đuổi. Mất nước, họ đến đây lập nghiệp thì bị dân Lào đánh đuổi tiếp nên họ tản mác đi nhiều nơi. Khi chúng tôi bị nhóm người Hời ở đây xua đuổi, họ chỉ còn khoảng ba mươi người. Vì quá thất vọng và sợ hãi, chúng tôi đã lỡ tay giết

chết người vợ của vị pháp sư và cũng là trưởng nhóm người Hời. Sau đó chúng tôi vì sợ trả thù nên đã nhanh chóng tìm cách trốn thoát và chấp nhận ra đầu thú. Chúng tôi đã đi được hai tuần và tưởng là sẽ thoát. Nhưng, chúng tôi không thể nào thoát ra khỏi khu rừng này được. Chúng tôi đã thử đi rất nhiều lần nhưng đều thất bại, bởi vì cuối cùng rồi thì chúng tôi lại cũng trở về y chỗ cũ. Chúng tôi bị kiệt sức vì đói, vì bệnh, và, cũng vì không có thuốc men nên dần dần chúng tôi người trước người sau đã lần lượt qua đời. Các ông đã có lòng chôn cất chúng tôi tử tế nên, để trả ơn các ông, tôi chỉ cho các ông cách thức để thoát ra khỏi nơi này,

thoát ra khỏi lời nguyền của nhóm người Hời đầu tiên đến đây và bị giết.

Đúng vào giữa đêm có trăng tròn. Hai ông phải giết ngay con vật mà hai ông đang nuôi rồi uống cho hết máu của nó. Phải uống cho đến khi con vật thật sự không còn một giọt máu nào. Đợi cho đến khi mặt trời vừa ló dạng là hai ông phải lập tức nhắm cả hai con mắt lại. Nhắm mắt chứ không phải bịt. Rồi cứ thẳng hướng trước mặt mà bước đi.

Cứ thẳng hướng phía trước mặt mà bước đi chứ đừng sợ gì cả. Trên đường đi hai ông sẽ nghe được những âm thanh rùng rợn. Nhưng, cứ bước thẳng hướng mà đi. Đi hoài đi cho đến khi nào thành linh hai ông bị rớt xuống một con suối thì, lúc đó hai ông được mở mắt ra và rồi cứ lội theo dòng nước và sẽ thoát. Phải làm đúng như vậy thì mới mong thoát khỏi ra khu rừng này được.

Nên nhớ một điều rất quan trọng là: Nếu trong khi đang di chuyển mà mở mắt ra, dù chỉ mở hé một chút xíu thôi thì tức khắc hai ông sẽ bị trở nên điên loạn và, chỉ trong một vài phút thôi là cái đầu của hai ông sẽ tự bể nát ra từng mảnh vụn.”

Năm ngày sau có trăng tròn. Đúng thời điểm cho chúng tôi lên đường về với xã hội. Chúng tôi vô cùng đau lòng khi phải giết ‘con Mai’ để uống máu nó. Nó không ngờ chính tay tôi đã đập lên đầu nó bằng khúc cây khi nó đang ngủ. Bởi vì, trong hai người, tôi thương yêu nó nhất. Giết nó rồi tôi cứ bị

ám ảnh mình là tên sát nhân giết người. Tôi xem 'con Mai' là bạn thân.

* * *

Ông Trường không còn trên cõi đời này nữa chỉ sau một tháng tìm về với gia đình. Nhưng, gia đình của ông đã vượt biển. Không còn nhà, không còn người thân thích ruột thịt, ông đến sống dưới gầm cầu. Tình cảnh của tôi cũng gần giống như của ông. Nhưng, tôi đã 'đứng' lên được là nhờ sự giúp đỡ của bạn bè.

Tôi thỉnh thoảng vẫn bị giật mình giữa đêm khuya và mồ hôi thì tuôn ra làm ướt đẫm người như tắm. Có lẽ còn lâu lắm tôi mới lấy lại được sự quân bình trong tâm hồn.

Sau một thời gian tạm lấy lại sự yên tĩnh của bản thân, tôi quyết định viết lại câu chuyện này. Khi tôi viết, tôi như thấy những con suối chảy từ những thác nước cao đổ xuống. Tôi cũng thấy những cái hang động sâu mà chúng tôi cũng đã đi vô trong. Tôi như đang hưởng mùi hương rừng tỏa thơm

ngào ngạt... Tất cả như hiện ra trên những trang giấy. Các trang nhật ký trong đầu tôi đã lần lượt hiện ra rất đầy đủ. Và, điều đó cho tôi biết rằng, mình vẫn còn minh mẫn thì phải ghi lại, cho dù người đọc sẽ cho đây là câu chuyện hoang đường. Tôi phải viết để nhắc mình rằng; Những gì tôi viết, không phải là những điều duy nhất khó tin, nếu không có chứng từ làm bằng. Có những điều mà con người hoàn toàn không tin, nhưng vì lỗ từ lâu rồi vẫn leo lẻo nói nên muốn người khác tin... "Cho dù một trăm năm sau chưa biết đã xảy ra chưa."

Hôm nay là ngày 19 tháng 6 năm 20... Bên kia bờ đại dương người Việt Tự Do sẽ làm lễ tưởng niệm cho một quá khứ hào hùng và có thật!... Cũng như câu chuyện của tôi là có thật. Nhưng, có cần thiết không khi phải mong cho những ai đọc câu chuyện này đều sẽ tin, đây là câu chuyện có thật?./.

Topa (Hòa Lan)

thơ Tuệ Sỹ

Cánh Chim Trời

Một ước hẹn đã chôn vùi tang tóc
Cánh chim trời xa mãi giữa lòng sâu
Nghe một nỗi hao mòn trong thoáng chốc
Một mùa thu một vọn tiếng kêu gào
Khuya còn lạnh sương mù và gió lốc
Thở hơi dài cát bụi cuốn chiêm bao
Bên cửa sổ bên kia đồi sao mọc
Một lần đi là vĩnh viễn con tàu
Đi để nhớ những chiều pha tóc trắng
Mắt lưng chừng trông giọt máu phiêu lưu

Tuệ Sỹ

Truyện ngắn

STORY

Phạm Tín An Ninh

ĐÔI MẮT MÙA XUÂN

Nếu không nhờ đôi mắt ấy có lẽ tôi không bao giờ nhận ra vợ chồng người bạn trẻ, từng là ân nhân đã giúp tôi giữ được mạng sống của nhiều đồng đội và của cả chính mình, thời tôi còn lẩn lộn trên chiến trường, khi lẩn ranh sống chết nhiều khi còn mỏng hơn sợi tóc.

Cuối năm 1966, vừa rút quân ra khỏi Mật Khu Lê Hồng Phong, Phan Thiết, tôi dắt đại đội theo toàn bộ tiểu đoàn di chuyển lên Quảng Đức, tham dự một cuộc hành quân dài hạn nhằm truy lùng một đơn vị địch mới xâm nhập từ biên giới Miên-Việt. Cuộc hành quân kết thúc vài ngày trước Tết Nguyên Đán, nhưng tiểu đoàn có lệnh phải tiếp tục ở lại, biệt phái dài hạn cho Tiểu Khu Quảng Đức. Tiểu đoàn (-) về nghỉ quân tại Đạo Nghĩa, một khu dinh điền do Tổng Thống Ngô Đình Diệm sáng lập nhằm định cư di dân từ miền Bắc sau Hiệp Định Genève, và cũng để tạo thành một vòng đai chiến lược. Riêng đại đội tôi được “solo” xuống tăng cường cho Chi Khu Kiến Đức, một quận hầu hết dân cư là người Thượng và tương đối mất an ninh. Quận trưởng lúc ấy là một sĩ quan lớn tuổi gốc Lực Lượng Đặc Biệt, người Kinh, tuy chỉ mang cấp bậc trung úy nhưng khá dày dạn, nhiều kinh nghiệm chiến trường. Các sĩ quan còn lại trong Chi khu phần đông là người Thượng, gốc Bảo An đồng hóa.

* * *

Sau một cuộc hành quân tảo thanh chung quanh khu vực, đại đội tôi về đóng quân bên cạnh Chi khu để binh sĩ ăn Tết. Nói vậy thôi, chứ lính đánh giặc thì có cái gì để mà ăn Tết, ngoại trừ được ăn cơm nóng thay vì gạo sấy lương khô. Riêng tôi, được ông quận trưởng biếu cho mấy lon bia và một gói đậu xanh với đường đen để nấu chè đón giao thừa. Tôi cho ban chỉ huy đại đội và trung đội vũ khí nặng đóng quân trên ngọn đồi thấp giữa một vườn cà phê khá lớn, nằm không xa quận lỵ. Ngọn đồi chỉ là một cái chảm rất nhỏ giữa trùng điệp những vòng cao độ trên tấm bản đồ quân sự đang có trên tay tôi, nhưng đây là một vị trí có xạ trường tốt và tầm quan sát bao quát chung quanh. Mặc dù chỉ còn hai ngày nữa là Tết, tôi vẫn lệnh cho đại đội luôn trong tư thế tác chiến. Ban ngày các trung đội tảo thanh chung quanh, tối tổ chức các toán tiền đồn và phục kích theo tin tình báo của Chi Khu.

Phía dưới chân đồi là con đường đất và bên kia đường là ngôi trường tiểu học. Trường chỉ gồm một dãy nhà cũ kỹ, mái tôn gỉ sét phủ đầy bụi đỏ. Đang mùa mưa, cả sân trường và các con đường chung quanh đều đầy bùn đỏ, nhão nhoẹt, nên bọn tôi cũng không muốn bước vào.

Buổi chiều ba mươi Tết, khi đang nằm trên võng mơ màng, hồi tưởng đến những cái Tết ngày xưa, thời còn thơ ấu ở quê nhà, bỗng tôi nghe văng vẳng tiếng đàn và tiếng hát khá hay, đặc biệt giọng hát không có chút âm hưởng gì của một người sắc

tộc, tôi tò mò rủ thêm hai chú lính rảo bước xuống chân đồi, đi vào trường, tìm đến nơi phát ra tiếng hát. Khi thấy bọn tôi lấp ló ngoài cửa, một thanh niên cầm đàn bước ra cười chào mừng rỡ, mời vào phòng. Trông anh còn rất trẻ như một thư sinh, nên tôi khá ngạc nhiên khi nghe anh tự giới thiệu mình là hiệu trưởng, và căn phòng lớn nguyên là một lớp học được sửa sang lại làm chỗ ở cho anh. Trong phòng đang có một đám học trò, toàn là người Thượng, cả nam lẫn nữ. Bọn tôi đưa tay chào và mời thầy trò cứ tiếp tục cuộc vui. Anh hiệu trưởng yêu cầu tôi hát tặng thầy trò anh một bài, nêu lý do đám học trò hồi giờ chỉ nghe có mỗi giọng hát của anh nên cũng chán. Tôi khó từ chối, nên gạt đầu nhờ anh dạo đàn rồi đứng lên hát bài “Con Đường Mang Tên Em”, bài ruột của tôi khi ấy, vì cứ mỗi lần nghỉ quân, lính tráng thường năn nỉ “ông thầy hát bài rất tình này cho tụi em nghe để thấy đời còn lên hương một chút.” Trong những ánh mắt của các cô cậu học trò chăm chú nhìn lên, tôi bỗng lưu ý tới một đôi mắt đẹp, mở to, xanh biếc. Cô bé khoảng 14 – 15, có khuôn mặt khá xinh, mái tóc rối, màu nâu đỏ, mang nét hoang dại của núi rừng. Tiếc rằng ngày ấy không có máy ảnh, và tôi lại dốt về vẽ, nên chẳng giữ lại được hình ảnh đặc biệt của đôi mắt này, nhưng rồi nó vẫn ở mãi cùng tôi trong ký ức.

Ông thầy giáo trẻ luôn tỏ ra mừng rỡ, vồn vã. Có lẽ từ khá lâu rồi anh mới gặp lại những người Kinh. Anh ngưng hát, bảo đám học trò phụ anh làm thịt

một con gà, nấu cháo đãi bọn tôi. Tôi xin cho bọn tôi được góp phần. Tôi nhờ chú lính chạy về lấy mấy ký gạo, một xâu bia, và gói đậu xanh cùng những thỏi đường đen của ông quận mới cho. Một buổi tiệc dã chiến xem như mừng giao thừa sớm, cũng vui và cảm động. Kể từ hôm ấy, tôi trở thành bạn của anh thầy giáo hiệu trưởng, có tâm hồn nghệ sĩ và rất dễ thương này. Quê anh ở Bảo Lộc, Lâm Đồng. Sau khi đậu Trung Học Đệ Nhất Cấp anh thi vào một Khóa Sư Phạm Cấp Tốc và chỉ học một năm thì tốt nghiệp. Chờ khá lâu mà chưa tìm được chỗ dạy, hơn nữa nhà nghèo, cần phải phụ giúp mẹ già lo cho hai đứa em nhỏ đang tuổi học hành, anh tình nguyện lên “vùng cao” nhận ngôi trường này, một nơi mà ai cũng chê. Vài người được chỉ định nhưng tìm cách chạy chọt để được ở lại hay chuyển về nơi khác. Nhưng bù lại, trong cùng khóa sư phạm mới ra trường, anh là người đầu tiên được nhận chức danh hiệu trưởng, ngoài ra còn được phụ cấp thêm một số tiền “đất đỏ, vùng cao”. Anh ở đây đã tròn một năm. Tháng ngày gần như chỉ ở trong trường, làm bạn với đám học trò, hầu hết nói tiếng Việt chưa thông và hoàn toàn khác phong tục, tập quán. Nhưng cũng nhờ cuộc sống hiu quạnh giữa núi rừng này, lương tháng nào anh cũng còn nguyên để gửi về phụ mẹ, giúp các em ăn học. Học sinh không nhiều, có khi hai lớp khác trình độ phải dồn lại học chung. Ngoài công việc hiệu trưởng, anh còn phải dạy thêm lớp Nhì và lớp Nhất, nhưng cũng chỉ gần hai mươi học sinh được gộp lại thành một lớp. Có đứa đi học trễ, nên dù cùng lớp nhưng tuổi tác khá chênh lệch nhau.

Từ khi quen biết anh, lúc nào không bạn hành quân, đặc biệt những dịp cuối tuần tôi đều ghé lại trường ca hát, ăn uống với anh. Dù vậy, tôi cũng cẩn trọng, không dám cho anh vào gặp tôi trong khu vực đóng quân.

Điều vui là lần nào ghé lại, tôi cũng gặp vài cô học trò xúm xít bên anh, giúp anh dọn phòng, nấu nướng. Trong số này có cô bé mang nét đẹp hoang dại với đôi mắt to, xanh biếc, từng làm tôi bất ngờ xao xuyến. Nhờ có thầy trò anh mà những ngày sống giữa núi rừng đất đỏ buồn hiu này trở nên thú vị. Tôi còn học được một số tiếng Ê-đê và vài tập quán khá lạ lẫm của họ. Đặc biệt khi sống gần họ, những con người hiền lành chân chất ấy, tôi cảm thấy tâm hồn mình trở nên nhẹ nhàng yên ả, tạm quên phía trước đang có nhiều trận chiến đẫm máu đang chờ.

Một hôm, khi trời sắp tối, anh thầy giáo nhờ một người lính nhắn tôi ra gặp anh gấp. Thấy anh có vẻ bồn chồn, lo lắng, trên môi không còn nụ cười vui vẻ như trước đây, tôi ừ ừ, không biết có

chuyện gì. Anh kéo tôi vào trong phòng, đóng kín cửa lại, bảo nhỏ cho tôi biết là một đám Thượng cộng sẽ tổ chức pháo kích và tấn công vào khu vực đóng quân của tôi, có thể ngay trong tối hôm nay. Anh bảo chính cô bé học trò có đôi mắt đẹp ấy, vừa chạy vào cho anh biết để báo tin gấp cho tôi. Cô bé cũng tỏ ra lo lắng lắm. Một người bạn của cô có cha mẹ quen biết, dính dáng đến đám Thượng cộng này. Tôi bắt tay cảm ơn rồi vội vàng trở về đại đội, lệnh cho im lặng vô tuyến và âm thầm rời khỏi vị trí, di chuyển đến đóng quân tạm tại một địa điểm khác cách đó không xa, báo cho ông Chi khu trưởng biết, để có kế hoạch đề phòng, và cho Pháo Binh một số tọa độ tiên liệu để yểm trợ khi cần thiết. Và đúng như vậy, vào khoảng một giờ khuya hôm ấy Cộng quân đã pháo kích vào ngay vị trí Ban Chỉ Huy Đại Đội của tôi trên đỉnh đồi trong vườn cà phê, nơi tôi vừa rời khỏi, bằng hai khẩu súng cối 82 ly, bắn đi từ hai hướng. Tôi đã may mắn, kịp thay đổi phòng tuyến để đánh lừa, và có kế hoạch bao vây chúng, nhưng không hiểu vì sao chúng không tổ chức tấn công, nên đại đội tôi đã mất một dịp lập chiến công. Pháo Binh của Chi Khu phản pháo kịp thời, nhưng không hiệu quả, có lẽ không biết chính xác vị trí hai khẩu pháo của địch. Sáng hôm sau, trở lại vị trí, tôi giật mình khi thấy đạn pháo đã cày nát vị trí đóng quân của mình. Ngay chỗ tôi nằm, bây giờ trở thành mấy cái hố sâu, cỏ cây tung tóe.

Tôi kể cho ông quận trưởng biết sự tình. Ông cho mời anh thầy giáo vào quận khen thưởng và đãi anh cùng bọn tôi một châu. Nhưng anh bảo, công này không phải của anh, mà là của cô học trò người Thượng. Hôm sau, chính tôi đã mang quà của ông Quận đến kín đáo trao cho cô bé, nói nhỏ lời cảm ơn, và cùng ăn uống hát hò với thầy trò suốt ngày hôm ấy.

Khoảng năm tháng sau, đại đội tôi có lệnh rời khỏi Kiến Đức, đến phi trường Nhơn Cơ, sáp nhập với tiểu đoàn, để được không vận về Di Linh tiếp viện cho một đơn vị Biệt Động Quân bị địch quân phục kích và đang tăng cường vây hãm. Tôi chỉ kịp ghé lại trường vài phút để vội vã chia tay anh. Tôi mang tặng anh tấm poncho-light (loại chăn đắp rất mỏng và nhẹ) của một anh Cố vấn Mỹ đã tặng tôi trước khi về nước. Anh bảo sẽ rủ đám học trò ra ngã ba, nơi đoàn xe đang chờ, để tiễn tôi đi, nhưng tôi ngăn lại, không cho, bảo là không còn nhiều thời gian và tôi cũng rất bận với đồng đội của mình.

Tiểu Khu cho biết đã có một đại đội Bảo An mở đường, an ninh lộ trình, nhưng khi đoàn xe đến một ngã ba thì bị Cộng quân phục kích. Chiếc xe phía trước tôi bị giật mình ngay chỗ đoạn đường đang sửa chữa. Tôi nhảy xuống khỏi xe vừa điều

động phản công vừa gọi Pháo Binh yểm trợ và xin L-19 bao vùng. Mặc dù bất ngờ, và khoảng phân nửa một trung đội trên chiếc xe đầu bị giạt mìn, bắt khiển dụng, nhưng nhờ những người lính thiện chiến, can đảm, giàu kinh nghiệm, nên đại đội tôi kịp làm chủ tình hình. Khi đang đứng liên lạc tìm chiếc L-19 để hướng dẫn đến vị trí, một quả đạn súng cối rơi xuống cách tôi khoảng mấy mét, mảnh đạn đâm vào chân trái làm tôi có cảm giác tê buốt. Sau khi được anh y tá chích thuốc cầm máu, sát trùng và băng bó, tôi giao đại đội lại cho anh đại đội phó, và thay vì đi đến phi trường Nhơn Cơ, tôi được tản thương cùng các thương binh khác về bệnh viện tỉnh Quảng Đức ở Gia Nghĩa. Trưa hôm sau, Ông Chi Khu Trường Kiến Đức đến thăm, chở theo anh thầy giáo và cô học trò người Thượng đã từng giúp tôi một lần thoát chết trước đây. Cả hai người đã ôm chầm lấy tôi mà khóc, làm tôi cũng chạnh lòng.

Sau vài ngày, tôi được chuyển tiếp xuống QYV Nguyễn Huệ, Nha Trang, ngay quê tôi, bằng loại máy bay Caribou của Úc Đại Lợi. An ủi phần nào vì được gặp lại cha tôi mỗi ngày và một số bạn bè thường xuyên đến thăm. Cái chân trái của tôi bị thương khá nặng, nhưng may mắn là không bị cưa. Tôi phải điều trị ở đây hơn ba tháng. Những ngày nằm treo cái chân băng bột cứng đơ lên thành giường, nghe những đồng đội thương binh bên cạnh rên xiết, tôi càng nhận ra mình chỉ là một thằng lính mạt hạng, năm tháng chỉ còn biết có đồng đội, súng đạn, chiến trường, lẫn ranh sống chết còn mỏng hơn sợi tóc, thì đâu dám mơ gì đến chuyện tương lai hay công hầu khanh tướng! Đôi lúc, nhớ tới tiếng đàn giọng hát của anh thầy giáo trẻ và nhất là đôi mắt của cô bé học trò người Thượng, tôi cũng có chút xao xuyến, chạnh lòng. Đôi mắt hồn nhiên yên ả như mặt nước hồ thu giữa núi rừng tĩnh mịch mà sao cứ làm tôi gợn sóng mãi trong lòng. Tôi viết thư thăm và báo tin về cái chân ngày một phục hồi, nhưng mãi đến khi sắp xuất viện tôi mới nhận được tấm carte-postal, chỉ viết mấy dòng, với nét chữ của hai người. Tôi bỗng nhớ tới lần cuối cùng, khi hai thầy trò đến thăm tôi tại Bệnh viện Gia Nghĩa, và đã nhỏ những giọt nước mắt ân tình xuống giường bệnh của tôi.

Sau khi xuất viện, được nghỉ hai tuần phép, tôi về quê sống bên cạnh cha tôi. Từ ngày đi lính, ngoại trừ lần về phép ra trường, đây là dịp lâu nhất tôi được ở bên cạnh cha tôi, trong gió nội hương đồng nơi tôi đã ra đời và những năm tháng lớn lên không có mẹ. Về trình diện hậu cứ ở Ban Mê Thuột, tôi lại nhận sự vụ lệnh theo học khóa tham mưu đặc biệt một tháng tại Bộ Tổng Tham Mưu. Trở về đơn vị, vì cái chân còn yếu tôi không được

về lại đại đội mà sang nắm Ban 3 Tiểu Đoàn (đặc trách hành quân & huấn luyện, một phần vụ có liên quan ít nhiều tới khóa học vừa qua.)

Tháng 6 năm 1970, lúc này tôi đã được điều động về Bộ Chỉ Huy Trung Đoàn giữ một chức vụ khác, cả trung đoàn di chuyển lên Quảng Đức, để được tăng cường một tiểu đoàn Biệt Động Quân, và một Chi đoàn Thiết Quân Vận, thành lập Chiến Đoàn, mở cuộc hành quân khá qui mô sang địa phận Cam-Bốt. Bộ Chỉ Huy Chiến Đoàn đặt bên cạnh Phi trường Nhơn Cơ. Cuộc hành quân mang tên “Bình-Tây III” này kết thúc sau hơn một tháng với nhiều thắng lợi. Các đơn vị thống thuộc được về nghỉ quân chung quanh khu vực, chờ phương tiện triệt thoái. Một tiểu đoàn đóng quân tại Kiến Đức, anh tiểu đoàn trưởng lại là ông anh rất thân, trước kia là đại đội trưởng đầu tiên của tôi khi tôi mới ra trường. Lính bắn được con nai, anh gọi mấy bảo tôi lên nhậu với anh, nhân anh cố vấn tiểu đoàn mới nhận tiếp tế, biếu lại mấy chai whisky. Tôi mừng thầm, tuy thèm lắm. nhưng nghĩ đến rượu với thịt nai thì ít mà nhớ đến đôi mắt cô bé người Thượng lúc trước thì nhiều, tôi xin phép ông Trung Đoàn Trưởng rồi hú theo mấy chú lính hộ tống chạy lên Kiến Đức. Nhai mấy miếng thịt nai và uống vội mấy hớp rượu, tôi chạy sang ngôi trường tiểu học. Rất vui khi bất ngờ được gặp lại anh thầy giáo và có cả cô học trò thuở trước. Nhưng điều làm tôi bất ngờ hơn là hai người bây giờ đã là vợ chồng. Một tấm ảnh cưới thật đẹp được phóng lớn treo trên vách, Căn phòng ngày xưa giờ đã được nơi rộng, sửa sang và trang hoàng khá ấm cúng. Tôi ngạc nhiên reo lên mừng rỡ và ôm lấy hai người. Anh còn cho biết, bây giờ cô cũng đang là cô giáo phụ trách lớp mẫu giáo của trường.

Tôi đùa, bảo “cô học trò cưới ông thầy làm chồng mà không cho tôi biết để có quà mừng”, rồi đưa cái nón sắt tôi đang cầm trên tay bảo cô ôm trước bụng, như một ví von khi chúc cho cô sớm có bầu, “bắt được cái con” để tôi gởi bù quà. Anh chồng đưa tay chỉ cái poncho-light trên giường, bảo “bọn em vẫn đắp chung cái mền quý mà anh cho đấy chứ!” Khi chia tay, tôi ôm vai hai người và nói với anh: “Chắc bây giờ anh đã chịu nhận nơi này làm quê hương rồi phải không?” Hai vợ chồng cười. Khi nói lời chia tay, cô vợ khệ nệ cầm cái nón sắt trả lại, ngược nhìn tôi với nét xúc động, đôi mắt đẹp của ngày xưa lại khuấy động trái tim tôi. Tôi cười mà thấy lòng man mác!

Trong nhiều năm bị tù tội từ Nam ra Bắc, dù cuộc sống tăm tối khốn cùng, nhưng hình ảnh của anh thầy giáo và đặc biệt đôi mắt của cô bé người Thượng thỉnh thoảng vẫn thấp thoáng từ ký ức. Tôi nghĩ chắc chắn sẽ không bao giờ còn gặp lại

họ. Hơn nữa lúc ấy, dường như tôi cũng chẳng còn tha thiết tới điều gì.

Ra tù một thời gian ngắn, tôi cùng ông anh và một số bạn bè cùng tù tổ chức vượt biển. Tất cả quá khứ đành bỏ lại phía sau lưng, có còn chẳng chỉ thấp thoáng đâu đó ở trong lòng.

Mới đây tôi bất ngờ đọc được bản tin trên Facebook của một người nào đó ở trong nước, có kèm theo một clip ngắn. Bản tin với cái tựa “Người đàn bà khí khái của Đắk-Nông đã vĩnh viễn ra đi”. Đó là người đàn bà từng viết đơn gởi đi các nơi để phản đối việc chính quyền CS cho Trung Cộng khai thác bauxite và thiết lập nhà máy Aluminum ở Đắk-Nông (Tỉnh Quảng Đức cũ). Bà cũng là người kịch liệt phản kháng khi chính quyền cưỡng chế, cướp đất đai canh tác của người Thượng, truy bức xô đuổi họ ra khỏi nương rẫy, bản làng, nơi mà họ đã từng bao đời khai phá và sống chết ở đây. Bà cùng người chồng đã từng bị đàn áp, bắt bớ, tù đầy rất nhiều lần. Đặc biệt cái clip đã ghi lại hình ảnh bà cùng chồng tổ chức biểu tình vào tháng 7 năm 2016, khi đường ống từ nhà máy Aluminum Nhơn Cơ của nhà thầu Chalieceo Trung Quốc bị vỡ khiến 9,63 mét khối chất kiềm chảy ra ngoài, làm nhiễm độc trầm trọng nguồn nước và hủy hoại môi trường sống của dân chúng trong vùng. Đứng trước một rừng công an với đủ loại vũ khí trên tay, ông bà không hề nao núng, dang tay bảo vệ những người dân khốn khổ. Khi một đám công an lên đạn

chĩa súng thị uy, bà bước tới, mở to đôi mắt sáng quắc đầy uất hận, thách thức. Tôi bỗng giật mình. Đôi mắt đập mạnh vào tâm não làm tim tôi đau buốt. Tôi vừa nhận ra đó chính là đôi mắt đẹp hiền lành của cô bé học trò người Thượng ngày xưa, sau này là vợ anh thầy giáo mà tôi hằng quý mến. Họ đã từng cứu tôi cùng đồng đội của tôi một lần thoát chết. Và cũng chính từ đôi mắt đẹp này đã nhỏ những giọt nước mắt ân tình xuống giường bệnh tôi nằm, sau một lần tôi bị thương ở Quảng Đức, đúng 55 năm về trước. Zoom lớn cái clip trên màn ảnh computer, tôi xem thật kỹ lại một vài lần nữa để nhận rõ khuôn mặt và nhất là đôi mắt của cô nàng, mặc dù bây giờ ánh mắt ấy đã không còn hồn nhiên như mặt nước hồ thu thuở trước. Sau đó tôi cũng nhận ra người chồng, anh hiệu trưởng trẻ tuổi, dễ thương, đàn và hát rất hay ngày trước. Bây giờ cả hai đều già đi nhiều, tóc đã hoa râm và gầy gò hơn trước. Người viết bản tin cũng cho biết anh chồng đã chết trước đó gần hai năm, sau nhiều ngày bị đầy ải, tra tấn trong tù. Giờ thì hai người đã gặp lại nhau ở chốn bình an vĩnh cửu. Từ nay, tôi sẽ mãi mãi không bao giờ còn nhìn thấy hai người trên thế gian này, nhưng bóng dáng của họ và nhất là đôi mắt của cô bé người Thượng năm nào sẽ không bao giờ rời khỏi ký ức và trái tim tôi. Đôi mắt đã để lại trong tôi biết bao tiếc thương, cùng cả niềm tin yêu và hy vọng. Đôi mắt của mùa Xuân.

thơ Thế Lữ

Tiếng Trúc Tuyệt Vời

Tiếng địch thổi đâu đây,
Cớ sao mà réo rắt?
Lơ lửng cao đưa tận lưng trời xanh ngắt,
Mây bay... gió quuyến mây bay...
Tiếng vi vút như khuyển van, như diu dặt
Như hát hiu cùng hơi gió heo may.
Ánh chiều thu
Lướt mặt hồ thu,
Sương hồng lam nhẹ lan trên sóng biếc,

Rặng lau già xao xác tiếng reo khô.
Như khua động nổi nhớ nhung, thương tiếc
Trong lòng người đứng bên hồ.
Cô em buồn đứng bên hồ
Nghiêng tựa mình cây, dáng thân thơ.
Chừng cô tưởng đến ngày vui sẽ mất,
Mà sắc đẹp rờ ràng rồi sẽ tắt
Như bóng chiều dần khuất
Dưới chân trời.

Thế Lữ

Lạm Phát Tại Hòa Lan

Lạm phát tại Hòa Lan trong tháng qua đã tăng lên mức cao nhất trong 40 năm qua . Ở Đức là 7,3%, con số cao nhất kể từ khi nước Đức thống nhất vào năm 1990. Ở Pháp lạm phát là 5,1% và Tây Ban Nha ghi nhận lạm phát là 9,8% và Lạm phát ở Hòa Lan lại còn cao hơn nhiều so với các nước trong cộng đồng Âu Châu. Lạm phát trung bình trong 10 năm qua ở Hòa Lan ở mức 1,66%. Hiện nay , trong tháng tư là 11,2 % . So với toàn bộ khu vực, đây là một tỷ lệ phần trăm cao nhất , chỉ đứng sau Estonia và Lithuania. Nhìn chung , mọi thứ trở nên đắt hơn nhiều so với lúc trước. Vậy lạm phát là gì , lạm phát 11,2% trong tháng 4 có nghĩa gì , nguyên nhân nào khiến giá cả tăng vọt và có cách nào để giảm bớt lạm phát?

* * *

Lạm phát là đồng tiền bị giảm giá trị. Do đó, để có thể mua được một số lượng hàng hóa giống như lúc trước, bây giờ người mua phải trả thêm nhiều tiền hơn. Hiện tượng này không chỉ diễn ra ở Hòa Lan , mà lúc này đang diễn ra trên toàn thế giới.

Theo Cục Thống kê Trung ương (CBS – Centrale Bureau Statistiek), lạm phát ở mức 11,2 % trong tháng 4 , có nghĩa là giá đã tăng 11,2% so với giá trong tháng 4 năm trước. Cách tính toán của CBS dựa trên thống kê của 14 danh mục trong đó thực phẩm, cư trú , dịch vụ và kỹ nghệ đóng vai trò quan trọng. Trong mỗi danh mục có nhiều tiểu mục : thí dụ trong danh mục năng lượng, giá của khí đốt tăng 50%, nhiên liệu 50% và điện 75% .

Trước khi dịch cúm bùng nổ, mạng lưới vận chuyển và giao hàng bằng đường thủy hoạt động cực kỳ hữu hiệu. Sau đó, do các biện pháp phòng chống Corona, các cảng đều phải đóng cửa, hàng loạt tàu chở hàng ngưng hoạt động và các container bị ứ đọng tại một số hải cảng. Hệ thống vận chuyển bị xáo trộn nghiêm trọng. Cho đến khi nền kinh tế bắt đầu khởi sắc trở lại , thì mạng lưới vận chuyển chưa thể phục hồi trong một thời gian ngắn và một số ngành công nghiệp vẫn chưa khởi động đúng mức, do tình trạng thiếu hụt nguyên liệu thô, các linh kiện cần thiết, chẳng hạn như thiếu hụt Chips. Số lượng hàng hóa sản xuất không đủ đáp ứng nhu cầu tiêu dùng. Theo định

luật kinh tế, khi hàng hóa khan hiếm thì giá tăng lên.

Trước khi Nga xâm lược Ukraine mọi thứ đều trở nên đắt đỏ hơn: vật liệu bao bì , nguyên liệu thô và trong đó giá vận chuyển tăng lên cao nhất , gấp 4 lần. Các xí nghiệp đều đối diện với việc giá cả tăng vọt khiến cho một số nhà cung cấp năng lượng (energie leveranciers) phải phá sản.

Kể từ cuối tháng hai, cuộc chiến tại Ukraine là nguyên chính , gây tác động rất mạnh khiến giá thực phẩm , vật liệu thô tăng rất nhanh , nghiêm trọng nhất là giá năng lượng, với mức tăng gần gấp đôi năm ngoái . Sự biến động trong nguồn cung cấp dầu và khí đốt từ Nga cũng gây rối loạn trong thị trường nhiên liệu Âu châu , nếu không bị yếu tố năng lượng này tác động thì mức lạm phát chỉ ở mức 3,6%.

Một trong các nhiệm vụ chính của ngân hàng trung ương Âu Châu (EBC Europese Central Bank) là giữ cho giá cả ổn định. Theo các nhà kinh tế thì mức lạm phát lý tưởng là 2% mỗi năm. ECB phục vụ 19 quốc gia và có một số công cụ tài chính hữu hiệu để tác động đến giá cả được gọi là chính sách tiền tệ (monetair beleid). Trong đó biện pháp quan trọng nhất là tăng hay giảm lãi suất.

Trong nhiều năm qua, lãi suất thấp và lạm phát thấp. Khi các ngân hàng có thể lấy tiền với giá rẻ thì họ cho mượn tiền cũng với lãi suất thấp. Vì lãi

xuất thấp, người đi vay có thể mượn được nhiều và chi tiêu nhiều hơn. Nếu bây giờ ECB chọn giải pháp tăng lãi suất, khiến cho việc gửi tiền vào trương mục tiết kiệm trở nên hấp dẫn hơn, thì người ta sẽ để dành tiền và giảm bớt chi tiêu. Do đó giá có thể giảm trở lại và lạm phát cũng có thể giảm. Tuy nhiên, việc can thiệp này có thể gây những hậu quả lớn. Lãi suất cao khiến việc đầu tư không còn hấp dẫn đối với các công ty xây dựng, và tiền vay để mua nhà cũng ít đi. Việc này có ảnh hưởng lớn đến thị trường bất động sản. Nhưng không can thiệp vào, cũng gây nguy hiểm. Điển hình là Thổ Nhĩ Kỳ . mức lạm phát đã tăng đến 57 % vì chính quyền Thổ muốn giữ lãi suất ở mức thật thấp để kích thích việc xuất khẩu hàng hóa. Và trong khi đó tình trạng bất ổn ngày càng gia

tăng, bởi vì mọi người thấy tiền lương không đủ để chi tiêu và tiền để dành ngày càng mất giá.

Lạm phát còn gây ảnh hưởng tâm lý người tiêu dùng. Tác động này rất đáng sợ , vì người tiêu dùng không biết việc tăng giá chỉ có tính cách tạm thời hay vĩnh viễn. Sau một thời gian giá năng lượng có thể giảm trở lại và khi cuộc khủng hoảng đi qua, mọi thứ sẽ ổn định. Nhưng hành động của người tiêu dùng có thể biến lạm phát trở thành vĩnh viễn. vì chúng ta hoảng sợ và yêu cầu tăng lương để bù đắp vào lạm phát. Các hãng sẽ cộng khoản tiền tăng lương này vào giá bán sản phẩm. Điều này tạo ra vòng xoáy tiền lương và giá cả (loon-prijsspiral) . Giá cao- tiền lương cao- chi phí tiền lương cao hơn – giá cao hơn. Điều này đồng nghĩa với lạm phát nhiều hơn.

thơ Thế Lữ

Tiếng Chuông Chùa

Sương lam gieo nỗi buồn mênh mông trên đồng vắng,
 Nắng chiều xuân rung rinh trong cảnh trời yên lặng.
 Bỗng thông thả rơi một tiếng chuông chùa,
 Ở chân trời hay trong cõi hư vô?
 Lòng ta bát ngát nhẹ nhàng như mọt cánh
 Bay chập chờn trong nơi không gian thanh tịnh.
 Ly Tao nương tử ơi! Hỡi Nàng Thơ!
 Ta muốn cùng ai muôn năm say sưa
 Ta muốn biến ra làm mây làm gió,
 Làm một bầu khinh thanh trong vũ trụ,
 Làm ánh sáng anh linh của núi sông,
 Làm cái Đẹp thiên nhiên: giấc mộng vô cùng
 Cho trí tưởng thi nhân, cho tâm hồn nghệ sĩ,
 Cho bao tấm lòng nhọc nhằn muốn nghỉ,
 Ôi cao siêu! Ôi khoáng lạc! Giây phút thần tiên!
 Như đứng ngoài trần gian, ta hút thở gió quen,
 Quên đã sống bao nhiêu năm đau khổ,
 Ta quên những cảnh bùn than, lam lũ;
 Chỉ thấy trên cao xanh, con mắt Từ Bi
 Theo dõi ta, theo dõi bước lưu ly,
 Và yên ủi cho ta còn nhiều hy vọng.
 Mấy tiếng chuông u uyên lan rộng
 Văng vẳng đưa... vang tới cõi lòng ta...
 Mắt lệ trông huyền ảo cảnh sương mờ.

Thế Lữ

Trang sức khỏe

Bác Sĩ Nguyễn Ý Đức

Viêm Gan B

Theo Trung Tâm Kiểm Soát Bệnh CDC, người Mỹ gốc Á Châu và Các Đảo Thái Bình Dương chỉ chiếm 5% dân số Hoa Kỳ nhưng tỷ lệ bị bệnh Viêm Gan B mãn tính lên tới hơn 50% trong tổng số người đang sống với bệnh này. Mặc dù có tỷ lệ bệnh cao, nhưng đa số các cư dân này chưa được thử nghiệm coi xem có bị bệnh và không biết là mình bị bệnh. Lý do là đã thiếu hiểu biết hoặc hiểu nhầm về bệnh cũng như do trở ngại ngôn ngữ. Hậu quả là họ thường bị một trong những biến chứng trầm trọng là Ung Thư Gan. CDC cũng cho hay, 70% sắc dân này sanh ra hoặc có cha mẹ đã sinh sống ở các quốc gia có dịch bệnh Viêm Gan B.

Tại Việt Nam, theo thống kê của Tổ Chức Y tế Thế Giới, số người bị Viêm Gan B lên tới 10 triệu và là vấn đề sức khỏe rất quan trọng. Thêm vào đó, việc chích ngừa Viêm gan B cũng như điều trị tại đây vẫn còn ở mức hết sức giới hạn, cho nên số người bị bệnh gan hoặc ung thư gan gia tăng.

Sau đây là tóm lược một số điểm căn bản về Viêm Gan B, dựa theo tài liệu của CDC. Thể theo lời yêu cầu của một thính giả ở Việt Nam

qua chương Trình Hỏi Đáp Sức Khỏe Trực Tiếp mỗi tối thứ Ba trên đài Phát Thanh Tiếng Nói Hoa Kỳ VOA và một số độc giả ở thành phố Dallas-Fort Worth, Texas..

1-Viêm gan B là bệnh gì.

Đây là bệnh của gan gây ra do loại Virus Hepatitis B. Sau khi xâm nhập cơ thể, các virus này sẽ bị viêm và tổn thương cho tế bào gan, đưa tới rối loạn các chức năng của gan như tiêu hóa thực phẩm, lọc máu và chống nhiễm trùng.

Viêm gan B rất phổ biến tại Hoa Kỳ. Hiện nay có khoảng 1.2 triệu người bị Viêm Gan B mãn tính mà không biết mình có bệnh. Hàng năm có khoảng 40.000 trường hợp bệnh mới được khám phá.

Có 2 giai đoạn bệnh:

a-Cấp tính, kéo dài khoảng 6 tháng. Trong giai đoạn này, một số bệnh nhân có thể chống trả với virus và tiêu diệt chúng. Các dấu hiệu bệnh có thể

từ rất nhẹ tới trầm trọng cần được điều trị tại bệnh viện.

b- Mãn tính khi virus tiếp tục hiện diện trong cơ thể, đánh phá tế bào gan và gây ra triệu chứng trầm trọng ảnh hưởng tới sức khỏe.

2-Bệnh lây lan bằng cách nào?

Virus viêm gan B có nhiều ở máu, tinh dịch và các chất lỏng trong cơ thể người bệnh. Khi các chất chứa virus này xâm nhập người lành, chúng sẽ gây bệnh. Đường lây bệnh thông thường nhất là qua sự giao hợp giữa người lành với người bệnh, dùng chung kim tiêm chích hoặc truyền từ mẹ sang hài nhi khi sanh đẻ. Giao hợp là cách lây lan bệnh thường thấy nhất ở Hoa Kỳ.

Bệnh không truyền qua sữa mẹ, dùng chung vật dụng trong nhà, ôm hôn, cầm tay, ho, hắt hơi hoặc qua thực phẩm, nước uống.

3-Xin cho biết các dấu hiệu bệnh

Cần phân biệt 2 trường hợp:

a-Cấp tính là khi bệnh khởi phát nhanh, các triệu chứng mạnh và kéo dài một thời gian ngắn.

Với Viêm gan B, thời gian cấp tính dài khoảng 6 tháng. Ba tháng sau khi bị nhiễm thì dấu hiệu xuất hiện với nóng sốt, mệt mỏi, đau bụng, kém ăn, nôn ói, phân có màu nhạt, nước tiểu màu đậm, vàng da. Thường thường sau thời gian này, bệnh nhân bình phục.

b-Mãn tính mô tả sự kéo dài lâu của một bệnh, bệnh tình khởi phát chậm và thay đổi từ từ.

Trong Viêm Gan B, sau 6 tháng, xét nghiệm máu vẫn còn thấy có virus gây bệnh. Nhiều người mang bệnh mà không thấy có dấu hiệu và không biết là mình bị bệnh. Có khi cả vài ba chục năm sau, dấu hiệu bệnh mới xuất hiện và gan âm thầm bị tổn thương vì virus vẫn còn trong cơ thể. Khi mà dấu hiệu xuất hiện thì bệnh đã ở giai đoạn trầm trọng. Đó là trường hợp của một số đồng hương mình. Sau những năm chiến tranh, đời sống khó khăn, sống trong môi trường kém thuận lợi kèm theo dịch viêm gan, dễ bị bệnh. Nhiều người sang Hoa Kỳ, được xét nghiệm mới biết mình có bệnh. Và bắt đầu vội vàng lo sợ, tìm thầy chữa chạy.

4-Viêm Gan B có nguy hiểm không

Viêm gan B khá nguy hiểm, Trung bình, từ 15-25% bệnh nhân Viêm Gan B bị các rối loạn ở gan như tổn thương gan, suy yếu chức năng gan, xơ cứng gan và ung thư gan. Riêng tại Hoa Kỳ, hàng năm

VIÊM GAN B

Gan khỏe mạnh

Xơ gan

có 3000 tử vong vì viêm gan B và trên thế giới có khoảng 600.000 tử vong.

Điểm đáng lưu ý là nếu 90% người lớn tuổi có thể loại bỏ virus, hồi phục sau khi bị Viêm Gan B thì 90% bệnh nhân nhỏ tuổi trở thành mãn tính và chỉ có 10% hồi phục (Hepatitis B Foundation)

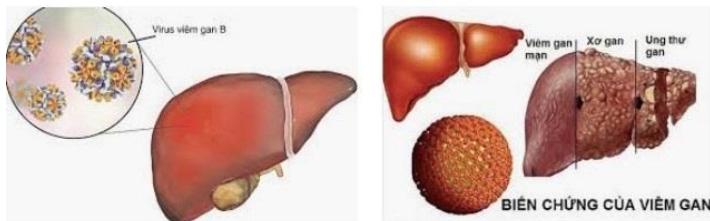
Bình phục là sau khi xét nghiệm, không còn virus trong máu .và cơ thể đã tạo ra tính miễn dịch với bệnh, không bao giờ mắc bệnh nữa.

5-Làm sao biết bị Viêm Gan B

Để xác định Viêm gan B, cần làm một số xét nghiệm máu đặc biệt và siêu âm. Kết quả xét nghiệm giúp bác sĩ xác định coi nếu một người có bao giờ bị bệnh, đã bị bệnh và đã hồi phục hoặc đang bị bệnh. Bạn tình hoặc thân nhân người bị Viêm Gan B cũng cần làm các thử máu này để bảo đảm an toàn cho sức khỏe của họ.

Viêm Gan B

Là một căn bệnh truyền nhiễm gây ra bởi virus viêm gan B (HBV)

Thử máu cũng tìm hiểu xem chức năng gan thay đổi. Nếu có, men gan sẽ lên cao.

6-Xin nói về cách điều trị

Bệnh nhân bị Viêm Gan B cần được bác sĩ có kinh nghiệm về bệnh này như bác sĩ chuyên bệnh Gan hoặc Tiêu Hóa chăm sóc, điều trị. Bác sĩ sẽ lựa các dược phẩm thích hợp cho mỗi bệnh nhân. Có thể là thuốc uống, chích hoặc cả hai. Vì thuốc có một số tác dụng ngoại ý, cho nên cần được thường xuyên theo dõi, thay đổi liều lượng. Các thuốc này có thể làm chậm tác hại do Virus, trì hoãn hoặc lật ngược ảnh hưởng của bệnh đối với gan. Đa số bệnh nhân Viêm Gan B có thể kéo dài cuộc sống gần như bình thường, và nhiều bệnh nhân cũng không cần điều trị.

Cũng nên ghi nhớ là không phải bất cứ bệnh nhân bị Viêm Gan B mãn tính nào cũng cần điều trị. Bác

sĩ chuyên môn sẽ cùng bệnh nhân thảo luận phương pháp điều trị thích hợp cho từng người.

7-Có thể phòng ngừa Viêm Gan B được không?

Có chứ. Đó là chích ngừa Viêm Gan B và là phương thức hữu hiệu nhất để tránh bệnh. Vaccin được chích làm 3 lần trong vòng 6 tháng. Lần đầu bất cứ lúc nào; lần 2 sau 1 tháng, lần 3 sáu tháng sau lần đầu. Đôi khi có vaccine tăng cường, chích làm 2 lần, dành riêng cho người trưởng thành. Có thể chích ngừa tại phòng mạch bác sĩ hoặc tại các cơ sở y tế, Phí tổn từ 75-165 mỹ kim. Trẻ em dưới 18 tháng có thể miễn phí tại một số trung tâm y tế công cộng.

8-Những ai cần chích ngừa

-Mọi hài nhi từ lúc lọt lòng và tất cả cháu tới tuổi 18

-Nhân viên y tế, phòng cấp cứu

-Thanh thiếu niên, người lớn có đời sống tình dục mạnh

-Người nam làm tình với người nam

-Bạn tình hoặc thân nhân sống chung với người bệnh

-Những ai muốn nhận con nuôi từ Hoa Kỳ hoặc từ các quốc gia khác

-Du lịch tới các quốc gia thường xuyên có dịch bệnh như ở Á Châu, châu Phi, Nam Mỹ, Đông Âu, Trung Đông và Các Hải Đảo Thái Bình Dương

-Bệnh nhân thận đang lọc máu.

Những ai đã bị Viêm Gan B không cần chích vì đã được miễn dịch với bệnh.

9-Có cần kiêng ăn uống khi bị Viêm Gan B?

Cũng không cần kiêng khem nhiều lắm.

Trước hết là nên ăn uống đầy đủ và cân bằng các loại thực phẩm chính như chất đạm, tinh bột. Riêng chất béo thì giảm chút đỉnh.

Tiêu thụ nhiều rau và trái cây, vừa dễ tiêu, nhiều chất dinh dưỡng mà lại không có cholesterol.

Không tiêu thụ tôm cua sộng vì chúng có thể chứa vài loại vi khuẩn gây bệnh.

Tuyệt đối không uống rượu, hút thuốc lá.

Và nhớ hỏi ý kiến bác sĩ trước khi dùng bất cứ loại dược phẩm nào, kể cả âu dược do bác sĩ biên toa hoặc mua tự do cũng như các loại dược thảo. bộ phận động vật “quý hiếm” hoang dã.

Một lá gan đang bị tổn thương sẽ tổn thương thêm khi người bệnh dùng các chất có hại cho gan.

HBV LÂY TRUYỀN QUA CÁC CON ĐƯỜNG:

CÁC CON ĐƯỜNG LÂY NHIỄM VIÊM GAN

Cười chút chơi

Thông Báo

Ngoài đường không có đèn. Tối đến, quan phủ đi vấp phải người khác, lấy làm giận lắm. Sáng ra, quan viết thông báo: “Ai đi đêm phải cầm đèn”

- Đêm hôm ấy, quan đi, lại vấp phải một người.
- Quan hỏi: Người không đọc thông báo à?
- Người kia đáp: Bẩm có đọc.
- Thế sao người không cầm đèn?
- Bẩm có, tôi có đèn.
- Thế sao trong đèn không cắm đèn cầy?
- Bẩm thông báo chỉ thấy nói cầm đèn, chứ không thấy nói cắm đèn cầy.
- Quan phủ về, sáng hôm sau lại ra thông báo: “Ai đi đêm phải cầm đèn, trong đèn phải cắm đèn cầy”.
- Đêm hôm ấy, quan đi, lại vấp phải một người.
- Quan lại quở: Đi đêm sao không có đèn có đèn cầy?
- Người kia đáp: Bẩm, tôi có cả đèn lẫn đèn cầy ạ!
- Thế sao người không thắp đèn?
- Bẩm, vì trong yết thị không thấy nói phải thắp đèn.
- Quan phủ về, mai lại ra thông báo: “Ai đi đêm phải cầm đèn, trong đèn phải cắm đèn cầy, đèn cầy phải thắp”
- Nhưng hôm sau, nửa đêm quan đi lại vấp phải một người có đèn, có nến nhưng đã thắp hết nến rồi. Quan lại quở.
- Người kia nói: Bẩm, trong thông báo không thấy nói hết đèn cầy cháy phải tiếp đèn cầy khác ạ!

Ba anh đầy tớ

Một ông nhà giàu có ba anh đầy tớ, nhưng mỗi anh một tính, anh thì rất cẩn thận, anh thì rất lo xa, còn một anh thì rất lể phép. Lão lấy làm đắc ý lắm.

Một hôm, cậu con cả lão ngã xuống ao, anh cẩn thận trông thấy, chạy về thưa với chủ:

- Thưa ông, cậu cả nhà ngã xuống ao, xin ông cho phép con đi vớt cậu lên ạ!

Vớt lên được, thì cậu cả đã chết ngoẻo rồi. Lão liền vác gậy đuổi, anh cẩn thận chạy biến. Lão sai anh lo xa đi mua áo quan về liệm. Được một lúc, anh này mang về hai cái. Thấy thế ông chủ trừng mắt:

- Tại sao mua những hai cái, thằng kia? Anh này trả lời:

– Ấy, con mua phòng xa, nhớ cậu hai có chết đuối thì có cái dùng ngay. Lão lại vác gậy đuổi đi.

Chỉ còn anh lể phép vẫn được lòng chủ. Một hôm, anh ta cùng một người nữa cáng chủ nhà đi chơi. Đến chỗ lội bùn ngập đến lưng ống chân mà anh ta vẫn vui vẻ không một lời phàn nàn.

Thấy thế ông chủ khen:

- Anh khá lắm, biết chịu khó. Cứ cố đi rồi đến tét ta sẽ may cho bộ cánh. Vừa nói đến đấy thì anh đầy tớ dặt cáng xuống giữa đồng bùn khoanh tay lể phép nói:

- Con xin đa tạ ông!

Lấy đâu ra mà rặn

Có một anh học trò, thầy ra cho một bài văn khó quá. Anh ta làm ba ngày ba đêm vẫn không xong, cứ hết đứng lại ngồi, thở vắn than dài. Chị vợ thấy mà thương hại, mới hỏi:

- Làm văn có khó bằng tôi rặn đẻ không, anh?

Anh chồng phì cười, đáp:

- Trời ơi! Khó gấp mấy lần chứ! Đẻ thì có con ở trong bụng, rặn mãi rồi cũng phải ra. Chứ làm văn, chữ đã không có, lấy đâu mà rặn!

Chiếm hết chỗ

Ông nhà giàu hét:

- Bước ngay! Rõ trông như người dưới địa ngục mới lên ấy!

Người ăn mày nghe nói, vội trả lời:

- Phải, tôi ở dưới địa ngục lên đây!

Ông nhà giàu nói:

- Đã xuống địa ngục, sao không ở hẳn dưới ấy còn lên đây làm gì cho bản mắt?

- Không ở được nên mới phải lên. Ở dưới ấy các nhà giàu chiếm hết chỗ rồi.

Giải trí có giải thưởng SUDOKU

Luật chơi: Có tất cả 5 lần (9 hàng, 9 cột và 9 khung). Số từ 1 đến 9 chỉ được xuất hiện một lần ở mỗi hàng, mỗi cột và mỗi khung.

Giải thưởng: giải đáp đúng sẽ được tặng nửa năm báo VNNS (4 số). Giải trúng quý độc giả cũng có thể gửi tặng người thân. Đáp số xin gửi về địa chỉ tòa soạn trước ngày 06-06-2021.

Độc giả trúng giải thưởng:

3								6	2								9
	7		3		1			8		3		4		9			8
		8		7		5					8		1		6		
	3		5		4			9		2		9		5			1
		2						3			3						9
	9		8		3			2		7		6		8			3
		7		5		9					7			9			3
	5		1		6			7		4		3		7			2
8								4	9	3							7
											2		5				
											6				2		
											9		4				
8								9	8	1							7
	1		5		9			6			5		1		8		2
		6		4		5						8		3		1	
	6		3		7			5			9		3		7		4
		2						6				1					5
	9		6		2			3			4		8		6		7
		9		3		7						7		4			8
	7		9		5			2			8		9		1		5
5								6	5								4

Mẫu giới thiệu VNNS đến gia đình bè bạn

- tên người giới thiệu:.....
- số độc giả:
- địa chỉ:
- giới thiệu độc giả mới tên:
- địa chỉ:

Vliet Service

Reparatie van koelcel, vnescel, koelapparatuur, airco, sofijsmachine, ventilatie, keuken afzuiginstallatie, verwarmingsketels, geyser, boiler, friteuse, opwarming-apparatuur, magnetron, oven, vaatwasmachine, gasapparatuur, koffie-espresso, luchtbehandelingskast, zak filters, koolstol filters.

Verkoop van horeca-apparatuur.

Việt Nam Nguyệt San, một trong những tờ báo việt ngữ lâu đời nhất của người Việt tại Âu Châu. Người Việt tại Hòa Lan luôn hãnh diện đã cùng nhau chung góp, kể bỏ công, người góp của, để nuôi dưỡng gìn giữ tờ báo này như một phương tiện liên lạc với nhau từ hơn 30 năm qua.

Hãy đọc và cổ động báo Việt Nam Nguyệt San đến gia đình, bè bạn.

lệ phí cho một năm (8 số) là €30.-

Quý đồng hương có thể chuyển tiền về trương

Việt Nam Nguyệt San (VNNS) phát hành mỗi năm 8 số, tạm nghỉ:

- tháng 2 và tháng 3
- tháng 7 và tháng 8

Muốn đặt báo VNNS xin liên lạc về địa chỉ email:

Info@congdonghoalan.com

Giá biểu quảng cáo trên báo Việt Nam Nguyệt San 2020

khổ quảng cáo	màu/ trắng đen	giá mỗi số	giá 1 năm (8 số)
trang ngoài bìa sau	hình màu	€150.-	€800.-
trang trong bìa sau	hình màu	€100.-	€600.-
A4 trang trong	trắng đen	€ 80.-	€500.-
1/2 trang trong	trắng đen	€ 50	€300.-
1/4 trang trong	trắng đen	€ 25.-	€150.-
1/8 trang trong	trắng đen	€ 15.-	€100.-

Danh sách độc giả đóng tiền báo tính từ ngày 11-04-2022 đến ngày 15-05-2022

stt	ngày trả tiền	tên độc giả	vùng	số độc giả	số tiền	ghi chú
01	13-04-2022	N.N. Vu	Zwolle	706	€ 30.-	
02	15-04-2022	T.N.A. Le	Oss	803	€ 30.-	
03	15-04-2022	HT Luong	Utrecht	215	€ 30.-	
04	18-04-2022	Đình Ngọc Hiền	Nieuw-Vennep	101	€ 30.-	
05	18-04-2022	T.V. Nguyen	Hoofddorp	705	€ 30.-	
06	21-04-2022	V.T. Ta	Nieuwegein	199	€ 30.-	
07	23-04-2022	Cao Đình Khanh	Nieuwegein	8	€ 30.-	
08	23-04-2022	Đình Thế Dân	Hoorn	836	€ 30.-	
09	24-04-2022	T.N. Truong	Leiden	118	€ 30.-	
10	25-04-2022	Nguyen T T Vuong	Veldhoven	302	€ 30.-	
11	25-04-2022	V.V. Nguyen	Maastricht	347	€ 30.-	
12	25-04-2022	V.V. Nguyen	Maastricht	347	€ 40.-	*
13	26-04-2022	H. Truong	Nijmegen	227	€ 30.-	
14	26-04-2022	Trần Thị Liên	Hoorn	54	€ 30.-	
15	27-04-2022	Nguyễn Văn Châu	Eindhoven	774	€100.-	
16	27-04-2022	Nguyen X Ngon	Ridderkerk	724	€ 30.-	
17	27-04-2022	C. Nguyen	Ridderkerk	160	€ 30.-	
18	27-04-2022	M.T. Dinh	Ede	873	€ 30.-	
19	30-04-2022	T.H.D. Tran	Rosmalen	281	€100.-	ủng hộ €10.-
20	30-04-2022	T.T.C. Pham	Puttershoek	187	€ 60.-	
21	02-05-2022	Ms. Huỳnh Văn Công	Hoensbroek	589	€ 50.-	
22	02-05-2022	T.T. Nguyen	Huizen	10	€ 30.-	
23	07-05-2022	Ms. Huỳnh Văn Công	Hoensbroek	589	€ 30.-	
24	08-05-2022	Nguyễn Nhật Quang	Gouda	597	€ 30.-	
25	10-05-2022	Nguyễn Thiện Huấn	Langueux - Frankrijk	907	€ 40.-	
26	12-05-2022	T.T.U. Phan	Nijmegen	381	€ 30.-	

Ghi chú: * độc giả ủng hộ chiến dịch yểm trợ Ukraine, nhưng vì đã quá thời hạn chiến dịch nên chúng tôi đã hoàn số tiền € 40.- lại cho độc giả qua trương mục ngân hàng vào ngày 30-04-2022.

